

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΥΠΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΤΑ
Αριθμός Αδείας
3845
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

PRESS POST
X+7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016 Κοσμά και Δαμιανού τών Ἀναργύρων, Πέτρου Ὁσίου, Δισχιλίων Μαρτύρων, Μαυρικίου Μάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΕΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2123

1. Ἡ «καθ' ἡμᾶς Ανατολή»
Ὁ ὅρος «Ανατολή» ὄχι τόσο στήν γεωγραφική, ὅσο κυρίως στήν πνευματική διάστασή του, ἔλαβε σάρκα καί ὀστά σ' ἀντιπαράθεση πρὸς τὸν ὄρο «Δύση», ὅταν καὶ αὐτός, ξεπερνώντας τὴν γεωγραφική του σημασία, προσέλαβε πνευματικὸ περιεχόμενο. Ανατολή σημαίνει μετὰ τὸ σῆμα τὸ γεωγραφικὸ καὶ πνευματικὸ χώρο τῆς Ὁρθοδόξας, τῆς πατερικῆς δηλαδὴ παραδόσεως, ἐνῷ Δύση τὸ γεωγραφικὸ καὶ πνευματικὸ χώρο τῆς Ἀλλοτρίωμένης Χριστιανοσύνης, τοῦ Πατισμοῦ καὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως. Ἡ Ἀνατολή ταυτίσθηκε μὲ τὴν **Ρωμαιοσύνην**, ἐνῷ ἡ Δύση μὲ

Μόνιμον πρόβλημα ὁ χαρακτηρισμός τῶν Δυτικῶν «Ἐκκλησιῶν»

τῆ Φραγκοσύνης.

Στὴ γλῶσσα, συντεπῶς, τοῦ Γένους μας ὁ ὅρος Ανατολή ἔλαβε πνευματικὸ περιεχόμενο, χρησιμοποιεῖται δὲ καὶ ὡς ἐπιθετο γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς Ἐκκλησίας μας (Ανατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία), ἡ ὁποία εἶναι κατὰ τὴν αὐτοσυνειδησίᾳ τῆς ἡ μία καὶ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος ἐπίσης στήν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ὀνομάζεται «Ανατολή». Πρὸλ. τὸ ἀπο-

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ

λυτικὸ τῶν Χριστουγεννίων: «καὶ σὲ γινώσκεις ἐξ ὕψους Ανατολήν», ποῦ ἀναφέρεται στὸν «ἥλιον τῆς δικαιοσύνης» Χριστόν.

Πολὺ νεώτερος εἶναι ὁ ὅρος «ἡ καθ' ἡμᾶς Ανατολή» γιὰ τὸν ἀκριβέστερο — γεωγραφικὸ καὶ πνευματικὸ — ὀρισμὸ τῆς Ρωμαιοσύνης-Ὁρθοδοξίας. Δημιουργὸς τὸν εἶναι ὁ ἀπὸ Τρα-

πεζούντος ἀάδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος (1938-41) Χρύσανθος (Φιλιππίδης). Στὸ σπουδαῖο ἔργο του «Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζούντος» (1936), ἀλλὰ καὶ στήν ὁμιλία του κατὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ του ὡς μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν («Ἐκκλησία καὶ πολιτισμὸς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ανατολῇ», 1940) δίνει τῆς

γεωγραφικῆς καὶ πολιτιστικῆς συντεταγμένες τοῦ ὅρου. Γράφει: «Ἐννοῶ τὴν γεωγραφικὴν ἐκείνην μονάδα, ἣτις κέντρον ἔχει τὸ Αἰγαῖον καὶ ὅρια τὴν Ἀδριατικὴν, τὴν Μεσόγειον, τὸν Κίλικιον Ταύρον, τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὰ Καρπάθια, καὶ τῆς ὁποίας, ὡς λαοὶ ἔχουσι τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ σκέπτεσθαι καὶ εὐλαβεῖσθαι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου ἐκπορευομένου Ἑλληνικοῦ Πνεύμα-

τος ἐδημιουργήσαν πάντοτε ἰδιαίτερον εἶδος πολιτισμοῦ. Διάφορον τρόπον τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ σκέπτεσθαι καὶ εὐλαβεῖσθαι ἔχουν οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως, ὅπως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἢ Λατινικοῦ πνεύματος ἐδημιουργήσαν διάφορον εἶδος πολιτισμοῦ».

Ὁ αἰνιγματώδης Ἱεράρχης μὲ τὸν νεόπλαστο ὄρο του, καὶ σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς του, ἐκφράζει τὴν διαφορὰ ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκοῦ πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ, ἀκολουθώντας δυτικούς ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς του, ὅπως ὁ Th. Mommsen. Στὴν οὐσία ὁμως ἡ ἀντί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην Σελ.

Ἀπὸ τὸ Κολυμβάρι εἰς τὸ Φανάρι καὶ ἀπὸ τὴν Ρώμην ἕως τὴν Οὐάσιγκτων ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν διεκτυντίνδα τῶν διεθνῶν συμφερόντων

ΠΟΙΟΣ ΥΠΗΓΟΡΕΥΣΕ ΚΑΙ ΥΠΕΚΙΝΗΣΕ ΤΗΝ ΣΥΓΚΛΗΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ;

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Παροναξίας κ. Καλλινίκου πρὸς τὸν ὑπ. Παιδείας κ. Φίλην

Αἰξότιμε κ. Ὑπουργέ,

Ἡ παρούσα ἐπιστολὴ δὲν ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς ἐκκλησιέως μου γιὰ μία ἀκόμη δὴλωση σας, ποὺ πλῆττει ἅμεσα ἡ ἔμμεσα τὴν Ἐκκλησίᾳ, οὕτε φιλοδοξεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα καταγεράττω κείμενον πρὸς δημιουργίαν ἐντυπώσεων. Ἀπλῶς ἀποτυπώνει τὸν προβληματισμὸ μου καὶ παράλληλα ἀποτελεῖ κραυγὴ ἀγωνίας, μπροστὰ στήν ἀποδόμησι ἀρχῶν καὶ ἀξιών ποὺ αἰώνες τώρα ἀποτελοῦν κομμάτι τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς μας ταυτότητος.

Σὰς εἶδαμε κ. Ὑπουργέ, νὰ ἀπευθύνεσθε στοὺς Ἐκπαιδευτικούς καὶ στὸν Πρόεδρό τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ξυλοκερίδας Κορινθοῦ καὶ μὲ περιστῆσι περιφρόνησι καὶ δόσι εἰρωνείας, νὰ διατυπώνετε τὴν ἀπομὴν διὲν δὲν εἶναι ἀμαρτία νὰ μὴ γίνεσσι προσευχὴ, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν καθημερινῶν μαθημάτων σὰ σχολεῖα. Καὶ βέβαια δὲν εἶναι θέμα ἀμαρτίας, κύριε Ὑπουργέ! Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ τί εἶναι ἀμαρτία καὶ τί δὲν εἶναι ἀφῆσσε καλύτερα νὰ τὸ κρίνουν ὅλοι ἀρμοδιότεροι, μὲ βάση τὴν διδασκαλίᾳ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὄχι τῆς προσωπικῆς μας ἀπόψεως καὶ ἀντιλήψεως. Ἀλλὰ ποῖος σὰς εἶπε ὅτι ἡ προσευχὴ ἀποτελεῖ προῖον φόβου γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη διαπράξη ἀμαρτίας; Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπικοινωνή-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην Σελ.

Οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Ἕλληνες πατριάρχαι

Τοῦ κ. Χαράλαμπος Μηνάογλου

Ποῖος Ἕλληνας πατριάρχης ἔχει μιλῆσαι εἰσι ὅπως ὁ Πατριάρχης Μόσχας γιὰ τὸν ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικό καὶ γιὰ τὸν Πατισμὸ στὸν 21ο αἰῶνα; Μήπως τελικὰ οἱ ἐθνοφυλετιστές σήμερα εἰμᾶστε ἐμεῖς; Μήπως καταντήσαμε σὰν τοὺς Ἑβραίους νὰ θεωροῦμε ὅτι εἰμᾶστε δὲν εἰμᾶστε ὀρθόδοξοι, ζοῦμε δὲν ζοῦμε ὅπως θέλει ὁ Θεὸς, θὰ εἰμᾶστε γιὰ πάντα ὁ περὶ σούτος λαός; Μήπως ἡ πραγματικότητα μᾶς δείχνει πλὴν καθαρά ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθήσουμε τοὺς Ρώσους καὶ ἔχει πλὴν ἐπιλέξει ἐκείνους γιὰ πρώτους μέσα στήν Ὁρθοδοξίᾳ; Ἐκεῖνοι αὐξάνονται καὶ δυναμώνουν μετὰ τὸν κανόνα τὸν ποὺ ἐπέβαλε μὲ τὸν κομμουνισμὸ, ἐνῷ ἐμεῖς μειωνώμαστε καὶ ἀποδυναμωνώμαστε;

Στὴν ἐναρκτήρια συνεδρία στὸν Κολυμβάρι ἀκούστηκαν ἀπίστευτες -δὲν θὰ σχολιάσω καθόλου θεολογικά- ἐπικοινωνιακῆς ἀνοησίας ποὺ προσέβαλαν πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τοὺς μὴ ὀρθοδόξους, μία εἰκόνα γελοιοτήτας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίᾳ. Ἀκούστηκε ὅτι ἀπομονωμένοι ὄσες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες δὲν ἔλαβαν μέρος στήν Σύνοδο! ΘΑ ΑΠΟΜΟΝΩΘΟΥΝ!! Τὰ διακόσια περίπου ἑκατ. πιστῶν τῶν 4 ἐκκλησιῶν θὰ ἀπομονωθοῦν ἀπὸ τὰ λγότερα ἀπὸ ἑκατὸ, τῶν ὑπολοίπων!

Ἡ τὸ ἀμύητον ἐπιχείρημα διὰ ἀφοῦ σήμερα δὲν ὑπάρχει αὐτοκράτορας, μποροῦν νὰ κάνουνε συνόδους τελείως ἀντίθετα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων καὶ τῶν προηγούμενων συνόδων! Ὁ Ἀλβανὸς ποὺ εἶπε τὸ τελευταῖο, εἶπε βέβαια καὶ τὸ μόνο ἀληθές: ὅτι ἡ Σύνοδος τοὺς, δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τῆς οἰκουμενικῆς συνόδους. Αὐτὸ νομίζω εἶναι κατὰ, ποὺ ὁποιοσδήποτε γνωρίζει ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσει.

Ἄς σκεφτοῦμε τώρα διὲν εἰμᾶστε Γερμανοὶ προτεστάντες ἡ Ἰνδοιστές ἡ Βουδιστές ἡ ὀδηπότες ἄλλο καὶ βλεπόμεναι καὶ ἀκούμεναι αὐτὰ ποὺ ἐλαβαν χώρα στήν ἐναρκτήρια συνεδρία, θὰ εἶχαμε ἔστω ἓνα λόγο νὰ ἐνδιαφεροῦμε νὰ μάθουμε τί εἶναι ὀρθόδοξο;

Καὶ ἐδῶ προκύπτει τὸ ἐρώτημα γιὰτὶ προχώρησαν οἱ ὑπόλοιποι προκαθήμενοι στήν Σύνοδο, ἐφόσον αὐτὰ 4 ἐξακρίβασαν διὲν δὲν παραστήσαν, δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅλα τὰ ἀντέρω; Προποῦ ἀπαντήσουμε σὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, νὰ ξεκαθαρίσουμε διὲν δὲν θεωροῦμε καὶ τὴν στάση τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην Σελ.

Ὁ ρόλος τῶν λαϊκῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ» Σύνοδος

Γράφει ὁ κ. Δημήτριος Ἑμμανουήλ, ἱεροψάλτης

Ἐκκαθαρίσατε τὴν Ἐκκλησίαν

«Μὴ κρίνετε καὶ ὅμιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ιωάν. 7,24)
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, λαϊκοί, ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Μὴ κρίνετε ἐπιανεστικά, ἀλλὰ νὰ κρίνετε μὲ σωστὰ κριτήρια! Αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦμε καὶ ποθοῦμε εἶναι ἡ καθάρσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ παντὸς στοιχείου ποὺ τὴν κατασπιλώνει εἴτε λαϊκοῦ εἴτε κληρικῶ καὶ ταυτόχρονα ἐπιθυμοῦμε τὴν ἀναζωπύρωσι τοῦ προφητικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ χαρίσματος. Ὁ σύγχρονος ρόλος τῶν λαϊκῶν μέσα στήν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ σύγχρονο κόσμο ἀποτελεῖ μεγάλον καὶ νευραλγικὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα καὶ εἶναι ἀπαράδεκτο ἀπὸ ἄμυναν νὰ ἀκούγονται «φωνές» ποὺ ἐκπαράτουν ἀπόψεις αἰρετικές, ἀπόψεις ποὺ βαρλααμίζουν! Ἀκούσαμε ἀπὸ ἄμυναν νὰ κηρύττουν διὲν «ἀν σπουδασὲς ἀρχιεπίσκοπος», μίλα γιὰ ἀρχιεπσκοπικὴ καὶ ἂν εἶσαι χρίστης μίλα γιὰ νουβαρία! Ἐν ὀλίγοις «μὴ μίλας γιὰ τὴν Πίστη, ἀφοῦ δὲν ἔχεις σπουδαστὲς θεολογία!» Ἀλλὰ πάλι σχετικὴ «φωνή» διετύπωσε τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν θέλω νὰ διορθώσω ἓνα κείμενο, ὀρθογραφικά ἢ συντακτικά, θὰ συμβου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην Σελ.

Αἱ σχέσεις Πατισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἀγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν
Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

Ὁ οἰκουμενισμὸς δύναται νὰ σταματήσῃ, ἐὰν ὑπάρξῃ πολιτικὴ ἐπέμβασις, καθὼς αὐτὸς τροφοδοτεῖται ἀπὸ πολιτικούς παράγοντας. Τὸ “στρατόπεδον” τῶν ἀντιοικουμενιστῶν ὀφείλει νὰ σταθμίσῃ τὰς γεωπολιτικὰς παγκοσμίους ἐξελίξεις ὡς καθοριστικόν παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγώνος.

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἀνήκει πλὴν εἰς τὸ παρελθόν. Τώρα ποὺ οἱ προβολεῖς ἐδόθησαν (ἂν καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἰδιαίτερος μεγάλον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν παγκόσμιον κοινότητα, ὅπως ἐπίστευαν οἱ διοργανωτὰί τῆς) καλοῦμεθα ὅλοι μὲ νηφαλιότητα νὰ δέσωμεν ὑπὸ διερεύνησιν τὰ γεγονότα, ὥστε νὰ ἀναδιθεῖ ἡ ἀλήθεια εἰς τὰς πραγματικὰς τῆς διαστάσεις. Ὅλο αὐτὸ τὸ δίστημα ἐὰν ἐρώτημα ἔμεινε κατ' οὐσίαν ἀναπάντητον: διὰ ποῖον λόγον ἐπεσπείθη ἡ Σύνοδος; Ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις τοῦ Φαναρίου ἦτο ὅτι ἦδη παρήλθε 50ετία καὶ δὲν ἦδυνάτο νὰ ἀναδιθεῖ περαιτέρω. Ὅμως αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα δὲν ἐξηγεῖ, διὰ τί ἦτο προτιμότερον νὰ διασαθῇ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀπουσίαν 4 Ἐκκλησιῶν (μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι παλαιάτατον Πατριαρχεῖον καὶ μία ἡ πολυπληθεστερά Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία), νὰ ἀφαιρεθοῦν τελευταίαν στιγμὴν κρίσιμα ζητήματα ποὺ ἦσαν πρὸς συζήτησιν ἀκόμη καὶ νὰ μεταβιθεῖ ἄρον ἄρον ἡ τοποθεσία, ἐνῷ διὰ ἦτο δυνατὸν κάλλιπαι νὰ προγραμματοισθῇ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ νὰ δοθῇ περιθώριον ἀνοικτῆς συζητήσεως τὸν κείμενον εἰς ὅλον τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον.

Φανάρι καὶ Ἀμερικὴ

Εἶναι γνωστὸν διὲν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεχώρησεν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὰς κοινότητας τῆς διασποράς, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ ἐμπλοκὴ τῶν Η.Π.Α. εἰς τὸ Πατριαρχεῖον μετὰ τὴν ἀρξίν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Ἀθηναγόρου. Ὁ πρῶτος εἶχε συζητήσει θέματα τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοὺς πολιτικούς τῆς Ἀμερικῆς καὶ κατόπιν τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ δεύτερος κατέφθασε μὲ παρεμβάσαν τὸν

Φανάρι καὶ Ἀμερικὴ

Εἶναι γνωστὸν διὲν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεχώρησεν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὰς κοινότητας τῆς διασποράς, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ ἐμπλοκὴ τῶν Η.Π.Α. εἰς τὸ Πατριαρχεῖον μετὰ τὴν ἀρξίν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Ἀθηναγόρου. Ὁ πρῶτος εἶχε συζητήσει θέματα τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοὺς πολιτικούς τῆς Ἀμερικῆς καὶ κατόπιν τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ δεύτερος κατέφθασε μὲ παρεμβάσαν τὸν

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»
• Ποῖον ἔπρεπε νὰ ἦτο τὸ ἔργον τῆς Μ. Συνόδου; Τοῦ κ. Παναγιώτου Ράπτη, Σελ. 4
• Ὁ κύβος ἐρίφθη! Σελ. 8
• π. Ἰωάννης Χρυσανθής: «Ἡ πόρτο εἶναι ἀπλῶς ἓνα πόρτο καὶ τίποτε ἄλλο! ἔτσι καὶ ἡ Σύνοδος εἶναι μία Σύνοδος δὲν χρειάζεται νὰ ἐρευνᾷτε ὡς κατὰσκοποι τὴν κρύβεται ἀπὸ πίσω»! Σελ. 8
• Ἐκλείσιν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῶν Μητροπόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος! Σελ. 8

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»
• Ποῖον ἔπρεπε νὰ ἦτο τὸ ἔργον τῆς Μ. Συνόδου; Τοῦ κ. Παναγιώτου Ράπτη, Σελ. 4
• Ὁ κύβος ἐρίφθη! Σελ. 8
• π. Ἰωάννης Χρυσανθής: «Ἡ πόρτο εἶναι ἀπλῶς ἓνα πόρτο καὶ τίποτε ἄλλο! ἔτσι καὶ ἡ Σύνοδος εἶναι μία Σύνοδος δὲν χρειάζεται νὰ ἐρευνᾷτε ὡς κατὰσκοποι τὴν κρύβεται ἀπὸ πίσω»! Σελ. 8
• Ἐκλείσιν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῶν Μητροπόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος! Σελ. 8

νοεῖν συγχωρήσομεν». Εἶναι ἀγνωστο στήν ἀνθρώπινη λογικὴ πῶς γεννήθηκε ὁ Υἱὸς ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἄν μπορῇ κανεὶς νὰ πῇ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι: «Ὡς οἶδεν ὁ γεννήσας Πατήρ καὶ ὁ γεννηθεὶς Υἱός». Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ κρύπτονται ἀπὸ τὰ νῆρα καὶ διαφεύγουν ἀπὸ τὴν δική σου «ἀμβλυωσίαν», δηλαδὴ τὴν ἀσθενὴ ὄρασι¹⁷.

Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε τί λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος γιὰ τὸν τρόπον ὑπάρξεως τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀντιμετωπίζοντας τὴν ἐρώτησι «τίς οὖν ἡ

ἐκπόρευσις;», λέγει: «εἰπέ σύ τὴν ἀγεννησίαν τοῦ Πατρὸς, κἀνὼν τὴν ἀγεννίαν τοῦ Υἱοῦ φυσιολογίῃς, καὶ τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ Πνεύματος, καὶ παραπληκτισσομεν ὅμως εἰς Θεοῦ μυστήρια παρακύπτοντες»¹⁸. Δηλαδὴ, ὅταν προσπαθοῦμε νὰ ἐξηγήσομε τὸ τί εἶναι ἀγεννησία τοῦ Πατρὸς, τί εἶναι γέννησι τοῦ Υἱοῦ καὶ τί εἶναι ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε οδηγούμεθα σὲ παραφροσύνη, σὲ τρέλλα, διὲν ἐγκυτίζομε στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ.

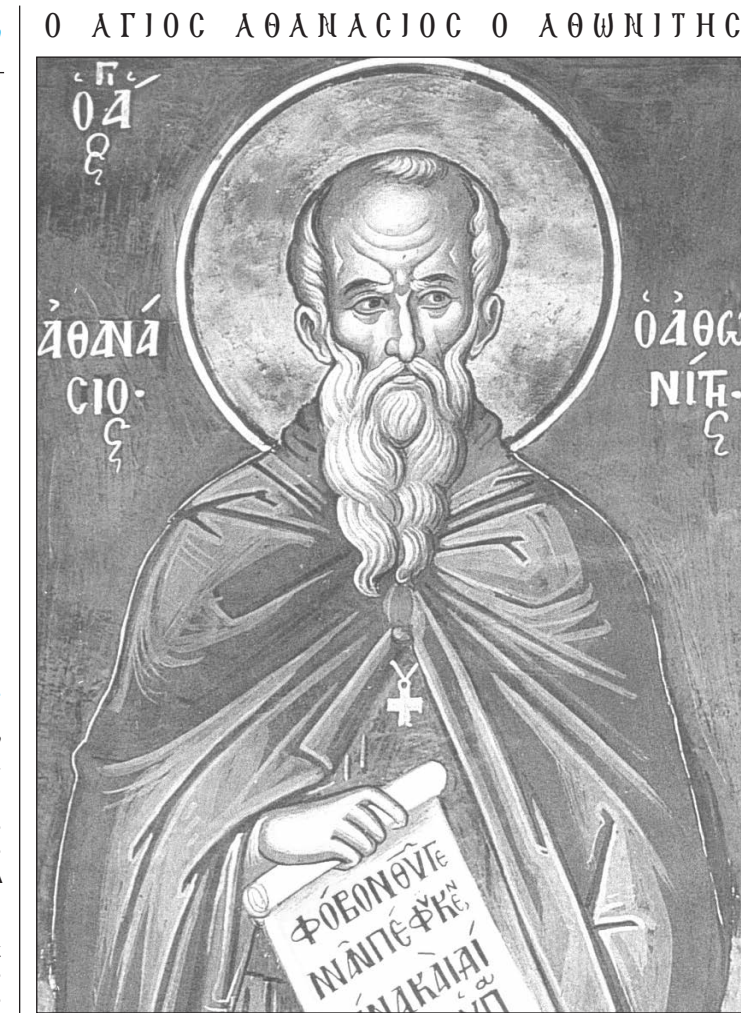
Ἐστὶ θεολογοῦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Εἶχαν ἐμπειρία τοῦ Φωτὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔξεραν ἀπὸ τὴν μεθεξῆς τὴν ἐνεργασίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς Τριαδικῶς—Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα—ἀλλὰ ἔξεραν διὲν ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμέθεκτη καὶ ἀάναυστη, καθὼς ἐπίσης εἶναι ἀάναυστος καὶ ὁ τρόπος τῆς ὑπαρέξεως τῶς. Ἐπομένως, τὸ νὰ στοχαζόμεθα σχετικὰ μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Υἱοῦ ἀπὸ τὸν Πατέρα εἶναι σχολαστι-

κισμός. Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἶναι σαφέστατος. Θεὸν «φράσαι μὲν ὀδυνάτον, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, νοῆσαι δὲ αὐτανώτερον»¹⁹.
β) Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ομολογητὴς διὰ τὴν φύσιν, τὴν ἐνεργείαν καὶ τὴν θέλησιν.
Σὲ ἄλλα κείμενά μου ἔχω παρουσιάσει τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου Μάξιμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιὰ τὴν θέλησιν στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπον²⁰. Ἐδῶ θὰ ἐπαναλάβω μερικὰ σημεία ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ γιὰ τὴν γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα.
Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ τονισθῇ διὲν ὁ ἅγιος Μάξιμος ἀποφεύγει ἐπιμελῶς τὸν στοχασμὸν περὶ τοῦ Τριακικοῦ Θεοῦ καὶ θεολογεῖ ἐμπειρικῶς. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ομολογητὴς γράφει διὲν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ στοχαζέται γιὰ τὸν Θεὸ, ἀλλὰ σαφῶς ἀποφασίζει διὲν ὁ Θεὸς εἶναι «ἀκατάληπτος» γιὰ τὸν ἄνθρωπον

καὶ ἀποκρούει «πταντάπασιν», «τὴν ὁπότε καὶ πῶς εἶναι». Γράφει: «Ἐἰς Θεὸς, ἀναρχος, ἀκατάληπτος, ὅλην ἔχουν τοῦ εἶναι τὴν δύναμιν διόλου, τὴν πότε καὶ πῶς εἶναι παντάπασιν ἀπωθώμενος ἔννοιαν, ὡς πᾶσιν ἀβάτος καὶ μηδεὶν τῶν ὄντων ἐκ φυσικῆς ἐμφάσεως διεγνωσμένος»²¹. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ στὰ ἐνδότερα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὰ ἐρευνᾷ μὲ τὴν λογική του καὶ τὸν στοχασμὸ του.
Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ κτιστὸ ποὺ νὰ μπορῇ νὰ προσδιορίσῃ τὸν Θεὸ, ἀφοῦ ὑπάρχει χαλδὴς διαφορὰ μεταξὺ ἀκτίστου καὶ κτιστοῦ, καὶ δὲν ὑφίσταται καμμίαν ἀναλογία μεταξὺ τῶν. Γράφει πάλιν ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ομολογητὴς: «Ὁ Θεὸς οὐκ εἶσι δι' ἐαυτὸν, ὡς ἡμᾶς εἰδέναι δυνατόν, οὔτε ἀρχή, οὔτε μεσότης, οὔτε τέλος, οὔτε τί τὸ σύνολον ἑτέρων τῶν τοῖς μετ' αὐτὸν φυσικῶς ἐνθεωρημένων» ἀόριστος γάρ ἐστι καὶ ἀκίνητος καὶ ἀίτερος, ὡς πάσης οὐσίας καὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας

ὑπερέκεινα ἀπειρώς ὢν»²². Κάνουμε λόγον γιὰ τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει οὐσία, δύναμιν, ἐνέργειαν, ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐννοώμεν κατὰ τὴν δική μας ἐννοιαν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι «οὐσιωποιὸς καὶ ὑπερῴσιος ὀνότης, καὶ δυναμοποιὸς καὶ ὑπερδυναμῶς ἰδρυσις, καὶ πάσης ἐνεργείας δραστηρικὴ καὶ ἀτελεύτητος ἔξις»²³.
Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὴν ἀνθρώπινη νόσην. Γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος: «Πᾶσα νόσις τῶν νοουμένων καὶ νοουμένων ἐστίν, ὁ δὲ Θεὸς οὔτε τῶν νοουμένων ἐστίν, οὔτε τῶν νοουμένων ὑπὲρ ταῦτα ὤρη». Τὸ νοεῖν καὶ νοεῖσθαι εἶναι φυσικὸ γνώρισμα τῶν ἐπείτα ἀπὸ αὐτὸν, δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ θεωροῦμε διὲν «κτὴν Θεοῦ, μήτε νοεῖσθαι τὸν Θεόν»²⁴. Ὁ Θεὸς οὔτε νοεῖ οὔτε μπορεῖ νὰ νοηθῇ.
Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν Σελ.

Τὴν 5ην Ἰουλίαν ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁσίου (1547).

Δογματικὸς Διάλογος

Ἀπεστέλλει εἰς τὸν Ο.Τ. ἐπιστολὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολυγλωσσώτου π. Ἑμμανουὴλ Χατζηδάκη ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Πρωτοπ. Βασίλειον Βολοῦδακην. Ἡ ἐπιστολὴ ἀφορᾷ εἰς παλαιότεραν κακοδοξίαν διὰ τὴν φύσιν τοῦ Κυρίου ἡ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Ο θρίαμβος του Οικουμενισμού συνετελέσθη!

Ἡ πολυδιαφημισμένη (καί πολυἐξοδῆ) «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» ἔλαβε τέλος, ἐπικυρώνοντας καί ἐπισφραγίζοντας ὅλα ὅσα περιείχαν τὸ προσυνωδικὰ κείμενα, ἐκτὸς ἐλαχιστοτάτων καί ἀνεπαίσθητων ἀλλαγῶν. Ὁ οἰκουμενισμὸς δυστυχῶς πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, νὰ κατοχυρωθεῖ συνοδικά! Ἡ φοβερὴ καί σατανικὴ αὐτὴ παύαριση πὺν ἐσχάτων, ὅπως τὸν εἶχε χαρακτηρίσει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, θριάμβευσε, με τὴς ὑπογραφῆς ὀρθόδοξων ἐπισκόπων! Πίποτε δὲν ὑπόρρισε νὰ κάμνει τὴν ὀρμὴ τῶν οἰκουμενιστῶν, οὔτε ἡ ἀρνησι τεσσάρων Πατριαρχεῶν νὰ συμμετάσχουν σὲ αὐτή! Ὁ κανονισμὸς τῆς συγκλήσεως καί λειτουργίας καταπατήθηκε, ἀφοῦ προέβλεπε συμμετοχὴ ὅλων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν σὲ αὐτή! Οἱ παρεμβάσεις καίτοιων ἐπισκόπων, ὅπως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱερθεῶν, ἀποστομυώθηκαν με σφοδρότητα καί ἀπορρίφθηκαν ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστέ! Οἱ αἰρετικοὶ ἀναγνωρίστηκαν ὡς «Ἐκκλησίαις»! Πουθενὰ δὲν ἀναφέρθηκε ἡ λέξη αἵρεση καὶ συγχρονοὶ αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι

Ὁ Ὅσιος Γέρων

Γαβριὴλ Διονυσιάτης

διὰ τοὺς ἀτελεσφόρους

θεολογικοὺς διαλόγους!

ΑΣ ΔΟΥΜΕ τί εἶπε γὰρ τὰ σύγχρονα «σούρτα – φέρτα» τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν με τοὺς αἰρετικούς, ὁ ἐπίσης ἐγνωσμένος σύγχρονος ἅγιος, ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γαβριὴλ Διονυσιάτης: «Καί πρέπει ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ παραπηθῶμεν παντὶς διαλόγου πρὸς αἰρετικούς, κατὰ τὴν ὀρὴν συμβοῦλην τοῦ Θεοομήτορος Ἀποστόλου Παύλου, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιποῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξήστραπεν ὁ τοιοῦτος ἀμαρτάνων ἰν αὐτοακάθαρτος...». Πρὸς τὴ λοιπὴν ἡ τόση προθυμία πρὸς μετάβασιν εἰς Ρώμην, πρὸς τὴ ἑπίμονος ἐκτίστησις ὑφ' ἡμῶν διαλόγων, πρὸς τὴ τῶσιν ἡ κακοπαθοῦσα καί παραποισμένη κατὰ Θεὸν ἀγάπη; Δὲν μάς σκωρονίζουν τὰ παθίματά τῆς Φερρόρας καί τῆς Φλωρεντίας; Δὲν ἐλάβομεν εἰσεῖδι πέραν τῆς Λατινικῆς στρεμοδικίας καί τῆς υπερηφανείας; Δὲν διεκρίναμεν τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καί ὑποκρισίας ἐν τῇ πίστει; Ἄ! αὐτὴ εἶναι ἡ διαχρονικὴ γραμμὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων: Ὁ κβεῖς διάλογος με τοὺς αἰρετικούς πρέπει νὰ ἔχει ἡμερομηνία λήξεως καὶ ὄχι νὰ διαρκεῖ δεκαετίες, ὅπως οἱ σύγχρονοι θεολογικοὶ διάλογοι. Δὲν βλέπουν οἱ δικοὶ μας, πῶς οἱ αἰρετικοὶ παραμένουν ἀμετάπειστοι καί ἀμετακίνητοι στὶς πλάνες τοὺς ὡς ῥώρα; Τί περιμένουν καί τὴ προσδοκοῦν; Δὲν βλέπουν πῶς οἱ αἰρετικοὶ κάνουν διάλογο, ὄχι γιὰ νὰ πειθοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία γνωρίζουν πολὺ καλὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσουν ἑμᾶς γιὰ τὴν «πλάνην» μας καί νὰ ἀκολουθήσουμε ἐκείνους;

Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος

Ζερβάκος

διὰ τοὺς συγχρόνους

οἰκουμενιστικούς

νεωτερισμοὺς

ΓΙΑ ΝΑ εἶναι ἀσφαλὲς ἡ πνευματικὴ μας πορεία, πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διαφορετικὰ θὰ ζεστριάσουμε καί θὰ χαθούμε. Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς ἁγίους μας ὑπῆρξε καί ὁ Γέροντας Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ γιὰ τοὺς σύγχρονους ἀπαράδεκτους νεωτερισμούς στὴν Ἐκκλησίαν μας: «Ἐς ἀναλᾶβουν οἱ ἀρχιερεῖς καί ποιμένες τῆς ἁγίας μας Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀνδρεῖο φρόνημα καί ἀς μισθῶνσι τοὺς ἀληθεῖς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἐκδιώξαν μακριὰ ἀπὸ τὴν λογικὴ ποίημιν τοῦ Χριστοῦ τοὺς κατὰ καιροὺς διαφόρους αἰρετικούς καί διεφθάραν τὰ λογικά πρόβατα. Λυκοὶ βαρεῖς καί ἀγριοὶ ἔχουν ὀρμίσει καί σήμερα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπειλοῦν νὰ διασκορπίσωνσι τὰ λογικὰ πρόβατα. Ἐὰν οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀναλάβουν φρόνημα γενναῖον καί ἐκδιώξουν μακριὰ τὴν Ἐκκλησίας τοὺς νεωτεριστοὺς, καινοτομίας, μοντερνιστοὺς, γυναικοκρατωσίπους καί καταφρονητὰς τῶν Ἀποστολικῶν καί Πατερικῶν παραδόσεων καὶ τοὺς ἀφίησιν ἐλευθερούς, τότε ὑπάρχει φόβος οἱ νεωτερισταὶ νὰ εἰσάγουν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καί γυναικας λειτουργίας τῶν Μυστηρίων, ὅπως ἀρχίσαν στὴν Εὐρώπῃ. Πρῖν, ὅμως, ἔλθει ἡ μεγάλη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δις μετανωσόμεθα ὅλοι, διὸ ὅλοι εἴμεθα ἀμαρτωλοὶ καί πρῶτος ἐγώ». Ὁ μακαριστὸς Θεοφώτιστος Γέροντας περιέγραψε με ἀκριβεῖα τὴ σύγχρονν παρεκτροπὴ τῶν οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ «κουρεύου», με τὴς ἀπαράδεκτες καινοτομίες τοῦ!

Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος

Ζερβάκος

διὰ τοὺς συγχρόνους

οἰκουμενιστικούς

νεωτερισμοὺς

ΓΙΑ ΝΑ εἶναι ἀσφαλὲς ἡ πνευματικὴ μας πορεία, πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διαφορετικὰ θὰ ζεστριάσουμε καί θὰ χαθούμε. Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς ἁγίους μας ὑπῆρξε καί ὁ Γέροντας Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ γιὰ τοὺς σύγχρονους ἀπαράδεκτους νεωτερισμούς στὴν Ἐκκλησίαν μας: «Ἐς ἀναλᾶβουν οἱ ἀρχιερεῖς καί ποιμένες τῆς ἁγίας μας Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀνδρεῖο φρόνημα καί ἀς μισθῶνσι τοὺς ἀληθεῖς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἐκδιώξαν μακριὰ ἀπὸ τὴν λογικὴ ποίημιν τοῦ Χριστοῦ τοὺς κατὰ καιροὺς διαφόρους αἰρετικούς καί διεφθάραν τὰ λογικά πρόβατα. Λυκοὶ βαρεῖς καί ἀγριοὶ ἔχουν ὀρμίσει καί σήμερα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπειλοῦν νὰ διασκορπίσωνσι τὰ λογικὰ πρόβατα. Ἐὰν οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀναλάβουν φρόνημα γενναῖον καί ἐκδιώξουν μακριὰ τὴν Ἐκκλησίας τοὺς νεωτεριστοὺς, καινοτομίας, μοντερνιστοὺς, γυναικοκρατωσίπους καί καταφρονητὰς τῶν Ἀποστολικῶν καί Πατερικῶν παραδόσεων καὶ τοὺς ἀφίησιν ἐλευθερούς, τότε ὑπάρχει φόβος οἱ νεωτερισταὶ νὰ εἰσάγουν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καί γυναικας λειτουργίας τῶν Μυστηρίων, ὅπως ἀρχίσαν στὴν Εὐρώπῃ. Πρῖν, ὅμως, ἔλθει ἡ μεγάλη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δις μετανωσόμεθα ὅλοι, διὸ ὅλοι εἴμεθα ἀμαρτωλοὶ καί πρῶτος ἐγώ». Ὁ μακαριστὸς Θεοφώτιστος Γέροντας περιέγραψε με ἀκριβεῖα τὴ σύγχρονν παρεκτροπὴ τῶν οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ «κουρεύου», με τὴς ἀπαράδεκτες καινοτομίες τοῦ!

Ἀγγλικανὸς

«πριμάτος»: Μὴ κάνετε

ιεραποστολή!

Ο ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ συνεχίζει με πρωτοφανή ὀρμὴ τὴν κατὰ τὸν τοῦ Πρόστατος ὁ ἀνεκδηγίοντος «πριμάτος» τῆς «ἐκκλησίας» αὐτῆς ἔκαμε μὴ ἀπίστευτὴ δὴλωση, νὰ πῶσιμε γιὰ τὴν ιεραποστολή! Δεῖτε τὴν εἰρήση: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Canterbury δὲλῶσε ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει ἐνέργῃ νὰ «προσηλυτίζων» μὴ-Χριστιανούς. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ μιλᾶνε στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν πίστη τους, ἐκτὸς ἐν καλούνται νὰ τὸ πράξουν, ἐπόμενε οἱ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Justin Welby δῆλωσε στὸ ποινιμὸ τοῦ, ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ φοβᾶται νὰ

με μεγάλη δυσκολία, ἀναφέρονται με τὸν ἀνῶδυνο ὅρο «ἐτερόδοξοι»! Ἡ ἀναφορά στοὺς αἰρετικούς ἔγινε με πνεῦμα ἀβροτῆτων καὶ ἀνοχής, σὲ ἀντίθεση με τοὺς «φανατικούς φονταμενταλιστές τῆς Ὀρθοδοξίας», δηλαδή ὅσους θέλουν καί ἐπιδιώκουν τὴν ἀκρίβεια τῆς σώζουσας ὀρθοδόξου πίστεως μας, ὡς ἐπικύδιστοι γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ! Ἐγινε ἀναφορά στὸς «καλές» διάφορες θρησκείες τοῦ κόσμου, τίς ὁποῖες καλοῦν σὲ συνεργασία, γιὰ νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ εἰρήνῃ καί ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνθρωπότητι! Ἐγινε λόγος γιὰ τὴν πολιτικὴ, τὴν οικονομία, τὸ περιβάλλον, τοὺς μετανάστες κλπ! Ὅχι ὅμως γιὰ τὴν μοναδικὴ διέξοδο καὶ σωτηρία τοῦ κόσμου, ποὺ εἶναι ἡ ὀρθόδοξὴ πίστη! Πουθενὰ δὲν ἀναφέρθηκε κάλεσμα τοῦ σπασοσώζοντος καὶ δοκιμαζόμενου κόσμου νὰ ἐγταχθεῖ στὴν σώζουσα ἀγκάλια τῆς Ὀρθοδοξίας! Αὐτὸ ἦταν ἐν ὁλίγοις τὸ ἔργο τῆς «Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου», ἡ ὁποία πέρασε βεβαίως στὴν ἱστορία. Φτάνει νὰ δοῦμε πῶς αὐτὴ θὰ τὴν χαρακτηρίσει, ὡς Ἀγία ἡ ληστρικὴ!

Ὁ Ὅσιος Γέρων

Γαβριὴλ Διονυσιάτης

διὰ τοὺς ἀτελεσφόρους

θεολογικοὺς διαλόγους!

ΑΣ ΔΟΥΜΕ τί εἶπε γὰρ τὰ σύγχρονα «σούρτα – φέρτα» τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν με τοὺς αἰρετικούς, ὁ ἐπίσης ἐγνωσμένος σύγχρονος ἅγιος, ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γαβριὴλ Διονυσιάτης: «Καί πρέπει ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ παραπηθῶμεν παντὶς διαλόγου πρὸς αἰρετικούς, κατὰ τὴν ὀρὴν συμβοῦλην τοῦ Θεοομήτορος Ἀποστόλου Παύλου, «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καί δευτέραν νοουθεσίαν παραιποῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξήστραπεν ὁ τοιοῦτος ἀμαρτάνων ἰν αὐτοακάθαρτος...». Πρὸς τὴ λοιπὴν ἡ τόση προθυμία πρὸς μετάβασιν εἰς Ρώμην, πρὸς τὴ ἑπίμονος ἐκτίστησις ὑφ' ἡμῶν διαλόγων, πρὸς τὴ τῶσιν ἡ κακοπαθοῦσα καί παραποισμένη κατὰ Θεὸν ἀγάπη; Δὲν μάς σκωρονίζουν τὰ παθίματά τῆς Φερρόρας καί τῆς Φλωρεντίας; Δὲν ἐλάβομεν εἰσεῖδι πέραν τῆς Λατινικῆς στρεμοδικίας καί τῆς υπερηφανείας; Δὲν διεκρίναμεν τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καί ὑποκρισίας ἐν τῇ πίστει; Ἄ! αὐτὴ εἶναι ἡ διαχρονικὴ γραμμὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων: Ὁ κβεῖς διάλογος με τοὺς αἰρετικούς πρέπει νὰ ἔχει ἡμερομηνία λήξεως καὶ ὄχι νὰ διαρκεῖ δεκαετίες, ὅπως οἱ σύγχρονοι θεολογικοὶ διάλογοι. Δὲν βλέπουν οἱ δικοὶ μας, πῶς οἱ αἰρετικοὶ παραμένουν ἀμετάπειστοι καί ἀμετακίνητοι στὶς πλάνες τοὺς ὡς ῥώρα; Τί περιμένουν καί τὴ προσδοκοῦν; Δὲν βλέπουν πῶς οἱ αἰρετικοὶ κάνουν διάλογο, ὄχι γιὰ νὰ πειθοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία γνωρίζουν πολὺ καλὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσουν ἑμᾶς γιὰ τὴν «πλάνην» μας καί νὰ ἀκολουθήσουμε ἐκείνους;

Ἀποκριστικὴ -

συγκρητιστικὴ

παράστασις

εἰς Ὀρθόδοξον Ναὸν

εἰς τὴν Γερμανίαν!

ΓΡΑΦΑΜΕ σὲ προηγουμένο σχόλιό μας γιὰ καταφανεῖς ἀποκριστικὸς βιτροὺ σὲ παρεκκλήσιον τῆς Ὀρθόδοξης Ἀσκήσεως Κρήτης. Ὁ κ. Α. Τσακίρογλου, κλασσικὸς φιλόλογος καί ιστορικός, μάς πληροφορεῖ καί γιὰ ἄλλᾳ ἀποκριστικὴ καὶ συγκρητιστικὴ παράστασις σὲ ὀρθόδοξον ναὸ στὴ Γερμανία, ὅπου τὸ 2015 ἐγίνε συνάντησις χριστιανῶν, ἐβραίων καί μουσουλμάνων. «Πρόκειται περὶ ἐνὸς κύκλου μέσᾳ στὸν ὁποῖον ὑπάρχουν τὰ σύμβολα τοῦ σταυροῦ, τοῦ ἄστρου τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς ἡμισελήνου, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἀνὰ ἀγγελο. Ἀν βγάλεῖς ἐνὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σύμβολα ὁ ἄγγελος καταστρέφεται (τὸ νόημα καὶ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖο ὑποδεχθήκαμε με πῆες καὶ νεοαῖθιγὰ χαρὰ ὡς νέο σύμβολο τοῦς οἱ ιερεῖς μας χρησιμοποιώντας μάλιστα καὶ παιδιὰ, ὥστε νὰ ριζώσουν καλὰ τέτοιες πρακτικέ, εἶναι πεντακάθαρες». Μετὰ τὴν ὑποδοχὴ ἐγίνε συμπροσηύχνη τῶν παρευρισκομένων. Ὡς κείμενο προτιμήθηκε ἀπὸ τοὺς ιερεῖς μας τὸ laudato si ἀπὸ τὴν ἐγκύκλιο τοῦ πάπα Φραγκίσκου. Πρόκειται γιὰ μία προσευχὴ τοῦ Φραγκίσκου τῆς Ἀσιζῆς, στὴν ὁποῖα ὁ Λέγοντος καθολικὸς ἅγιος, ἐδῶ ἐν συντομίᾳ, δοξάζει τὸν Θεὸ καὶ τὸν κύριο ἀδελφὸ τὸν ἥλιο, καὶ τὴν ἀδελφὴν τὴν σελήνην, καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἄνεμο καὶ τὸν ἀδελφὸ τὸ νερὸ, ποὺ εἶναι τὰ πεινὸ καὶ πολῦτιμο, καὶ τὸν ἀδελφὸ τὴν φωτιά. (Ἰστολ. Ἀκτίνας) Εἶναι μία ἀπὸ τῆς πᾶμτοπλῆς οἰκουμενιστικῆς παρεκτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας...

λεῖσα, τὸ ὁποῖο σημαίνει δι ἐπιδιώκει νὰ εἶναι καλὰ καὶ νὰ σεβᾶται τὴν ταυτότητά του καὶ τὴν ἀραιοτήτά του»! μιλώντας σὲ βεξίωση γὰ ἡγέτες ἁλλων θρησκείων στὸν κῆτρο τὸ Lambeth Palace, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέμεινε ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει ἐνέργῃ νὰ «προσηλυτίζων» μὴ χριστιανούς» (http://redskywaming.blogspot.gr) Μὲ ἄλλα λόγια ὁ δαιμονικὸς αἰρεσιάρχης τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ προσπαθεῖ νὰ «διορθώσῃ» τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος παράγγειλε ρητὰ στοὺς μαθητὰ τοῦ «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ.28,19)! Κατ' αὐτὸν ὁ Χριστὸς «δὲν σεβᾶται τὴν ταυτότητα τοῦ ἄλλου» καὶ μετὴν παραγγέλλει Του αὐτὴ κατέλυσε «ὅς ὅρα σὺ τὴν ἀγάπην!» Μόνον ὁ διβόλος θὰ μπορούσε νὰ ζεστομάει τέτοια λόγια!

Συναυλία ρὸκ

μουσικῆς

εἰς ἀγγλικανικοὺς

ναοὺ!

ΤΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ τοῦ ἀποκάλυψε τὴν προτροπὴ τοῦ «πριμάτους» τῆς Ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας», γιὰ νὰ πῶσιμε νὰ κάνουμε ιεραποστολή, διότι ἐτοί, μετακινούμε «τὰ ὅρα σὺ τὴν ἀγάπην» πρὸς τὸ πρόσωπο», ἀποκάλυψε καὶ πάλι ἄλλο, ὀρπορσσεκο: «Ὡς μέρος τῆς πρωτοβουλίας ποὺ ἔχει ἀρχίη τοῦ δοκράτος τὸν Αρχιεπίσκοπο Welby καὶ τὸν Αρχιεπίσκοπο τῆς Ὑόρκης, Dr John Sentamu, ἐκκλησίες σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Ἀγγλία κλήθηκαν νὰ ἀφιερῶσουν μία περίοδο ἐνῆνα ἡμερῶν πρὶν τὴν Πεντηκοστή ὡς μία εἰδικὴ περίοδο προσηύχης γιὰ «θρησκευτικὴ ἀνανέωσιν». Αὐτὸ κορυφώθηκε με τὰ γεγονότα τῆς περασμένης Κυριακῆς, ὅπου σὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ διδάχτους καθεδρικοὺς ναοὺς τῆς Ἀγγλίας, συμπεριλαμβανομένων τοῦ Canterbury, τοῦ Durham, τοῦ Winchester, τοῦ Ely καὶ τοῦ Ἀγίου Παύλου, τὸ Λονδίνο, δόθηκαν συναντίες με μουσικὴ ρὸκ. Στὸ ναὸ τοῦ Ἀγίου Παύλου πέντε ἐπίσκοποι φωτογραφηθήκαν νὰ χορεύουν με τὰ ράσα τους. Ὅλα βασίζονται στὴν ἀγάπην

πρὸς τὸ πρόσωπο με τὸ ὁποῖο ὁσχολεῖσαι», εἶπε ὁ Αρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι» (http://redskywarming.blogspot.gr)! Μάλιστα, καλὰ διαβάσαμε, ὁ αἰρεσιάρχης ἀγγλικανὸς «πριμάτος» ἀρνεῖται μετὴν ιεραποστολὴν τοῦς μὴ χριστιανούς, ἀλλὰ ἐνθαρρύνει τὴν «θρησκευτικὴ ἀνανέωσιν» στὴν «ἐκκλησίαν» του, τῆς ὁποῖας ὄσοντοῦπι «κλίνειν τὸ μαγὰς», λόγω ἔλλειψης «πιστῶν», με συναυλίες ρὸκ καὶ χοροὺς «ρὸκ ἐν ῥὸς» τῶν παπάδων του! Ἐμεῖς θὰ τὸν χαρακτηρίζουμε ὡς «πάρτυ τοῦ διβόλου». Μήπως υπερβάλλουμε;

Βλάσφημος

ὁμοφυλοφιλικὴ

αἰεικόνισις

εἰς προτεσταντικὴν

«Ἐκκλησίαν»!

Ο ΔΥΤΙΚΟΣ παραφθαρμένος χριστιανισμὸς, ὄχι μόνον δὲν ὑπηρετεῖ καὶ δὲν δοξάζει τὸ Θεό, ὡς ὀφείλε, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν βλάσφημεῖ καὶ τὸν γελοιοποιεῖ στὰ μάτια τοῦ σύγχρονου ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου! Δεῖτε τί ἔκαμε μία δαιμονικὴ προτεσταντικὴ «ἐκκλησία» στὴ Σουηδία, γιὰ νὰ διασῇρει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ «ἀγιοποιήσῃ» τὸ θανάσιμο ἀμάρτημα τοῦ σοδομομοῦ: «Στὸ πλῆθος τοῦ ἀνομιᾶτικού φεστιβάλ ὁμοφυλοφιλίας, στοὺς τοίχους μὲς προτεσταντικῆς ἐκκλησίας στὴν πόλιν Eskilstuna, με τὸ ὄνομα, ναὸς Kloster καί, ὁ γνωστός ὁμοφυλοφίλος Σουηδὸς καλλιτέχνης, Elisabeth Ohlson Wallins, γυρῶσασε καί ἀπέκρινε βεβήγηλ εἰκόνα ποὺ παριστὰ τὸν Χριστὸ σὲ στάση σταύρωσῆς με ἐναι γυμνὸ ἄνδρα νὰ τὸν ἀγκαλιάζει. Μάλιστα ὁ τοπικὸς ἐπίσκοπος, Johan Edlund, δῆλωσε πῶς αἰσθάνεται εὐτυχισμένος, γιὰτὴ μετὴν πρωτοβουλία του αὐτὴ νὰ ἐπιτρεψεῖ νὰ ἀπεικονιστέ! ἐστὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἔδωσε μία πὶν ἀνθρώπινη διάσταση στὸ Θεῖο Μαρτύριὸς τῆς Σταύρωσῆς! Ἀπίστευτο! Καὶ ὅμως ἔχουμε νὰ δοῦμε πολλὰ ἀκόμα! (Ἰστολ. prisonplanet.gr) Πρόμηνι, ἔχουμε νὰ δοῦμε καί χειρότερα, ἀφοῦ οὐδεμίαν ὁλασχόρῃς πρὸς τὴν ἀποστασία τῶν ἐσχάτων. Πρωτοπόρος σὲ αὐτὸ τὸν «ὁρόμον» οἱ αἰρετικές «ἐκκλησίες» τοῦ ἀπόλυτου ἐκφυλισμένου δυτικοῦ χριστιανισμοῦ, πρὸς τὴς ὁποῖες ἀλληλωρίζουν οἱ «δικοὶ» μας οἰκουμενιστές καί τῆς ὁποῖες θεωροῦν «τῆμματα» τῆς Μιάς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Αὐτές, σὰν καὶ αὐτὴ, ποὺ ἀπεικονίζετὶ τὸ Σῶτῃρα καὶ Θεὸ σὲ ὁμοφυλοφιλικὴ «συμπλοκή»! Φεῖ, φεῖ!

Κατάχρησις περιφορᾶς ἱερῶν σεβασμάτων!

ΤΟ ΠΑΡΟΝ σχόλιο σκοπεῖ ἔχει νὰ μάς προβλημάτισι γιὰ μία υπερβολὴ ποὺ γίνεται τελευταία καὶ ποὺ τείνει νὰ καταστῇ ἀγνυρία, ἐφάμην τῶν πατερικῶν ἀγνυρίων. Πρόκειται γιὰ τὸν κατισμὸ μεταφορᾶς ἱερῶν Λειψάνων, ἱερῶν Εἰκόνων καί ἱερῶν Ἀντικειμένων σὲ ἐνοριακοὺς ναοὺς. Δὲν ὑπάρχει ἐξδομάδα, ποὺ νὰ μὴ ὑπάρξει εἰδησιγὴ γιὰ μεταφορά τέτοιων σεβασμάτων. Βεβαίως δὲν ἀννοούμεται τὴν ιερότητα αὐτῶν καὶ δὲν σηματοδοτεῖται τὸν σεβασμὸ τῶν πιστῶν πρὸς αὐτὰ, ἀλλὰ τὴν κατάχρησιν, ποὺ γίνεται ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, νὰ τὰ περιφέρουν δικρὴν πλᾶσιριο. Διὸς δις μὴ γινώσκουμε, αὐτὸ γίνεται κυρίως γὰ οικονομικοὺς λόγους. Νὰ προσέλθουν οἱ πιστοὶ νὰ προσκυνήσουν τὰ ἱερὰ σεβάσματα καί νὰ ρέξουν τὸν «ὀρθολό» τους στὰ παγκάρια! Αὐτὸ ὅμως εἶναι γελοιοποίησι καὶ ἐυτελισμὸς τῶν ἰδίων τῶν σεβασμάτων καὶ ὁσέβεια πρὸς τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχουν αὐτὰ! Διαβάσουμε εὐστοχο σχετικὸ σχόλιο σὲ περιοδικό: «Μήπως με αὐτὰ ποὺ γίνονται, ἀνεπαίσθητως καὶ σὺν ὀνῃ, γίνεται ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ βασικὴ Ὀρθόδοξὴ διδασκαλία καὶ μελοῦται ἡ πίστις τοῦ Μόνου Σῶτῃρα τοῦ κόσμου, τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ; ... Μήπως παρόμοια γεγονότα ποὺ συνετελέσθητὸν σὲ παρελθόν νὰ ἀποσταθῇ ἐκ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὁ Προτεσταντισμὸς καί ἡ Διαμαρτύρησις μὴπως εἶναι ἐπικίνδυνα καί γίνονται ἀφορμὴ διαφρέσεως καὶ σκανδαλισμοῦ; ... Καλὸν εἶναι γι' αὐτὸ νὰ περιορισθῶν οἱ μετακινήσεις, περιφορᾶς καὶ υποδοχῆς ἱερῶν Εἰκόνων καί Λειψάνων καί νὰ δοθῇ βερότητα στὴν οὐσία. Νὰ προσπαθηθῶμεν ὅλοι νὰ μιμηθοῦμε τὴν ζωὴ καί τὴν ποίηται τῶν Ἀγίων κατὰ τὸ «τὴν μάρτυρος, μίμνησις μάρτυρος». Διαφορετικὰ ἀλλόλοισ σὲ ἐκείνους τοὺς ἐπιπολάζουσ κεκομένους ἡ ἡβέλμινος «ἀβέλμινος» παρασυρσόμενοι σκανδαλίζων» (ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ, τ.70). Συμφωνοῦμε!

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΓΥΡΟΙ ΚΟΣΜΑΣ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Τὴν 1 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν ἡμῆν τῶν ἁγίων καί θαυματουργῶν Ἀναγυρῶν Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ. Οἱ ἅγιοι Κοσμάς καί Δαμιανὸς ἦσαν ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, χριστιανὸι. Ἐζησαν ὅταν ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ἦταν οἱ ἀδελφοὶ Καρίνος καί Νουμέριος καί κατ᾿ἄγονταν ἀπὸ τὴν Ρώμην. Ἐξασκούσαν τὴν ἱατρικὴ τέχνην θεραπεύοντας τόσο τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ τὰ ζῶα καί εἶχαν ὡς συνήθειαν ἀντὶ γιὰ χρήματα νὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς θεραπευμένους νὰ πιστεύσων τὸν Χριστὸ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Γνωμοδότησις ἐγκρίτιων νομικῶν καὶ ἐπιτίμων δικαστικῶν λειτουργῶν, ἐπὶ ἐρωτημάτων σχετικῶν μὲ τὸ μάθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν

3ον

Τὸ νέο Π.Σ. συσκοτίζει τὴν ἀντίλη- πν τῶν μικρῶν μαθητῶν γιὰ τὸ ποῖος εἶναι ὁ Θεὸς ποῦ σῴζει τὸν ἄνθρωπο, καθὼς καὶ ποῖά εἶναι ἡ ἀλήθην κοινωνία μαζὶ Του, ἐπειδὴ ἡ ἐκκάθαρη ἀπάντησις θεωρεῖται «ὀμολογιακὴ ἔμμονη, κατηγορη- σμός, φανατισμός ἡ μισαλλοδοξία» (Π.Σ. σ. 11,13).

Σ’ αὐτὴ τὴ λογικὴ μισαλλότητα ὅλες οἱ Ο.Ε. Γιά παράδειγμα,

στη Γ’ Δημοτικὴ, τὰ παιδιὰ διδά- σκονται ὅτι ἡ Σαρία εἶναι «Νόμος τοῦ Θεοῦ στὴν ἀνθρωπότητα» (Π.Σ. σ. 111-112), ἐξετάζουν τὴν απεικόνι- ση τοῦ Θεοῦ στὸ Χριστιανισμό, στὸν Ἰουδαισμό, τὸ Ἰσλάμ καὶ τὶς Ἀνατο- λικὲς θρησκείες, ποὺ εἶναι οἱ «ἑὲς θρησκευτικὲς παραδόσεις» (Π.Σ. σ. 120-121). Τὸ Π.Σ., μὲ βῆση τὴν ἰσο- λότητα τῶν, (πολυθρησκευτικότη), ἀποκρύπτει ἐντεχνα τὴν θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς Πίστεως, πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Θεάν- θρωπος καὶ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Κατὰ περίπτωσιν, εἴτε τὴν ἀπο-

σιωπὰ (Π.Σ. σ. 40), εἴτε ἀν χρειάζεται, ἀναφέρεται μὲν στὴ Θεοικὴ Του φύ- σιν, ἀποσιωπᾷ δὲ τὴν μοναδικότητά της, ἐνῶ ἐπιστρατεύει ἀσχετες μ’ αὐτὴν πληροφορίες, εἴτε ἀντὶ τῆς θεϊκῆς, τονίζει τὴν ἀνθρώπινη φύση Του (Π.Σ. . 45), εἴτε μειώνει τὴν εἰκό- να ποῦ ἀποκομίζουν οἱ μαθητὲς γιὰ τὴ Θεοτῆτά Του, ἐμφανίζοντάς Τον ὡς δάσκαλο μεταῦ τῶν φιλοσφῶν δασκάλων τῶν Ὁρθοσκεῖων (Π.Σ. σ. 63-69), εἴτε τονίζει δευτερευούσες ἐνώσεις τοῦ Θεματοῦ, γιὰ νὰ ἀποσιω- πήσει ἐκείνες ποὺ παραπέμπουν στὴν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας (Π.Σ. σ. 46-47, 78-79), εἴτε ἀφήνει νὰ ἐνοηθῇ τὸν ἐνθεόνον, νὰ ἀνέδειξαν τὸν Χριστὸ ὡς μεσασ- σικὴν προσοκείας (Π.Σ. σ. 123-124), σύμφωνα μὲ γνώστη θεωρία. Στὸ Π.Σ. ἔχει χαθεῖ ὁ προσανατολισμός, ὁπότε βασιλεύει ἡ ἀπόλυτη συγχυ- σι.

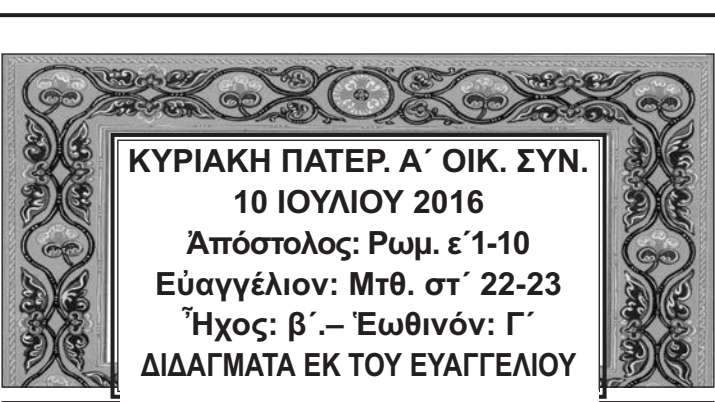
Λόγω τῆς συνεξέτασης τοῦ Χρι- στιανισμοῦ μὲ τὶς Ὁρθοκείες, στρε- βλύνονται θέματα προκειμένου νὰ συνδυαστοῦν π.χ. τὸ Ὅρθόδοξο

Βάπτισμα ὡς ἀντίστοιχο τῶν τε- λετῶν ἐνληκίσωσης τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Μουσουλμάνων (Π.Σ. σ. 57). Οἱ Χριστιανοὶ ἅγιοι μὲ τὰ ἱερὰ πρό- σωπα θρησκείων, ὡς νὰ μὴ εἶναι ἡ ἀγιότητα καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύμα- τοῦ, ἀλλὰ ἀνθρώπινη κατάκτηση (Π.Σ. σ. 61). Ἡ Ἁγία Γραφὴ μὲ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν θρησκείων, δηλ. ἡ ἀλή-θεια τοῦ Θεοῦ μαζὶ μὲ τὶς μαγεῖες, τοὺς μύθους, τὶς δεισιδαιμονίες (Π.Σ. σ. 62, 70-71). Ἡ μετάνοια, ἡ νη- στεία, ἡ ἄσκησις τῆς Σαρακοστής, συνδυάζονται μὲ τὴ νηστεία, τὸ δια- λογισμό, τὴ γνῶκα στὶς Ὁρθοκείες (Π.Σ. σ. 72-73). Σὲ ἄλλη Ο.Ε., τὸ Π.Σ. ἀναφέρεται στοὺς ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώ- πισαν τὰ προβλήματα τῶν αἰρέσε-ων (Π.Σ. σ. 109-110), καὶ ὡς γνω- στὸν, καταδικασαν τὶς εἰδωλολα- τρικὲς ἀντιλήψεις καὶ λατρεῖς, ἐνῶ σὲ ἄλλες τὸ Π.Σ. τὶς συνδυάζει μὲ τὶς ὁρθόδοξες.

Στὸ Π.Σ. ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ, σὲ ἱκανὸ βαθμῷ, ἡ ἱστορικὴ σειρὰ τῶν γενεῶντων, ἐστὶ ὡς νὰ μὴ γνωρί- ζοι οἱ μαθητὲς λ.χ. ἀν προηγήθηκε χρονολογικὰ ὁ προφητὴς Μωυσῆς ἡ ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Σοβαρὰ δὲ θεολογικὰ σφάλματα τὸ καθίστουν ἀκατάλληλα γιὰ Ὁρθόδοξους μαθη- τές, ὡς ὅτι ἡ μουσουλμανικὴ σαρία εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν σ’ αὐτὸ σημαντικὰ σφάλματα ὡς καὶ παιδαγωγικὰ τοιαῦτα (Εὐαγ. Πο- νηρὸς Δρ Θ.Μ.Φ., Σχολικὸς Σύμ- βουλος Πειραιῶς Α’ Ἀθηνῶν - Κυ- κλάδων).

Ἐν ὅντι ὅλων τῶν προεκτιθεμέ- νων, καθίσταται πλὴν ἡ σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἀναθεωρημένο Πρόγραμμα Σπουδῶν ἐτους 2014 γιὰ τὸ μάθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν στὴν ΑΒθάρια καὶ Β/Βθάρια Ἐκπαίδευση, ὡς πο- λυθρησκευτικὸ ποὺ εἶναι, εὐρίσκειται σὲ πλήρη ἀντίθεσιν μὲ τὸ ἰσχύον στὴν Ἑλλάδα, ὡς ἄνω, νομικὸ καθε- στῶς. Τοῦτο δὲ διότι, ἐνῶ τὸ ἄρθρο 16 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος ἀπαιτεῖ τὴν ἀνάπτυξή τῆς Ὁρθόδοξης ἡς ἄνω συνειδησις τῶν μαθητῶν, μὲ τὸ ἐν λόγω Πρόγραμμα Σπουδῶν, σὲ συνδυασμῷ μὲ τὸν ἀναθεωρημέ- νο Ὁδηγὸ Ἐκπαιδευτικῆς (2014), ὁδηγεῖ στὴν πλήρη ἀποδόμησιν καὶ ἐκμεμέλωσιν τελικὰ τῆς Ὁρθόδοξης θρησκευτικῆς συνειδησιῶς τους.

Ἡ μεταποτὴ τὸ ὑψίστατον ὡς ἀμῖγνὺς Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ μαθητῶν τῶν Ὁρθοσκευτικῶν σὲ ἄνα συγκρητιστικὸ καὶ πολυποτισμέ- νο θρησκευτικὸ μόρφωμα, ἔχει κα- τοδικασθεῖ ἀπὸ δολόκληρο τὸ πλῆ- ρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Οικουμενικὸ Πατριάρχην κ.κ. Βαρθο- λομαῖο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμο, ὡς καὶ ἀπὸ σύμπασα τὴν ἱερὰ Κοι- νότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους – ποὺ χα- ρακτηρίσκει τὸ μὴ ὁρθόδοξο μάθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν ὡς «φυλακτὴρ» ἀπὸ τὴν Πανελλήννια Ἑνωσις Θεο- λόγων (ΠΕΘ), τὴν ΚΔ’ Συνδιάσκεψιν τῶν Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ Μητροπόλεων, ἀπὸ λαὶν ὑψηλοῦ ἐπιπέδου διεκτῆ καὶ πανελληνία Ἐπιστημονικὰ Συνεδρία καὶ Ἡμερίδες, ἀπὸ ὑψηλῆς Πνευμα- τικότητος ἡγουμένους τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς ὁ μακαριστὸς ἡγουμέ- νος τῆς Ι.Μονῆς Ἱγερουσίῃ τοῦ Ἁγί- ου Ὁρους Γ’ ευώργιος Καυκάνης, ὁ ὁποῖος σὲ κείμενο τὸν χαρακτηρίζει τὸ τεθεῖν ὑπόληψιν του, πολυθρη- σκειακὸ πλιτοκὶ Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρη- σκευτικῶν, ὁδηγὸ πρὸς τὴν πολυ- θρησκεία, «εὐαγγέλιον» πλάνης καὶ πλήρηα δαιμονιῶν κατὰ τοῦ Ὁρθό- δοξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ (Περιοδικὸ «Ο’ Σωτήρ» τευχ. Σεπτεμβρίου 2013, σελ. 373-374). Ἐπίσης ὁ προ- ηγουμένος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἱβή- ρων Βασιλεὺς Γοντικλής, κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ὁρθόδοξη Πίστις μὲς προ- δίδεται ἀπὸ ἕνα πολυθρησκευτικὸ κατασκευασμα (Περιοδικὸ «ΚΟΙΝΩ- ΝΙΑ» τευχ. Π.Ε.Θ. τευχὸς 2, Ἀπριλίου – Ἰουνίου 2012).

ΦΩΤΟΔΟΧΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΔΟΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εἰμαστε στὴν 3η Κυριακὴ τῶν Εὐαγγελικῶν Περικοπῶν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μαθαίου καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν ἱερὰ μνήμη τῶν 45 Μαρτύρων ἐν Ἀρμενία καὶ τῶν σοσίων Παρθένου καὶ Εὐμενίου ἐν Κρήτῃ.

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ ἀποτελεῖ ἕνα τμήμα τῆς ἐπὶ τοῦ ὁρους Ὀμίλιας τοῦ Κυ- ρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὀμιλεῖ γιὰ τὴν ἑλπία τοῦ ὁρθολογικοῦ σώματος καὶ τὴν ἑλπία τοῦ σφραδαίου τῆς ψυχῆς. Κανὲν λόγο γιὰ τὸ ἄδικοτο καὶ ἀσύμβατο τῆς ταυτοχρονίης δουλείας σὲ δύο διαφορετικοὺς κυρίους, τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλοῦτο. Καὶ ἀκόμη υποδεικνύεται ἡ ἀποφυγὴ καὶ ἀπορρίσις τῆς βασιανιστικῆς μέριμνας γιὰ τὰ βιοτικὰ ἀνάγκα καὶ ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη μας στὴ πλὴνθρωπτη Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσδοκία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκτίρησις τῆς δικαιοσύ- νης αὐτοῦ, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι, ἀν δοθῇ προτεραιοτήτα σ’ αὐτὰ τὰ ὕμστα πνευματικὰ ἀγαθὰ, θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα βιοτικὰ ζήτηματα.

Στὴ συνέχεια θὰ παραθεσούμε τὸν εὐστοχὸ καὶ ἐμπνευσμένο σχολιασμό τῶν πὸ πᾶνω πνευματικῶν θεμάτων ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Κο- ζῆνης κυρὸ Διονύσιου (Ψαρναῖο).

(Μητρ. Κοζῆνης Διονυσίου, «Οἰκοδομή», Γ.ραπτὸ Κήρυγμα, Κοζάνη 1965, σελ. 207-208).

«..... Γενναίως διὰ τὸν αἰσθήσεων, ὡς διὰ θυρίδων, εἰσέρχεται ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας πρῶτον εἰς τὸν νοῦν καὶ ἔπειτα κυριεῖται καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώ- πτου. Ἀλλὰ σήμερον ὁ λόγος εἰκόκρουν περὶ τοῦ σφραδαίου καὶ τῆς ὁράσε- ως, ὡς ὅχιος πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ χρίματος, τὴν πνευματικὴν διάθεσιν, τὴν βιοτικὴν γενικὴς μέριμναν, ἡ ὁποία εἶναι, ὄχι μόνον ὑποταγιστὰ καὶ ἑλλείψει ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ εἰδωλολατρία καὶ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἰς τὸν βίον. Ποία λοιπὸν σχέσις ὑπάρχει μετὰῦ αὐτῶν καὶ τοῦ σφραδαίου; Καὶ ὅλ’ αὐτὰ προσέρχονται τόγα ὅτι τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον βλέπομεν, τρία πράγματα γενικῶς τοῦ κόσμου μᾶς ἀπομακρύνουν τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνα περὶ τῶν ὁποίων μᾶς λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «*ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός, ἡ ἐπιθυ- μία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου*». Κεντρικὴν θέσιν κατεχει ἡ ἐπιθυ- μία τῶν ὀφθαλμῶν· ἡ ὅψις μᾶς ἔλκει, τὰ ὀρώμενα μᾶς γοητεύουν, τὰ φαι- νόμενα μᾶς ἐξαπατοῦν. Ἡ ψυχὴ βλέπει, καθὼς ὁ νοῦς ὀρεῖ, καὶ ὁ νοῦς ὀρεῖ, καθὼς ὁ σφραδαίος τοῦ χρωματίζει τὶς εἰκόνας· φυλακισμένη εἶναι ἡ ψυχὴ, ἀπὸ δὲ τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐξαρτάται πῶς θὰ ἐπικουνησῇ μὲ τὸν ἔξω κόσμον... Τὰ λοιπὰ τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι εἴ, μᾶλλον ἀπλῶς εἰς κατανόησιν. Ἀὐτοὶ πᾶν δὲν θέλει βεβαίως ὁ Κύριος νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν ἀπραγμοσύνην ἡ τὴν ἀκηρίαν ἡ τὴν ἀμέλειαν ἡ τὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὸν βίον καὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς προτρέψῃ εἰς ἀρχιστοσύνην τῶν χειρῶν καὶ τῆς δημιουργι- κότητός μας. Μὴ γένοισι! Ἡ μέριμνα δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ φλυαρία, ἡ ἐπιμέ- λεια, ἡ τάξις, ἡ οἰκονομία καὶ ὅσα ἄλλα, ὡς ἀρεταί, ἐξασφαλίζουν «*προκοπήν τῶν βίου*». Ἡ μέριμνα εἶναι ἡ παραοῖ, ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία, ἡ πνιμηνία καὶ ὅσα ἄλλα μετακυλίζουν τὴν προκοπήν τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Κύριος ἐπιγραμμα- τικῶς τὸ «*οὐ δύνασθε Θεοῦ δουλεῖν καὶ μαρτυρεῖν*», εἰς δύο κυρίως «*τὰ ἐναν- τία ἐπιτάσσοντας*», καὶ παραπέμπει εἰς τὰ ἀπλὰ παραδείγματα τῶν πτενυῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κρῖνων τοῦ ἀγροῦ, καὶ δόδοκα, καθὼς ὁ ἱερὸς Χρυσό- στομος ἐρμηνεύει, ὄχι ὅτι «*σπεῖρουν οὐ δεῖ, ἀλλ’ ὅτι μεριμνᾷ οὐ δεῖ· οὐδ’ ὅτι ἐργάζονται οὐ χρεῖ, ἀλλ’ ὅτι μικροψυχον εἶναι καὶ καταπίεσιν ἑαυτὸν τὰς φρον- τιστὶν οὐ χρεῖ... Οὐ τὸ ἐργον ἀνέλκει, ἀλλὰ τὴν μερίμναν*».

Ἀπὸ τὰ βασικώτατα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν Θεῶν Πρόνοιαν· ἡ πίστις δὲ ὁ Θεός, ὄχι μόνον ἐδημιούργησε τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν συντηρεῖ καὶ τὸν κυβερνεῖ. Ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν φυσικὸν κόσμον καὶ ὅσα γίνονται εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων, αὐτε κατὰ τήναι εἶναι κατὰ φυ- σικὴν μόνον ἀναγκάσιμα. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐν ἀρχῇ τῆς δημιουρ- γίας, «*ἐπέκρεται ἐπάνω τῆς ἀβύσσου*». Ἐρμηνεὺς δὲν εἶναι ὁ ἀνθρώπος. Ἡ θεὰ βουλή διέπει τὰ πάντα, ὅλ’ ὑπάρχει πάντοτε χωρὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐλευθερώς, ἡ βουλὴς καὶ ἡ βράσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς εἶναι βοτῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνθρώπος εἶναι συνεχερὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μερίμνα καὶ ἀποτία, ἀλλ’ ἐργασία καὶ πίστις. Μέρμνα καὶ ἀποτία εἶναι πάντοτε βίος ὀδυ- νηρὸς καὶ ψυχικὴ ἀπώλεια· ἐργασία καὶ πίστις εἶναι βίος ἀναβῆς καὶ ζωὴ αἰώ- νιος».

Διαβάσαμε μέχρι στιγμῆς ἀδελφοί, μὲ ἀφορμὴ τὴν σημερινὴν Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ, τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὶς προϋποθέ- σεις ὕγιας τῶσων τῶν σωμάτων, ὅσον καὶ τῶν ψυχικῶν σφραδαίων, γιὰ τὸ ἀσυνμβιβαστὸν τῆς ταυτοχρονίης ὑπηρεσίας καὶ δουλείας σὲ δύο ἀρενικά (δηλ. στὸν Θεὸ καὶ στὸν θεσποτιζόμενο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πλοῦτο), γιὰ τὴν ἀπόθε- σι καὶ τὴν ἀπάρτησιν καθὲ βασιανιστικῆς κοσμητικῆς μέριμνας, γιὰ τὴν ἐναντιόε- σι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μέλλοντός μας στὸν Ζωοδότῃ καὶ τροφωδῇ Χριστῷ καὶ γιὰ τὴν ἐκτίρησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης Του.

Ἀκόμη, προσέξμε τὰ ἐμπνευσμένα ἐρμηνευτικὰ σχόλια τοῦ ἐγκρατοῦς περὶ τὰ θεολογικὰ ἀειμνήσιμα Μητροπολίτου Κοζῆνης κυροῦ Διονυσίου.

Στὴ συνέχεια θὰ παραθεσούμε ἕνα παράδειγμα Ὁσίου Πατρός τῆς Ἐκκλη- σίας μας, ὁ ὁποῖος εἶχε φωτισμένα τὰ μάτια τοῦ καθαροῦ καὶ διακριτικοῦ νοῦ τοῦ καὶ ἐθεωροῦσε μὲ τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ ψυχικὸ κόσμον τῶν συνανθρώπων του.

«Ὁ σοσις Διονύσιος (†1541) ἠρύχαζε κάποτε σὸ στήθιαο τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, παρακάτω ἀπὸ τὴν Μονὴ ποῦ ἱδρυσε στὸν Ὀλύμπω.

Μιά νύχτα ὅμως σκηβήθηκε καὶ πῆγε στὴν μονή. Χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρ- τα καὶ εἶπε στοὺς Πατέρες, ποῦ τὸ ἀνοίξουν:

–Συγκεντρωθεῖτε νὰ κάνουμε προσευχὴ γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας Λογγίνο. Ἡ ζωὴ τοῦ διατρέχει μεγάλω κίνδυνω.

Ἐκεῖν τὴν νύχτα εἶχαν στείλει τὸν Μοναχὸ Λογγίνο νὰ βοσκήσῃ τὶς ἀγελά- δες τῆς Μονῆς. Ὅταν ζήμωσε καὶ ἤρθε σὸτὸ Μοναστήρι, διηγήθηκε ὅτι ἀνη- μωτῶτος φοβερὸν κίνδυνον: Ἐπετέθησαν κακοπίστοι ἐναντίον του καὶ αφοῦ ἐκλε- ψον τὰ πράγματά του καὶ τὸν ὄλαγὸ τοῦ, γυμνίσουν τὰ σταθιά του, γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν... Ἐπικινὰ ὅμως παρουσιάσθηκε κάποιος καὶ τοὺς ἐμπόδισε. Κα- τορμαζμέντοι ἐκείνοι ἐφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν σάω καὶ ἀβλαβή. Ὁ ἀγνωστος ἐξεφρανθὼν ἐξ ἀπορίας, ὅπως ἀποτόμα ἐχε παραυσασθεῖ.

(Ι.Μ. Παρακλήτου, «Χαρίσματα καὶ Χαρισματοῦχοι» Τόμος Α’ σελ. 77-78).

Ἀγαπητοὶ μοὶ ἀναγνώστες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὑψηλῆς θεας δι- δασκαλίας τοῦ Σωτήρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν θεσφυλιστὸ τοῦ, τὴν πνευ- ματικὴ δουλεία μας στὸν Θεὸ καὶ ὄχι στὸν ἐχθρὸ μᾶς διάβολο καὶ τὶς πλεκτά- νες του, ὑστερὰ ἀπὸ τὸν ἐμπνευστὸ ἐσχολασμὸ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἑλπία τοῦ ὁρθολογικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνδρεία τῆς ζωῆς μᾶς εἰς τὴν παράσρη Θεῷ Πρόνοια καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ διδακτικὸ παράδειγμα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφάνου Πα- τρός ἡμῶν Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπω, ὁ ὁποῖος πορεύονται μὲ ὁδηγὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὸν φωτισμένο καὶ χαρημμένο πνευματικὸ διακριτὸ νοῦ τοῦ, μὴ νύμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ εἰμαστε συνδεδεμένοι μὲ τὴν πτῆγὴ τοῦ θεοῦ καὶ ἀθανάτου φωτός, τὸν Χριστὸ, καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν στενὴ καὶ ὀργανικὴ μὲς σχεσί καὶ κοινωνία νὰ φωτιστεῖται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας καὶ νὰ ἐμπι- στευόμαστε γιὰ πάντα τὴ ζωὴ μας στὸ Ζωοδότῃ καὶ τροφέα τοῦ σώματος Κύριω μας Ἰησοῦ Χριστῷ.

† Ο Κουθῆρων Σεραφεῖμ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποδείξεις τῆς πίστεως δι’ ἔργων

γ΄ Φωτεινὰ παραδείγματα

Ἡ εὐσεβία ἐντυπωσιάζει τοὺς κα- λοπράξειτους ἀνθρώπους. Βλέ- πουν καὶ εἶχε ἱερότητα καὶ ἄνα προ- σωπικὸ ἄθλημα. Μπορεῖ οἱ ἴδιοι νὰ ὑστεροῦν, ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν στοὺς εὐσεβεῖς ἀνυστερητὰ πατεῖ- νωση καὶ ἀληθινὴ ἀγάτη. Τοὺς ἔχουν ὡς πρότυπα, μιλοῦν γι’ αὐτοὺς μὲ ἐπαινετικὰ λόγια καὶ πα- ρακινῶνται νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παραδειγμὰ τους. Σημειώμα τρία παραδείγματα ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθή- κη.

Ἡ προφηδιὰ Ἄννα ἦταν χήρα καὶ μεγάλῃς ἡλικίας, ὀνόματα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὅμως «δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ νόω, ἀλλὰ λήπειρε τὸ Θεὸ νύχτα καὶ μέρα μὲ νηστείας καὶ προσευχῆς». ¹³

Στὴν Καισάρεια ζῶσε ἕνας ἐκα- τόνταρχος ποὺ «ἦταν εὐσεβὴς καὶ εἶχε προχωρήσει στὴν ἰουδαϊκὴ κοινότητα μαζὶ μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του». Ἔδινε πολλὰ ἐλεημοσύνας καὶ προσευχάτο συνεχῶς στὸ Θεόν. ¹⁴

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρῶ- τὴν πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῇ του, ἀναφέρει στὸ ἐργο ποὺ ἐπέτε- λεσε μὲ τοὺς συνεργάτες του, στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ μετὰῦ ἄλλων, σὴ

μειναι: «Ἦταν τόση ἡ ἐγνοία μας γιὰ σᾶς, ὥστε ἤμαστιν ἐτοιμοὶ νὰ σᾶς δώσουμε ὄχι μόνον τὸ ἐὐαγγέ- λιο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια μὲ τὴ ζωὴ, ἐπειδὴ σᾶς ἀναπήραμε. Ὅπως ὁπίποτε θὰ θυμᾶσθε, ἀδελφοί, τὸν κόπο καὶ τὸ μόχθω μας. Ὅταν πᾶς κηρύτταμε τὸ ἐὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, παράλληλα ἐργαζόμεσταν μέ- ρα νύχτα, γιὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνουμε κανένα ἀπὸ σᾶς μὲ τὴ συντήρησις μας. Ἐεῖς καὶ ὁ Θεὸς εἴστε μαρτυ- ρες γιὰ τὸ πόσο ἀγα, δίκαιη καὶ ἀμο- γγὴ ἦταν ἡ συμπεριποίησις μας ἀπέ- ναντι σ’ ἐσᾶς ποὺ πιστεύατε. Ἔφερε καλὰ ὅτι φερθήκαμε στὸν καθένα σας ὅπως ὁ πατέρας σὰ παιδιὰ του». ¹⁵

Ὁ εὐσεβὴς ἀνθρώπος ἀγαπᾷ με- γάλῃς ἡλικίας, ὀνόματα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὅμως «δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ νόω, ἀλλὰ λήπειρε τὸ Θεὸ νύχτα καὶ μέρα μὲ νηστείας καὶ προσευχῆς». ¹³

ὕπολείεται τῆς κτίσεως ὡς πρὸς τὴ δοξολογία τοῦ Θεοῦ· θὰ ἦταν δὲ ὄχι μόνον αἰσχρο, ἀλλὰ καὶ παράλογω. ¹⁶

δ΄ Ἡ ἀπάτη

τῆς ἐξωτερικῆς εὐσεβείας

Ὁ Χριστὸς χρησιμοποίησε τὰ πὸ σκληρὰ λόγια, γιὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἐξωτερικὴ καὶ ὑποκριτικὴ εὐσεβία τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων ποὺ τὴν καθεστῶς καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ. Ἡ εὐσεβεία τους τὴν ἐξουσία, ποὺ κα- ταδυναστεύε τούς θρησκευτικούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστὸς αὐτὸ δὲν τὸ ἀνεχόταν. Εἶναι χαρακτηριστικὲς οἱ παροιμιώσεις ποὺ χρησιμοποιοῦσε, γιὰ νὰ τὴν ἀποκαλύψει στοὺς ἀπλόους ἀνθρώπους, ποὺ ἀνοπο- τισάσαν τοὺς παρακολωθοῦσαν. Ἔλεγε δημοσίως: «Ἀλμῖνον σας, ὑποκριτές, γιὰτὶ καθαρίζετε τὸ ἐξωτε- ρικὸ τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πιάτου, τὸ περιεχόμενον τοὺς ὅμως προεργεῖται ἀπὸ ὀρπάτην καὶ ὀκρία. Φαρισαιο τυ- φλε, καθαρίζε πρώτῳ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου, γιὰ νὰ ἔχει ὀξία καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τοὺς καθα- ρίστη». ¹⁷

«Ἀλμῖνον σας, γραμματεῖς καὶ Φα- ρισαῖοι, ὑποκριτές, γιὰτὶ μοιάτετε μὲ τάρους διαβεστωμένους, ποὺ ἐξωτε- ρικὰ φαίνονται ὑπόριοι, ἐσωτερικὰ

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὅχι εἰς τὴν ψευδένωσιν Ὁρθοδοξίας - Μονοφυσισμοῦ

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας αλλαγάς υπέστη έξ αίτίας αυτής τής ύπογραφής

23ον Εύρωπαϊκή Ένωσις και Ν'νμένον Βασίλειον

Ή έπικαιρότητα και οι εξέλιξεις στο 'Ννμμένο Βασίλειο, όπου ψηφίστηκε ή άποχώρηση από την Εύρω-παϊκή Ένωσιη, επιβάλλουν μία έλαφρά παρέκκλιση στην μελέτη τής Συνθήκης του Maastricht. Είναι χρή-σιμo να δούμε ένα από το προσαρήματα τής Συνθή-κης, που όνομάζεται «Πρωτόκολλο γιά όρισμένες δια-τάξεις, που αφορούν στο 'Ννμμένο Βασίλειο τής Με-γάλης Βρεττανίας και τής Βορείου Ίρλανδίας» προκει-μένου να καταλάβουμε αυτό, που αλλάζει σήμερα στην Εύρώπη και στην Βρετανία.

«ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ,

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ όπi το 'Ννμμένο Βασίλειο δέν υπόχρεούται ούτε δεσμεύεται να μεταβεί στο τρίτο στάδιο τής οικονομικής ή νομισματικής ένωσης **χωρίς ειδική σχετική απόφαση από την κυβέρνη-ση και το κοινοβούλιο του,**

ΣΗΜΕΙΩΝΟΝΤΑΣ την πρακτική τής κυβέρνησης του 'Ννμμένου Βασιλείου να χρηματοδοτεί τις δανει-ακές τής ανάγκες με την πώληση κρατικών όμολόγων στον ιδιωτικό τομέα,

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ τις ακόλουθες διατάξεις, οι όποιες προσαρτώνται στη συνθήκη γιά την ίδρυση τής Εύρωπαϊκής Κοινότητας:

1. Το 'Ννμμένο Βασίλειο γνωστοποιεί στο Συμβού-λιο, εάν προτιπεί να μεταβεί στο τρίτο στάδιο, πριν το Συμβούλιο προβεί στην προβλεπόμενη στο άρθρο 109I, παράγραφος 2, τής συνθήκης έκτιμηση.

Το 'Ννμμένο Βασίλειο δέν υπόχρεούται να μεταβεί στο τρίτο στάδιο, εκτός άν γνωστοποιήσει στο Συμ-βούλιο σχετική πρόθεσή του.

Ήν δέν όρι-στεί ήμερομη-νία έναρξης του τρίτου στα-δίου σύμφωνα με το άρθρο 109I, παρά-γραφος 3, τής π α ρ ο ύ σ α ς συνθήκης, το 'Ννμμένο Βα-σίλειο δύναται να γνωστοποι-ήσει την πρό-θεσή του να μεταβεί στο τρίτο στάδιο πριν την 1η Ιανουαρίου 1998.

2. Τα σημεία 3 έως 9 εφαρ-μόζονται, άν το 'Ννμμένο Βα-σίλειο γνωστοποιήσει στο Συμβούλιο όπi δέν προτίθε-ται να μεταβεί στο τρίτο στάδιο.

3. Το 'Ννμμένο Βασίλειο δέν συμπεριλαμβάνεται στην πλειοψηφία των κρατών μελών τά οποία πλη-ρούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις που όρίζονται στο άρθρο 109I, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, και παράγραφος 3, πρώτη περίπτωση, τής παρούσας συνθήκης.

4. Το 'Ννμμένο Βασίλειο διατηρεί τις εξουσίες του **στον τομέα τής νομισματικής πολιτικής σύμ-φωνα με την εθνική του νομοθεσία.**

5. Το άρθρο 3 Α, παράγραφος 2, το άρθρο 104 Γ, παράγραφοι 1, 9 και 11, το άρθρο 105, παράγραφοι 1 έως 5, το άρθρο 105Α, τά άρθρα 107, 108, 108Α και 109, το άρθρο 109Α, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο (β), και το άρθρο 109Λ, παράγραφοι 4 και 5, τής πα-ρούσας συνθήκης δέν ισχύουν γιά το 'Ννμμένο Βα-σίλειο. Στις διατάξεις αυτές, ή αναφορά στην Κοινότητα ή ή κράτη δέν δέν περιλαμβάνονται το 'Ννμμένο Βα-σίλειο, ή **τά άναφορά στις έθνικές κεντρικές τράπ-εζες δέν περιλαμβάνει την Τράπεζα τής Αγγλίας.**

6. Το άρθρο 109 Ε΄, παράγραφος 4, το άρθρο 109Η και το άρθρο 109Θ τής παρούσας συνθήκης εξακολουθούν να ισχύουν γιά το 'Ννμμένο Βασίλειο. Το άρθρο 109Γ, παράγραφος 4, και το άρθρο 109Μ ισχύουν γιά το 'Ννμμένο Βασίλειο σάν να είχε προ-βλεφθεί παρέκκλιση.

7. Το δικαίωμα ψήφου του 'Ννμμένου Βασιλείου αναστέλλεται όσον αφορά τις πράξεις του Συμβουλίου που αναφέρονται στα άρθρα τά οποία απαρι-σούνται στο σημείο 5 του παρόντος πρωτοκόλλου. Γιά το σκοπό αυτόν, οι σταθμιζόμενες ψήφοι του 'Νν-μμένου Βασιλείου εξαιρούνται από οποιοδήποτε ύπο-λογισμό τής ειδικής πλειοψηφίας σύμφωνα με το άρθρο 109Κ, παράγραφος 5, τής παρούσας συνθή-κης.

Το 'Ννμμένο Βασίλειο επίσης δέν έχει δικαίωμα συμμετοχής στο διορισμό του προέδρου, του άντι-προέδρου και των άλλων μελών τής Έκτελεστικής Έπιτροπής τής Εύρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας σύμφωνα με το άρθρο 109Α, παράγραφος 2, στοιχείο (β), και το άρθρο 109Λ, παράγραφος 1, τής παρού-σας συνθήκης.

8. Τα άρθρα 3, 4, 6 και 7, το άρθρο 9.2, το άρθρο 10.1 και 10.3, το άρθρο 11.2, το άρθρο 12.1, τά άρθρα 14, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 50 και 52 του πρωτοκόλλου γιά **το καταστα-τικό του Εύρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και τής Εύρωπαϊκής Κεντρικής Τράπ-εζς («καταστατικό») δέν ισχύουν γιά το 'Ννμμένο Βασίλειο.**

Στά άρθρα αυτά, οι άναφορές στην Κοινότητα ή τά κρατή μέλη δέν περιλαμβάνονται το **Ννμμένο Βα-σίλειο και οι άναφορές στις έθνικές κεντρικές τρά-πεζες δέν περιλαμβάνουν την Τράπεζα τής Αγγλίας.**

Στά άρθρα 10.3 και 30.2 του καταστατικού οι άνα-φορές στο «έγγεγραμμένο κεφάλαιο τής ΕΚΤ» δέν περιλαμβάνουν το κεφάλαιο, το όποιο καλύπτει ή Τράπεζα τής Αγγλίας.

9. Το άρθρο 109Λ, παράγραφος 3, τής συνθήκης και τά άρθρα 44 έως 48 του καταστατικού εφαρμόζο-νται, άνεξαρτητα άν υπάρχει ή όχι κράτος μέλος με πα-ρέκκλιση, υπό τις ακόλουθες τροποποιήσεις:

α) στο άρθρο 44, ή αναφορά στα καθήκοντα τής ΕΚΤ και του ΕΝΙ περιλαμβάνει και τά καθήκοντα τά οποία πρέπει να συνεχίσουν να άσκούνται κατά το τρίτο στάδιο, λόγω των αποφάσεως του 'Ννμμένου Βασιλείου να μη μεταβεί στο στάδιο αυτό.

β) παράλληλα προς τά καθήκοντα τά οποία αναφέ-ρονται στο άρθρο 47, ή ΕΚΤ παρέχει συμβουλές και συμβάλλει στην προετοιμασία των αποφάσεων του Συμβουλίου σχετικά με το 'Ννμμένο Βασίλειο, που λαμβάνονται σύμφωνα με τις διατάξεις του σημείου 10, στοιχεία (α) και (γ), του παρόντος πρωτοκόλλου.

γ) ή **Τράπεζα τής Αγγλίας καταβάλλει το μεριδί-ο της στο έγγεγραμμένο κεφάλαιο τής ΕΚΤ** προς κάλυψη των δαπανών λειτουργίας τής, στην ίδια βάση όπως και **οι έθνικές κεντρικές τράπεζες** των

κρατών μελών με παρέκκλιση.

10. Ήν το 'Ννμμένο Βασίλειο δέν μεταβεί στο τρίτο στάδιο, μπορεί να τροποποιήσει τη γνωστοποίησή του όποτεδήποτε μετά την έναρξη αυτού του σταδίου. Στην περίπτωση αυτή:

α) το 'Ννμμένο Βασίλειο δικαιούται να μεταβεί στο τρίτο στάδιο εφόσον πληροί τις αναγκαίες προϋποθέ-σεις. Το Συμβούλιο, αίτησει του 'Ννμμένου Βασιλείου και υπό τους όρους και με τη διαδικασία που καθορί-ζονται στο άρθρο 109Κ, παράγραφος 2, τής παρού-σας συνθήκης, αποφασίζει εάν το έν λόγω κράτος μέ-λος πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις:

β) ή **Τράπεζα τής Αγγλίας καταβάλλει το μερί-διο του έγγεγραμμένου κεφαλαίου, μεταβιβάζει στην ΕΚΤ τά περιουσιακά στοιχεία σε συνάλλα-γμα και συνεισφέρει στα άποθεματικά της στην ίδια βάση όπως και ή έθνική κεντρική τράπεζα κράτους μέλους ή παρέκκλιση του όποιου έχει καταργηθεί.**

γ) το Συμβούλιο, υπό τους όρους και με τη διαδικα-σία που καθορίζονται στο άρθρο 109Λ, παράγραφος 5, τής παρούσας συνθήκης, λαμβάνει όλες τις απαι-τούμενες αποφάσεις ώστε να μπορέσει το 'Ννμμένο Βασίλειο να μεταβεί στο τρίτο στάδιο.

Έάν το 'Ννμμένο Βασίλειο μεταβεί στο τρίτο στάδιο σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος σημείου, τά σημεία 3 έως 9 του παρόντος πρωτοκόλλου παύουν να ισχύουν.

11. Παρά τις διατάξεις του άρθρου 104 και του άρθρου 109Ε, παράγραφος 3, τής παρούσας συνθή-κης και του άρθρου 21.1 του καταστατικού, ή κυβέρ-νηση του 'Ννμμένου Βασιλείου μπορεί να διατηρήσει την ευχέρεια «Ways and Means» έναντι τής Τράπ-εζας τής Αγγλίας εφόσον το 'Ννμμένο Βασίλειο δέν έχει μεταβεί στο τρίτο στάδιο.

του Horsham, Francis Anthony Aylmer Maude, τότε αναπληρωτή υπουργό Δημοσίου (Θεσραυρί) προκει-μένου να τους συμπεριλάβουν στην Ένωσιη, παρα-χωρώντας τους **δύο συγκεκριμένα άλλα προσω-ρινά προνόμια:**

1. Την επίκληση να μη προσχωρήσουν **άμεσα** στην Νομισματική Ένωσιη, δηλαδή στην ζώνη του Εύρω, και

2. Την διατήρηση **μέχρι νενωτέρας** του έλέγχου τής Κεντρικής Τράπεζάς τους. Καμία άλλη χώρα τής Εύρωπαϊκής Ένωσιης δέν έλεγχε την Κεντρική Τρά-πεζή της, αφού όλες πλέον **υπόγονται και άντικων** στην Κεντρική Τράπεζα τής Εύρώπης (ΕΕΒ).

Όστόσο, **τά προνόμια αυτά δέν έχουν μόνιμη ισχύ** τόσο γιά το 'Ννμμένο Βασίλειο, όσο και γιά την Δανία, που προσχώρησε στην Συνθήκη του Maas-τριχτ με τις ίδιες προϋποθέσεις. Όπως έχουμε δει στην άρχη τής μελέτης μας, το μόνιμωδες τής Εύρωπαϊκής Ένωσεως **δέν έχει πάρει άκόμα την τελική του μορφή** και γι' αυτό υπάρχει ή θεμελιώδης διατύπω-ση, που αναφέρει πώς **«ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΜΕ-ΤΑΒΑΣΗΣ σε μεταγενέστερα στάδια από τά οποία πρέπει να διέλθει ή Εύρωπαϊκή ολοκλήρωση ώστε να εξελιχθεί...».**

Αυτό καταβάλαν πολύ καλά οι Βρετταννοί και γι' αυτό **αποφάσισαν να άποσπρθούν από την Ένω-ση και τις Συνθήκες της.** Το όπi οι προθέσεις των δη-μιουργών τής Ένωσεως δέν είναι άναγες φαίνεται από την **συμπεριφορά τους στο άκουσμα τής εξέ-δο των Βρεττανών.** Οι δολοπλοκίες, που ακολου-ήσαν από το πρώτο λεπτιό τής άνακοίνωσης του άποτελέσματος του δημοψηφίσματος άποκαλύπτουν δέν έκνευρισμό και την άμηχανία των υπηρέτων τής μιάς και οικουμενιστικής (παγκοσμίου) κυβερνήσεως.

Σε όλα αυτά, άν συνυπολογισθεί ή πρόσφατη άπο-κάλυψη πώς ή **Εύρωπαϊκή Ένωσιη δέν είναι τίπο-τε άλλο παρά μία άκόμα άποστολή τής CIA,** με στόχο να δώσουν στις ΗΠΑ την δυνατότητα να άκούσιν στενή πολιτική έπιρροή στην γηραιά ήπειρο, γίνεται άνιληπτή ή δομή αλλά και ο προορισμός τής Ένωσεως, που **πάρω άπέχει** από την **ψευδεπί-γραφη** ειρηνική και άρμονική συνύπαρξη των λαών τής Εύρώπης.

Δέν είναι λίγιοι οι πολιτικοί αναλυτές, που έκτιμούν πως **βρισκόμαστε κοντά σε μία πολεμική σύρρα-ξη.** Λίγο πριν δύν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι έργάτες τής ενιαίας παγκοσμίου κυβερνήσεως χρησι-μοποίησαν τών πλήρως έλέγχιμο, μισοτρέλλοι, φιλό-δοξο και σεξουαλικά καταπιεσμένο Adolf Hitler προκειμένου να υποτάξουν ολόκληρη την Εύρώπη κάτω από την κυριαρχία του. Οι Βρετταννοί, κυρίως, άντε-δρασαν και έξασπασε ο βιοαιότερος πόλεμος στην Έτο-ρια τής ανθρωπότητας.

Σήμερα οι συνθήκες είναι παρόμοιες. Μπορεί ο Hit-λερ να πέθανε, ώστόσο γεννήθηκαν και ανατράφηκαν πολλοί άλλοι σαν αυτόν, ελέγχιμο, μισοτρέλλοι (μπορεί και εντελώς τρέλλοι), φιλόδοξοι και σεξουαλικά κατα-πιεσμένοι, που είναι πρόθυμοι να **«συνεργαστούν και με τον διάβολο»,** όπως **οι ίδιοι ισχυρίζονται,** προκει-μένου να υπηρέτησουν την μία παγκόσμια διακυβέ-ρνηση.

Οι Βρετταννοί έκαναν το καθήκον τους παρά την άποδοκιμασία των καταπιεσμένων υπόδουλων Εύρωπαίων, χωρίς να εξαριρώνται οι νεο-Έλληνες, που είδαν να διαταρράσσεται ή καθημερινότητα τους και οι καταναλωτικές βόλτες στα μαγαζιά του Λονδίνου. Ο μικροσκοπικός ανθρωπάκος, κάποιος και μέλος τής Εύρωπαϊκής Ένωσιης, δέν βλέπει πέρα από το μικροσυμφέρον του και θυσιάζει άνετα 65 εκα-τομμύρια ανθρώπους (τόσος είναι ο σημερινός πλη-θυσμός τής Βρετανίας) προκειμένου αυτός να κάνει την ζωή, που έχει συνήθισει...

Ο Θεός να μάς συνηθίσει όλους, γιάτί μάθαμε να άνεχόμαστε την κακία, να άποζητούμε το ψέμα και να άδιαφορούμε γιά τόν συνάνθρωπό μας. Αυτούς τους ανθρώπους κατασκευάζει, ή μάλλον, καταργείται, ή Δύση!

Μ. Β.
Σημείωσις:
1. http://tinyurl.com/zjgln8k

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΣΥΝΑΞΙΣ ΑΓ. ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Την πρώτην Κυριακήν μετά την Κυριακήν τών Αγ. Πάντων η' Εκκλησία μας τιμά την μνήμην πάντων τών εν Αγίω Όρει διαλαμψάντων Πατέ-ρων. Ανοπέρω είκων εκ τής Ι.Μ. Κουτλουμουσίου Αγ. Ορους (19ος αϊ.)

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Διατί εΐναι παράνομος και άντικανονική ή Πανορθόδοξος Σύνοδος;

Τού Αρχΐτου Παύλου Ντανά, Ίεροκήρυκος

Καίριο έρώτημα: Πρέπει ή Ορθόδοξη Έκκλησία να συγκαλέσει μία νέα Οικουμενική Σύνοδο; Βεβαίως, είναι ή άπάντηση. Γιά ποίο λόγο όμως;

α) Γιά να καταδικαστεί ο Οικουμενισμός. Τι είναι ο Οικουμενισμός;

Ο Άγιος Νεκτάριος λέει σχετικά: **«Οί Παπικοί άμαρτάνουν και κολλάζονται μέχρι τής Δευτέρας Παραυσίας, ίσως και αιωνίως, διά τά πρόσ την Έλληνι-κην Έκκλησίαν κακά και τής ψευδενύσεως τς άσεβεις και άντιχριστιανικές διατάξεις».** «Ο Οικουμενισμός», λέει ο Έρόντας Εφραίμ ο Καπουνακιώτης, **«έμφωρείται υπό πονηρών πνευμάτων».** Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης έλε-γε ότι: **«Τά δόγματα δέν μπαίνουν στην ΕΟΚ, σά δόγματα δέν γίνονται έκπτώσεις».** Επίσης, άποκάλυψε στόν κ. Δημήτριο Τσελεγιόδη, καθηγητή τής Θεολογικής Σχολής, όπi ή ένωση με τους Παπικούς έχει νίκη, αλλά δέν το λένε, γιά να μη αντίδρασει ο ορθόδοξος χριστιανικός κόσμος. Ο δέ αει-μνηστος π. Αθανάσιος Μυτιληναίος, έλεγε ότι: **«Ο Οικουμενισμός είναι μα-σονική έμπνεύσεως έφευρημα».**

β) Γιά να καταδικαστεί ο Θρησκευτικός Συγκρητισμός.

Δυστυχώς, ο Οικουμενισμός όδηγηΐ στην **«Πανθηρκεία».** Έτσι, άκούμε πολλούς να λένε ότι: **«Όλες οι θρησκείες υπηρετούν τόν Θεό και τόν άνθρω-πο».** «Δέν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός». Αλλά, δυστυχώς, τά όμολογεί Ορθόδοξος Ίεράρχης. (΄ Ορθ. Τύπος», Αύγ. - Σεπ. 1968)

γ) Νά καταδικαστεί επίσης, από την Πανορθόδοξη Σύνοδο ή **Μασονία, ο Χιλισμός, ο Νεοπατρισμός, ή Σειντελολογία,** καθώς και άλλες καινούρι-ες αίρέσεις και παραθρησκευτικές όμάδες που προσληπτικώς και άπο-μακρύνουν τους χριστιανούς από την ορθόδοξη πίστη και ζωή.

δ) Νά καταδικαστεί άκόμα, ή επάρται **Ούνια.** «Ούνιτες» όνομάστηκαν οι «ορθόδοξοι», που άποφάσισαν να άναγνωρίσουν τόν πάπα ως πνευματική κορυφή τους, διατηρώντας τά υπόλοιπα λατρευτικά τους έθιμα.

ε) Νά καταδικαστεί ή **όμοφυλοφιλία** και όλα τ' άλλα σαρκικά άμαρτήμα-τα, που άποτελούν βδελυρά πάθη και φθείρουν την ψυχή και το σώμα, τό όποιο - να μή τό ξεχνάμε - είναι ναός του Αγίου Πνεύματος. (Α' Κορ. 6, 19).

ζ) Νά καταδικαστεί ή **Νεοσθεΐα,** γιάτί βλέπουμε πώς και στή Χώρα μας έχει δημιουργηθεί **«Ένωσιη Αθέων»,** ή οποία κάνει, δυστυχώς, μεγάλη ζη-μιά στην ορθόδοξη πίστη μας, επηρεάζοντας κυρίως τις νεαρότερες ήλι-κίες.

η) Νά καταδικαστεί το **ήλεκτρονικό φακέλωμα** που μάς όδηγεί στην παγ-κόσμια δικτατορία του Αντιχρίστου.

Γιατί, λοιπόν, είναι παράνομο;

1. Η θεματολογία τής Συνόδου δέν εκφράζει την άγιοπνευματική έμπει-ρία τής Έκκλησίας μας.

2. Παρακάμπεται ή Η΄ και ή Θ΄ Οικουμενική Σύνοδος. Έκτός από τις έπτά Οικουμενικές Συνόδους, εμείς δά άναφερθήουμε και στην όγδοή και ένάτη Οικουμενική Σύνοδο, που ή Παράδοση τής Εκκλησίας μας, τις δέ-χεται ως Οικουμενικές, άν και κάποιιο σύγχρονη θεολόγοι δέν άναγνωρί-ζουν την οικουμενικότητά τους, εξαιτίας των οικουμενιστικών και φιλοπα-τρικών τάσεων, που τους διακατέχουν. Όμως, ή Παράδοση τής Έκκλησίας μας, και γνωστό μεγάλιο θεολόγοι, τις δέχονται ως Οικουμενικές, διότι έχουν όλα τά στοιχεία των Οικουμενικών Συνόδων. Οι Οικουμενικές Σύνο-δοι, και ιδιαιτέρως ή 8^η και ή 9^η, οι όποιες έξηγούν τις δογματικές διαφορές τής Ορθόδοξης Ανατολικής Έκκλησίας από τόν παπισμό, τους είναι έμπό-διο στις ένιατικές τους προσπάθειες.

3. Δέν συμμετέχουν όλοι οι Έπίσκοποι, αλλά μόνο 24 από κάθε αυτόκε-φαλή Έκκλησία, πράγμα άντικανονικό γιά την Συνδική μας Παράδοση. Δικαίωμα ψήφου θά έχει μόνο ο προκαθήμενος τής κάθε έκκλησίας. Δέν συμμετέχουν, επίσης, κληρικοί κατωτέρων βαθμίμων και λαϊκοί, όπως στις άλλες Οικουμενικές Συνόδους, από όλο το ορθόδοξο πλήρωμα. Οι Πα-τριάρχες τής Ανατολής στην έγκύκλιο τους στις 6 Μαΐου 1848 άναφέρουν όπi **«το φιλος τής Ορθοδοξίας, το σώμα τής Έκκλησίας, τούτέστιν ο λαός αυτός έστ'».** Ο Οικουμενικός Πατριάρχης και οι όμόφρονές του δέν άνομι-άζουν την Σύνοδο Οικουμενική, γιάτί τάχα εμείς οι χριστιανοί χάσαμε την ένό-τητά μας. Δέν είναι όμως έτσι. Ή Έκκλησία είναι μία και μοναδική, διότι είναι το σώμα τής Μιάς Έκκλησίας.

4. Δέν θά γίνει λόγος τής μέλλουσα Συνόδο γιά τό ήμερολογιακό ζήτη-μα. Μάς κάνει έντύπωση όπi οι Οικουμενικές θέλουν να έχουμε κοινό έορ-τασμό με τους Παπικούς και δέν κάνουν τίποτα προκειμένου να τά βρούμε με τους διδάλακτους Παλαιοσημολογίτες, με τους όποιους έχουμε - του-λάχιστον - το ίδιο ορθόδοξο φρόνημα.

5. Γίνεται προπαγάνδα να έπιβληθούν **«ώς αλάηθτες»** οι άποφάσεις τής μελλούσης Συνόδοι, μιμούμενοι τις Βατικάνειες Συνόδους του Παπισμού.

6. Δυστυχώς, στην άρχη και στο τέλος τής μελλούσης Συνόδοι, θα με-τάσχουν και εκπρόσωποι των Παπικών και των Προτεσταντών. Αλλοίμο-νο!

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμής, έπισμαίνει επίσης: **«Στην Έκκλησία του Χριστού άνήκουν όσοι ακολουθούν την αλήθεια: όσοι δέν ακολουθούν την αλήθεια, αυτοί δέν άνήκουν στην Έκκλησία. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο γιά όσους έξαπατούν τους έαυτούς των αύτοσκαλούμενοι και άλληλοσ-ποκαλούμενοι "Ποιμένες" και "Ιεροί Αρχιεπίσκοποι". Πατί, έχουμε διαδοθεί όπi ο Χριστιανισμός δέν δίνει σημασία σά πρόσωπα, αλλά στην αλήθεια και στην άκρίβεια τής πίστεως».**

Προφητική είναι τά λόγια του Αγίου Ιουστίνου Πόστοιτη: **«Τό ορθόδοξο-τερο θά ήταν να μη συγκληθεί καθόλου η Οικουμενική Σύνοδος ή τουλάχισ-τον να μη συμμετάσχει κανείς σ' αυτήν. Τι δύναται να περιμένει κανείς από μία τέτοια Οικουμενική Σύνοδο; Ένα και μόνο άποτέλεσμα μπορούμε να περιμένουμε από αυτή: σχίσματα ή αίρέσεις, και όπωσδήποτε άπώλεια πολ-λή, διασπρήθιμην ψυχών και άλλες συμφορές».**

Νεανικά Ζητήματα

Ή συνωμοσία τής τέλειας όμορφιάς

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Βρέθηκα σ' ένα γάμο, καλοί μου φίλοι, συγγενι-κού μου προσώπου. Είναι αλήθεια πώς όλα ήταν μία πανδασία. Η άπλότητα των νεονύμφων, ή ακόλουθία, ή άπέρριπτη όμορφιά του Ί. Ναού κ.λπ. Μόνο ένα πράγμα με στενοχώρησε. Είδα πολλά κορίτσια, άκόμη και έφηβες, γνωστές κόρες συγ-γενών μου, να είναι τόσο πολύ καλλωπισμένες (από μακιγιάζ, μέχρι ντύσιμο και χτενίσματα) που είπα μέσα μου: **Πόσο άσχημες έγιναν!** Ήν ήταν απλές όπως τις ήξερα, μ' ένα σεμνό φόρεμα κι ένα απλό χτενίσμα, πόσο όμορφες θά ήταν! Αυτή ή όλη καλλωπιστική διαδικασία, που τους στοίχισε πολύ σέ πολλά, πόσο άσχημες τις έκανε! Πόσα δέν τους άφείρασε από την όμορφιά τους! Κατό-πιν αυτού είπα να διατυπώσουμε κάποιες σημαν-τικές αλήθειες γιά το θέμα, άφου πρώτα δούμε τί συμβαίνει σήμερα.

* * *

Λοιπόν, οι Πατέρες τής Έκκλησίας μας άποκαλούν τόν καλλωπισμό **«άσχημια»!** Τι σύμπτωσι! Την ίδια άποψη έχουν και πολλοί κοσμικοί άνθρωποι σήμερα, άκόμη δέ κι αυτοί του χώρου τής όμορφιάς, όπως για παράδειγμα ή Αντί Μακντάουελ, ήθοποιός και τό πρό-σωπο τής πολυμενικής L'oreal, ή οποία σε στιγμές έιλι-κρίνειας είπε: **«Μάς ζητούν να γίνουμε σάν τις κο-ύκλες Μπάρμπι, ενώ αυτό που πρέπει είναι, να είμαστε πραγματικές γυναίκες. Θά ήθελα να γυρί-σω ένα ντοκιμαντέρ που να δείχνει πόσο πανέ-μορφες είναι οι γυναίκες και πόσο κακάσχημες οι Μπάρμπι»!**

Ακριβώς αυτό γίνεται σήμερα. Ή «διεθνής των πο-νηρών» εκμεταλλευόμενη τις άδυναμίες, αλλά και τις ιδιοεπρότητες τής εποχής μας, έχει στήσει σέ βάρος μας μία ολόκληρη βιομηχανία, την άποκαλούμενη «βιομηχανία τής όμορφιάς», με την οποία μάς εκμεταλ-λεύεται άπολύτως.

Έχουν δημιουργήσει τά πρότυπα, τύπου κούκλας Μπάρμπι, τά οποία είναι βέβαια τελείως έξωπραγματι-κά, άπιαστα, και συνεχώς μεταβαλλόμενα, προς τά οποία όμως πρέπει και να άποβλέπουμε, διαθέτοντας τά πάντα. Χρόνο, χρήματα, σκέψη, ενδιφέροντα, κό-πους και θυσίες, όσο γιά λίγα άλλα στη ζωή! Μια διδα-κασία ή όποια τελικά μάς βάζει σε πλήθος από περιπτε-τείες δίχως τελειωμό!

Έπιπλέον έχουν δημιουργήσει τους πανίσχυρους μηχανισμούς προβολής των προτύπων αυτών και πλήθος από νοητευτικότητα προϊόντα, τά οποία προ-βλάουν παντοιοτρόπως, ύποσχόμενα τά έξής τρία πράγματα: **Να μάς κάνουν νέους, όμορφους και ... ξεχωριστούς!**

Το κυνήγι δέ τής όμορφιάς έχει άναδειχθεί, καιρό τώ-ρα, σε υπέρτατο σκοπό τής γυναικάς, αλλά κι ένα άκό-μη σκοπό γιά τόν άνδρα ως και γιά τά παιδιά άκόμη!

Κι από τό κυνήγι αυτό καταλήξαμε στη ... δικτατορία τής όμορφιάς! Ήδη από τις άρχές τής δεκαετίας του '90 τό μεγάλης κυκλοφορίας Γαλλικό περιοδικό 'Nouvel Obsmateur» σε μεγάλη και άποκαλυπτική έρευνά του έφθασε να έχει τόπο τό τίτλο: **«Η δικτατορία τής Όμορφιάς»!** Τόσο ο τίτλος αυτός όσο και τό θέμα, έδωσαν άφορμή να άσχολησώμιν πολλά άλλα έντυπα, δίνοντας τό στήμα τής έποχής. Και ταυτόχρονα τόν μο-δόδρομο και την περιπέτεια πλήθους γυναικών και άλλων πολλών άνδρών.

Όμως τό κακό δέν τελειώνει εδώ! Πήραν σά χέρια τους γιά τά καλά τό παιχνίδι οι πολυμενικές και ή λεγό-μενη «Νέα Έποχή» εκμεταλλεζόμενες όχι μόνο οικο-νομικά την άνηρωπότητα, αλλά και πνευματικά. Όπότε οι έπιπτώσεις δέν είναι μόνον υλικές και σωματικές, όπως νομίζουμε. Αποβλέπουν και σ' αυτήν άκόμη την ψυχή μας. Ναί!

Έτσι ή επέιχιρηση «όμορφια» έρχεται κατ' άρχήν ως ανάγκη, έπειτα προωθείται ως έπιθυμία, κι ύστερα ήθελοβίσταται στη ζωή μας ως ο μέγιστος σκοπός της, όποτε και παρεκτρέπεται την ψυχική όμορφιά χάρη τής σωματικής. Κι όλα αυτά γιά να μάς ύποβαθμίσει πνευ-ματικά και να μάς ζημιώσει ψυχικά! Λοιπόν, καλά τό είπαν: **«Ο θρίαμβος τής άσχημίας»!**

Μάλιστα γιά κάτι «σάν πάρτι μεταψευσεμένων», γιά μία «τεχνολογικά τυποποιημένη τελειότητα», γιά προσ-πάθεια έπιβολής μιάς παγκόσμιας όμοιομορφιάς σά πρόσωπα, τά σώματα, τό ντύσιμο και τό όλο στυλ τής εμφάνισής, γιά έξομοίωση προσώπων και σωμάτων, γιά καθοδήγηση στη «νέα σκέψη» και τή «νέα συμπε-ριφορά», γιά είδωλοποίηση του σώματος μέσα άπ' την άπολυτοποίηση του σωματικού κάλλους!

Σαφώς προκύπτει γιά την συνωμοσία πιά τής άσχημίας, με όποιο την ύποτιθέμενη όμορφιά! Μία συνωμοσία που παρουσιάζει τό άσχημο ως ώραιο, τό άπωθητικό ως έλκυστικό, τό άγαρμπο ως χαριτωμένο!

Υπερβολές; Τότε δέν μένει παρά να τά δούμε άπ' αυτά με έπιχειρηματα, με πλήθος από άδιάσειστα στοι-χεία και ντοκουμέντα. Και τότε θα διαπιστώσουμε πό-σο ώραιο έμβάδνουν στην άνθρώπινη ψυχή οι Πατέ-ρες και θα βοηθηθούμε έτσι να πάρουμε τις σωστές

Ποιον έπρεπε να ήτο το έργον τής Μ. Συνόδοι; Συμίζει

Τού κ. Παναγιώτου Ράπη

Τόσον οι Οικουμενικές όσον και οι Τοπικές Σύνοδοι γίνονται κυρίως γιά θέματα σχισμάτων και αίρέσεων. Γιά ποίο σχίσμα και ποιά αίρεση συζητήσαν κατά την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο των Ορθόδοξων που διατυ-μνίζουν σε άνατολή και δύση;

» Η Ούνια δέν έπρεπε να καταδικαστεί ως ο Δούρει-ος Ίππος του παπισμού και δόλιον κατασκευάσμα προσληπτικώς εις βάρος των Ορθόδοξων;

» Δέν έπρεπε να δοθεί έξήγηση γιά τό πώς, πότε και με ποιά κριτήρια ή αίρεση των παπικών έγινε αυτόμα-τος και προάκκοπιματικός «άδελφή Έκκλησίας»;

» Από ποτέ ξεφύτρωσαν τόσες και τόσες άλλες, κυ-ρίως προτεσταντικές, «άδελφές έκκλησίες»; Ποιός ό σκοπός τής συμμετοχής τής Ορθοδοξίας στο Παγκό-σμιο Συμβούλιο των Έκκλησιών (ΠΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αι σχέσεις Παπισμού-Μασονίας κατά τούς τελευταίους αιώνας

‘Ο άλλοτε άγριος πόλεμος και η προσπάθεια δια ειρήνευσιν

7ον

Ώσπου φθάνει ή μεγάλη ήμέρα! Οί μασονικοί πανηγυρισμοί...

Προϊόντος τού χρόνου και τών προσπαθειών γιά τή «συμφιλίωση» Παπισμού και Τεκτονισμού (χάριν διαφόρων σκοπιμοτήτων, όπως ήδη γράψαμε) έπετευχθήσαν πολλά πράγματα, κυρίως τό «παύσατε πύρ» μεταξύ τους. Οί πανηγυρισμοί έτσι τού Τεκτονισμού ήταν έν μέρει δικαιολογημένοι. Οί θριαμβευτικοί αύτοί πανηγυρισμοί άποτυπώνονται σέ πολλά τεκτονικά δημοσιεύματα, έτσι όπως τά βλέπουμε εϊς τά διάφορα μασονικά έντυπα. Ίδου μερικά παραδείγματα, χρονολογίως:

ΕΤΟΣ 1978

Στό τεκτ. περ. Πυθαγόρας, 1978, τεύχος 9, σελ. 19 και έξής, στό άρθρο μέ τίτλο ‘Ελευθεροτεκτονισμός και Καθολική Εκκλησία, τού Μεγάλου Διδασκάλου τής Πολιτείας Ν. Υόρκης, Gharles W. Froessler μεταξύ πολλών άλλων διαβάζουμε τά ακόλουθα:

...Μέ τήν έκλογήν τού Πάπα Ιωάννου 23ου (28/10/1958) και μέ τήν Εγκυκλίό του, «Επί Γής Ειρήνης» (1963), ο άγάθος και πρσός έκείνος Ιεράρχης άνοίγει μία νέα οικονομική έποχή...

Μετά τήν Εγκύκλιο έκείνην τού Πάπα, οι συναντήσεις Τεκτόνων και Παπικών γιά τήν μεταξύ τους συμφιλίωση γίνονται πυκνότερες. Μερικές από έκείνες τής συναντήσεϊς τής αναφέρω με ήδη σέ προηγούμενα έδώ δημοσιεύματά μας. Περιχαρές έτσι έφθασαν στό σημείο να γράψουν οι Τεκτονές:

...Δέν υπάρχει πρόβλημα μεταξύ τών Καθολικών και τών Τεκτόνων τής Νέας Υόρκης. Σεβόμεθα ο ένας τόν άλλον, και έκτιμώμεν τήν αμοιβαία φιλία. Ομού άσκούμε τήν άδελφότητα (όπως παραπάνω, σελ. 21).

Άλλο περιχαρές, κατά τό έτος 1978, μασονικό δημοσίευμα:

-ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΞΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ Η ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑΞΕΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ. Δέν υπάρχει τίποτε τό άσυμφιλίωστον, άντιθέτως υπάρχουν κοινά σημεία... Τό Βαπτικανό σήμερα δέν έχει αντίρρηση γιά τήν είσοδό Καθολικών στόν Τεκτονισμό, αφού αύτός δέν άντιμμεχεται τήν Εκκλησία. Αύτά έτόνισε ο Ρωμαιοκαθολικός κληρικός και καθηγητής Δόν Ροζζέριο Εοσάτζο σέ συνεντεύξή του πρós τήν εφημερίδα «Ο ΠΑΙΣ» (Η Χώρα τής Λισαβώνως, φύλλο τής 27ης Οκτωβρίου 1978). Παραθέμα στόν Πυθαγόρα, έτους 1978, τεύχος 14, σελ. 20-21).

ΕΤΟΣ 1979

Ο ιεροκλήρξ τής Notre Dame de Paris, πανοσ. Michel Riquet, γνωστός από τόν περί Τεκτονισμού Διάλογο τού 1968 μέ τόν άειμνηστο άδελφό Jean Balot, μέλος τής Μεγάλης Εθνικής Στοάς τής Γαλλίας, έπεσκέφθη τήν Γαλλική Τεκτονική Στοά μελετών, Willard de Hounecourt, στίς 30 Μαρτίου, και μίλησε μέ θέμα: «Η Εκκλησία και ο Τεκτονισμός υπό τό φώς τής Β΄ Βατικανής Συνόδου»... (Πυθαγόρας, έτος 1978, τεύχος 15, σελ. 66).

Επισήμως παρὰ τού γράφοντος: Φαίνεται ότι πoλλά, πάρα πολλά δρομολογήθηκαν με άφετηρία τή Β΄ Βατικανή Σύνοδο (και τής όπισθεν αυτής κατευθύνσεις). Τόσα πολλά, πού άγγιξαν και άγγίζουν ΚΑΙ τήν ήμέτερη κατ’ Ανατολάς ευρύτερη Ορθόδοξη Εκκλησία... Τό παρήγορο είναι, ότι η ‘Ελλαδική Εκκλησία μας, ως σύνο-λο, άντιστέκεται έως σήμερα, παρὰ τς «προοδευτικότες» μερικιών, ελαχίστων, εκ τών επισκόπων μας και τήν «σιωπήν» άλλων. Ο κόσμος, πάντως, δηλαδή οι πιστοί χριστιανοί, άρχίζουν να διακρίνουν τά πράγματα, ΠΡΟΣΩΠΑ και πράγματα, ιδίως οι νέοι μας. ‘Ελπιδοφόρο αύτό. (Κάινει η παρένθεση)

Άλλο του ΕΤΟΥΣ 1979

ΝΕΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ Εκκλησιαστικών και Τεκτόνων στήν Ιταλία έγινε στήν κωμόπολη Λέστε (Ν.Α. τού Μπρίντζι), μέ πρωτοβουλία τής Στοάς ‘Γκιουζέπε Λιμπερτίνι», τόν περασμένο Φεβρουάριο...

ΕΤΟΣ 1980

-Ο ραδιοσταθμός τού Βατικανού μετέδωσε: ΕΚΚΛΗΣΙΑ και ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ έχουν συμφιλιωθεί... (Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, 1980, τεύχος 19, σελ. 238).

Διά να «ψυλλιάζομαστε», πάντα...

Ί‘τος 1981

Ίδου τώρα και άλλα - ελάχιστα εκ τών πολλών - τά έσχατα, τό άπίστευτα, γιά να ψυλλιάζομαστε περί τών «νμμάτων» πού κινούν έν πολλοίς αυτών τόν κόσμο, τόν κόσμο τών ήμερών μας, πρós όλες τς κατευθύνσεις, εκκλησιαστικές και πολιτικές.

Τίτλος τού δημοσιεύματος:

Μεγάλη Στοά μέ τόν Πάπα σέ Θεία Λειτουργία.

Στήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία, πού τέλεσθη στό Γκραντ Πάρη τής αμερικανικής πολιτείας Ίλλινοϊς, κατά τήν διάρκεια τής παραμονής τού Πάπα Ιωάννη-Παύλου Β΄, παρέστησαν, κατόπιν ειδικής προσκλήσεως ο Μέγας Διδάσκαλος και ο άναπληρωτής Μέγας Διδάσκαλος τής Μεγάλης Στοάς τού Ίλλινοϊς, στους όποιους και έπεφυλάχθη εξέχουσα θέσις. Οι δύο άνώπιτοι άξιωματοί τού Τεκτονισμού υπέρβαλαν τά σέβη των στόν Πάπα.

Ο Μέγας Διδάσκαλος έδήλωσε ότι τό γεγονός ήταν έξαιρετικό και ευχαρίστησε τούς συντελέσαντες σ’ αύτό.

«Αισθανθήκαμε - έίπτε - ότι δέν είμθα πλέον ξένοι, ούτε άντίπαλοι πρós τούς Καθολικούς, ούτε έκείνοι είναι πρós έμάς, αλλά ότι εργάζομεθα από κοινού, χέρι μέ χέρι [ή Μασονία μέ τόν Παπισμό], στήν υπηρεσία τού ένος Θεού [ω, Θεέ μας και Κυρίε!], στήν ευημερία τών συνανθρώπων μας. Δέν θα λησμονήσω ποτέ αυτή τήν έμπερία».

Αρχικός ή Μεγάλη Στοά προκάλεσε τόν Πάπα να παρσγή σέ έκτακτη συνέντευξη τής [!], αλλά αύτό δέν ήταν δυνατόν λόγω υπερφορτώσεως τού προγράμματος τού Ποντίφικα. Ο Πάπας τότε διατέλε [!] να προσκληθούν οι εκπρόσωποι τής Μεγάλης Στοάς, ώστε να συναντηθούν εκεί... (Πληγί: Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, 1981, τεύχος 20, σελ. 260).

Τό έκκλητικό δέ είναι, ότι παραδόξια, στήν ίδια σελίδα (260) τού ίδιου αυτού τεκτονικού περιοδικού δημοσιεύονται ΚΑΙ τά παρακάτω. Τίτλος τού δημοσιεύματος:

Ο Ζισκάρ ντ’ Εστάν παρασημοφόρησε τόν Μεγάλο Διδάσκαλο τής Γαλλίας.

-Τό παρσάημο τού Σταυρού τής Λεγεώνως τής Τιμής άπενεμήθη από τόν Πρέσβη τής Γαλλικής Επληροκτίας στόν Μεγάλο Διδάσκαλο τής Μεγάλης Εθνικής Στοάς τής Γαλλίας, Louis August Desroiere... (έτοια γίνονται!)

1983

Ώσπου έρχεται ή μεγάλη ήμέρα τής «συμφιλίωσης»...

Νά διαβάσουμε τό περιχαρές τεκτονικό κείμενο, μαζί και τήν «εύχη», τήν άπευθυνόμενη - προφανώς - ΚΑΙ πρós τήν ήμέτερη Ορθόδοξη Εκκλησία, πρós Αύτήν, κυρίοτατα. Ίδου:

-Γιά λόγους πού δέν θα έξηγήσουμε έδώ [τούς έξηγήσαμε - μερικώς - έμεις, επί σειρά τών προηγθέντων μικρών πονημάτων μας] πού έχουν τς ρίζες τους στό παλιά χρόνια, οι σχέσεις Τεκτονισμού

και Καθολικής Εκκλησίας δέν ήταν καλές.

Τελευταία καταβλήθηκαν σοβαρές προσπάθειες και από τς δύο πλευρές και φαίνεται πώς τελικά επικράτησαν λογικές απόψεις και πάρήθηκαν χρήσιμες αποφάσεις από τό καλό τής Εκκλησίας και τών πολιτισμένων κοινωνιών.

Αναφερόμαστε στό νέο Νομοκανονικό Κώδικα τής Καθολικής Εκκλησίας πού εξέδωσε ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β΄, τήν 25ην Ιανουαρίου 1983 και πού θα τεθεί σέ ίσχύ από τήν 27ην Νοεμβρίου τρέχοντος έτους. Δέν υπάρχει πιά σ’ αυτόν καμιά όνομαστική αναφορά στόν Τεκτονισμό ή αίχημ γι’ αυτόν.

Γιά σύγκριση παραθέτουμε τά δύο κείμενα.

Ο παλιός κώδικας 2335 καθόριζε: «Εκείνοι πού προσχωρούν στήν Τεκτονική Αίρεση ή άλλες συναφείς οργανώσεις πού μηχανορραφούν εναντίον τής Εκκλησίας ή εναντίον τής νόμιμης πολιτικής εξουσίας δέ έπισφύραση «Ipso Facto» (αυτόματα) τόν άφορισμό από τήν «Αγία Έδρα». Τό νέο κείμενο τού κανόνα 1374 πού άντικατέστησε τόν παλιό κώδικα, γράμμενο στήν λατινική γλώσσα όρίζει:

«Τά μέλη ενώσεως, πού μηχανορραφούν εναντίον τής Εκκλησίας, θα τιμωρούνται με δίκαη τιμωρία και οι ήγούμνοι τής κινήσεως αυτής θα τιμωρούνται με απαγόρευση». Επισήμαίνουμε [λέει ή Μασονία] τής κύριες διαφορές ανάμεσα στό δύο κείμενα πού είναι:

1. Προηγούμενο ο Τεκτονισμός άναφερόταν όνομαστικά σάν ένωση έχθρική πρós τήν Εκκλησία.

Στό νέο Κανονικό Νόμο δέν υπάρχει όνομαστική αναφορά τού Τεκτονισμού. Τούτο σημαίνει ότι ή Καθολική Εκκλησία δέν διακηρύσσει πιά ότι ο Τεκτονισμός είναι κατά θεσμικό τρόπο εναντίον τής Εκκλησίας.

2. Ο παλαιός Κανόνας όριζε σαφώς άφορισμό. Ο νέος Κανόνας δέν άναφέρει τή λέξη.

3. Στόν προηγούμενο Κανόνα, υπήρχε αύτόματη έπιβολή ποινής «Latae Sententiae» μέ τήν είσδοχόν στόν Τεκτονισμό. Στόν νέο Κανόνα δέν προβλέπονται συγκεκριμένες ποινές...

Και ή Μασονία ρίχνει τούς υπαινιγμούς της πρós τήν Ορθόδοξη Εκκλησία, ως ακόλουθως:

...Εμείς δέν θα προσθέσουμε τίποτα άλλο, παρὰ τήν ευχή, να επικρατήσει και άλλου, εκτός από τή Ρωμαϊκή Καθολική Εκκλησία, νηφολιότερες και ώφελιμότερες σκέψεις γιά τό καλό όλων τών ανθρώπων. (Πληγί: Τεκτ. περ. Ο Κλειδολήθος, έτος 1983, τεύχος 15, σελ. 36. Έκδοση τού Μεγάλου Περιστελίου τής Ελλάδος.)

Ποίος «υπεχώρησε»;
Ο Παπισμός ή ή Μασονία;

Διερώτημα τού γράφοντος: - Ποιός τελικά εκ τών δύο, ο Παπισμός ή ή Μασονία έκανε τήν «τακτική υποχώρηση» και γιά ποιούς λόγους;

Απάντηση: -Υποθέτουμε ότι ο Παπισμός έκανε τό

πρώτο βήμα. Σέ πρώτο επίπεδο αύτό έγινε γιά λόγους γεωπολιτικούς, συναρτώμενους πρós τά ευρύτερα συμφέροντα τού Δυτικού Κόσμου.

Τόν βαθύτερο ωστόσο λόγο αυτής τής «στροφής» τόν βλέπουμε - μέ τρόπο τόν βλέπουμε! - να διατυπώνεται, να παρατίθεται στό θεοσοφικό-μασονικό περιοδικό ‘Ιλιος», έτος 1978, τεύχος 126, σελ. 21-24. Ίδου ένα άπόσπασμα:

...Η [απορρολήση] έπίρροη τού ‘Υδροχου παρτιχερίται στήν κίνηση από τόν έθνικισμό, τόν δογματισμό και τόν άποκρισμό τής [αποτολογικής] έποχής τών Ιχθύων [διάρκειας 1-1962 περίπου μετά Χριστόν], πρós τά χαρακτηριστικά τού ‘Υδροχού [διάρκειας 2000 έτών, μέ άρχη από τό 1962 περίπου] πού είναι ή άδελφότης, ή κοινότης, ή συνεργασία, τό ένωτικό όραμα... Όλους προσφάτως έσημειώη ή άκρως έκπληκτική στροφή τής Καθολικής Εκκλησίας πρós τήν ‘Υδροχική έπίρροη. Θα έλεγαν κανείς μάλιστα, ότι ή Εκκλησία τής Ρώμης, έγινε ήγέτης στό πεδίο αύτό. Εθέσπισε τόν διάλογο μεταξύ τών Εκκλησιών τού...

...Παλαιότερα ή Εκκλησία διεκδικούσε τό μονοπώλιο τής αλήθειας και έθεωρούσε καθενα έξω από τά δικά της όρια ως άμαρτωλόν. Τώρα ή θέσις τού Βατικανού είναι ότι τό ‘Αγιον Πνέυμα μισεί να εκδηλώνεται όπου θέλει και ότι ένός αποσπεί- ποτε θρησκείας δύναται να εκδηλωθή εληνθήν άγιότητα, ακόμη δέ και άγωνιστική ή άθσει μπορεί να είναι άνθρωποι καλής πίστεως...

...Η άυστηρή δομή τής κοινωνίας και τής Εκκλησίας τών περασμένων εκατόν έτών έχει τώρα καταρρέσει και τελεί έν διαλύσει...

Στήν Δύση, ή Χάθα Γιόγκα δάσκατες άντί τής παλαιάς γυμναστικής και ο Διολογισμός διαδίδεται εύρύστατα. Η παλαιά ασθένεια τών Εκκλησιών θρυμματίζεται και γίνεται κανών ο συγκρητισμός [ο παγκόσμιος «πολιτός»].

Διαμορφώνεται βαθμίδου ένας νέος τύπος ανθρώπου. Τού ‘Υδροχοϊκού ανθρώπου...

Φοβερό, πράγματι, κείμενο. Διότι ο τύπος αύτός τού ‘Υδροχοϊκού ανθρώπου» προετοιμάζεται από τς δυνάμεις τού άδιαφανούς παρακινήου γιά τήν υποδοχή και άποδοχή τού Αντηχρίστου! (Η χεστική, αυθεντική βιβλιογραφία είναι μεγάλη, κάναμε κι έμεις σύντομη αναφορά περί αυτών στό δημοσιεύματά μας, έδώ, κατά τό θέρος τού παρελθόντος έτους, 1915—«Παγκόσμια Κυβέρνηση» και «Παγκόσμια Θρησκεία»).

Εικάζεται - έτσι - από μερικούς έρευνήτες...

...Εικάζεται ότι ή προσπάθεια γιά τήν προσέγγιση Παπισμού και Τεκτονισμού έγινε μέσα στό εύρύ πλαίσιο τού γενικότερου Συγκρητιστικού Οικουμενισμού, τού όποιου τό κύριο κανάλι προώθησης είναι τό πλέγμα Θεοσοφία, Τεκτονισμός και οι παλύνυμες θυγατρικές αυτών νεοεποχίτικες Οργανώσεις.

Υπό τό πρίσμα αύτό και εκ πρώτης όψεως, ο Παπισμός δείχνει να έχει πάρει [τήν κάτω βόλτα], από πλευράς κοσμικής ίσχύος. Τό πολύ να έχει γίνει μεταξύ τους - άτύπως - ο άναγκαίος συμβιβασμός, ότι έν συν-εχεία διανομή τών ύψιστων έξουσιών τού κόσμου τούτου, καλύτερα, θα λέγαμε, ή «κατανομή άρμοδιοτήτων», γιά τό «καλό» - πάντα! - τής δύσμοιρης ανθρωπότητας...

(Στό έπόμενο -όπου και τό τέλος τής σειράς αυτής των μικρών - και άτελών - πονημάτων μας: **Ο Καρδινάλιος πού άντιστέκεται στήν άνευ όρίων προσέγγιση Παπισμού και Τεκτονισμού**).

Μοναχός Αβέρκιος

Ορθόδοξος Τύπος

Από τήν Αγίαν Ζ΄ Οικουμενικήν εις τήν «Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον» τού Οικουμενισμού

5ον - Τελευταίον

Σέ τίποτε παρὰ τήν παράθεση άρκετών πατερικών και γραφικών παραπομπών ο λόγος και ή ουσία αυτού τού κειμένου δέν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθεί πατερικός και χρισματικός. Θα έλεγα ότι μοιάζει να «καλοπιάν» τόν σύγχρονο άνθρωπο και να τόν δικαιολογεί στίς περιπληγσεις του, χωρίς να τού προσφέρει τό νόημα ζωής και τήν πραγματική λύση τών προβλημάτων του πού γεννά στήν ουσία ή άποστασία του από τήν κοινωνία μέ τόν Θεό. Θα τολμήσω μάλιστα να πώ ότι, εάν αφαιρέσει κανείς τς προαναφερθείσες παραπομπές τό συγκεκριμένο κείμενο, θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί άδογματιστό, όπως τά περισσότερα συγκρητιστικά κείμενα πολιτικής προελεύσεως.

Παραθέτω ένα χαρακτηριστικό άπόσπασμα:

«Η ‘Ορθόδοξη Εκκλησία θεωρεί καθήκον αυτής να επικροτή πάν ό,τι εξυπηρετεί πράγματι τήν ειρήνην (Ρωμ. 14, 19) και άνοίγει τήν δόον πρós τήν δικαιοσύνην, τήν άδελφότητα, τήν άληθή ελευθερίαν και τήν αμοιβαίαν αγάπην μεταξύ όλων τών τέκνων τού ένος ουράνιου Πατρός, ως και μεταξύ όλων τών λαών τών άποτελούντων τήν ενιαίαν ανθρωπινήν οικογένειαν. Συμπίπτει δέ μεθ’ όλων τών ανθρώπων, οι όποιοι εις διάφορα μέρη τού κόσμου στερούνται τών άναβών τής ειρήνης και τής δικαιοσύνης (...). Αι ‘Ορθόδοξη Εκκλησία καλούνται να συμβάλουν εις τήν διαθρησκειακήν συνεννόησιν και συνεργασίαν, δι’ αυτής δέ εις τήν άπάλειμν τού φανατισμού από πάσης πλευράς και τοιουτοτρόπως εις τήν συμφιλίωσιν τών λαών και επικράτησιν τής ελευθερίας και τής ειρήνης εις τόν κόσμον πρós εξυτηρέτησιν τού ανθρώπου, άνεξαρτήτως φυλής και θρησκείματος. Ενωείται ότι ή συνεργασία αύτη άποκλείει τόσον τόν συγκρητισμόν, όσον και τήν επιδιώξιν επιβολής οιάσθησε θρησκείας επί τών άλλων (...). Βιώσιμος οικονομία είναι έκείνη, ή όποία συνδυάζει τήν άποτελεσματικότητα μετά δικαιοσύνης και κοινωνικής αλληλεγγύης.!»

Ενώ, όμως, κατά τά άνωτέρω, τό κείμενο είναι «άδογματιστό» δέν παραλείπει να προωδεί τήν αντίθετη μέ τήν πατερική Θεολογία φιλοσοφία τού προσωναλισμού μέ διατυπώσεις άκρως προβληματικές και κακόδοξες, όπως:

«Έν εκ τών ύψιστων δώρων τού Θεού πρós τόν άνθρωπον, τόσον ως συγκεκριμένο φoρέα τής εϊκόνας τού προσωπικού Θεού, όσον και ως κοινωνιών προσωπίων άναπακλώντων κατά χάριν διά τής ένότητος τού ανθρωπινού γένους τήν έν τή Αγία Τριάδι ζώνη και κοινωνιών τών θείων προσώπων, άποτελεί τό θείον δώρον τής ελευθερίας. «Ο πλάσας άπ’ άρχής τόν άνθρωπον ελεύθερον άφής και αύτεύσευσιν, νόμω τήν ένότητά μόνον κρατούμενον» (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΙΔ΄, Περί φιλοπότητων, 25. PG 35, 892Α).!»

Όφείλω ασφαλώς να σημειώσω ότι παρὰ τήν έν λόγω κριτική μας δέν θα μπορούσες κάποιος επικαλούμενος αυτό τό Κείμενο να τήν άποδοκιμάσει ή να τήν χαρακτηρίσει ληστρική. Άλλού έντοπίζεται τό μεγάλο πρόβλημα, όπως θα δούμε στή συνέχεια. Άπλως κι έδώ διαφαίνεται τό ευρύτερα εκκοσμηκόμενο πνεύμα τών συντακτών και έμπνευστών τέτοιων κειμένων, αλλά δυστυχώς και όσων μάλλον άβασάνιστα τά έπιδόκημασαν.

Γιά τά Κείμενα πού έχουν συμφωνηθεί και άφορούν στό θέμα «Τό μυστήριον τού Γάμου και τά κωλύματα αύτού» και τό θέμα «Η σπουδαίος τής νηστείας και ή τήρησις αυτής σήμεραν», έπιγραμματικώς σημειώνουμε τά εξής:

Περί τού πρώτου θα περιορισθώμε να παρατηρήσουμε γενικώς ότι ενώ δέν άντιμετωπίζει, ως όφειλε, αφού άπερασίση να καταπισθεί μέ αυτό, όλες τς διαστάσεις τού θέματος τού Γάμου και τών κωλύματων αύτού, δέν χάνει τήν ευκαιρία και πάλι να άναμίξει στήν υπόθεση τού μυστηρίου τού Γάμου τς άθεολογητες **προσωναλιστικές άναφορές**, όπως: «Η έννοσι άνδρός και γυναίκας διά τής εύλογίας τού Θεού ύμνoίται εις ύψηλότερον βαθμόν, διότι ή κοινωνία είναι υπερεκτενής τής άτομικής υπάρξεως, αφού τούς εισάγει εις τήν τάξιν τής Βασιλείας τής πανανίας Τριάδος.» και ή διά τού μυστηρίου τού γάμου έπιτυγχανομένη κοινωνία προσώπων λειτουργεί όχι άπλώς ως μία συμβατική φυσική σχέση, αλλά και ως μία ουσιαστική και δημιουργική πνευματική δύναμις διά τού ιερού θεσμού τής Οικογενείας.!»

Τελευταίο, δέ, επί τού συγκεκριμένου κειμένου, σχόλιο μας είναι γιά τήν άπαραδέκτη και **άντικανονική άποδοχή των λεγομένων μικτών Γάμων**, μεταξύ ορθόδοξων και αϊρετικών. Αναφέρεται ότι: «Ο γάμος Ορθόδοξων μεθ’ έτεροδόξων ...δυνάμενος όμως να εύλογηθή κατά συγκατάβασιν και διά φιλανθρωπίας, υπό τόν ρητόν όρον ότι τά εκ τού γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθή και άναπτυχθ έν τή ‘Ορθόδοξη Εκκλησία.!»

Καμία συνήθεια και καμία ανάγκη όσο πολυκαιρισμένη και διαδεδομένη κι άν είναι δέν μπορεί να κάνει δεκτή μία τέτοια άποψη παράνομη και αντροδόδεξη πρακτική, ή όποια προσβάλλει και άνατρέπει τήν σαφή διδασκαλία τής Εκκλησίας περί άπογαρρεύσεως συμπτροσεύων, συμμετοχή στά μυστήρια αϊρετικών και παράδοση μυστηρίων σέ αϊρετικούς, όταν κατ’αυτήν ακριβώς τή διδασκαλία τό μυστήριο τούτο μέγα έστι και μάλιστα ως μυστήριο εις Χριστόν και τήν Εκκλησίαν! Θεωρούμε ότι μεγαλόπνοη έμπαιγμός και θεατρνισμός τών μυστηρίων τής Εκκλησίας από τήν άποδοχή τών λεγομένων μικτών Γάμων δέν υπάρχει.

Μία «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» καλείται να άντιμετωπίσει τά πραγματικά προβλήματα, τά όποια και τούς πιστούς άφορούν και τούς ποιμένες φέρουν **σε μεγάλη δυσχερία**. Και τέτοια όσον **αφορά τό ζήτημα τού Γάμου είναι ή διάλυσή των**, ή όποια έχει τραγικές συνέπειες και φέρε πιστούς και ποιμένες κατέναντι τού Θείου νόμου και τής Εύαγγελικής διδασχής.

Περί τού κειμένου πού άφορά στή νηστεία:

Θά περιορισθώμε σέ μία γενική παρατήρηση, αφού εκφράσουμε τήν έκτίμησή μας επί τέτοια θέματα **αυτονόητα** και καθοριστικά γιά τήν ορθόδοξη πνευματικότητα και άσκητική παράδοση είναι καλύτερα να μη θίγονται, εάν πρόκειται να διαπραγματευθώμε μέ μία τέτοια «φορμαλιστική και γραφειοκρατική γλώσσα», όπως προσφυώς έπεσημάνε δημοςία σέ σχετικό άρθρο του ο **Καθηγητής κ. Χρ. Γιανναράς**, αναφερόμενος μάλιστα σε όλα τά Κείμενα τής έν λόγω Συνόδου!

Η παρατήρησή μας είναι ότι παρὰ τό γενικότερο κοινότυπο και συντηρητικό πλαίσιο αύτού τού κειμένου έχουν έμφιλοχωρήσει διατυπώσεις και θέσεις πού προδίδουν, ίσως, τους άρχικούς σχεδιασμούς περί τού θέματος, όπως αύτοί δηλώνονταν και στήν άρχική διατύπωση τού «περί τροποποιήσεως τών περί νηστείας διατάξεων», ή όποια τελικώς διορθώθηκε, ίσως, λόγω διαφωνιών τινών.

Απαράδεκτα κατάλοιπα αυτών, κατά τά άνωτέρω, είναι τά κάτωθι, τά όποια μάλλον σκοπίμως άφίγησαν πολλά περιθώρια να χαλαρώσει ακόμη περισσότερο ή τήρησις των νηστειών με τήν ταυτοχρόνιη δυνατότητα των επισκόπων να οικονομούν άδικαιολογητάς, ακόμη και τά... άνοικονόμητα:

«Η Εκκλησία ...προέβλεψε τήν δέ άσθένειαν τού σώματος ή δι’ άδότην άνάγκην ή και διά τήν χαλεπότητα των καιρών ανάλογον έφαρμόγην τής άρχής τής εκκλησιαστικής οικονομίας κατά τήν υπεύθυνον κρίσιν και ποιμαντικήν μέριμναν τού σώματος τών επισκόπων τών κατὰ τόπους Εκκλησιών (...).Είναί γεγονός, ότι **σήμερον πολλοί παπαιοί δέν πηρούν άπάσας τας περί νηστείας διατάξεις, είτε εξ άλγυνας είτε λόγω των υπαρχουσών συνθηκών ζωής, οιασδήποτε κών ώσιν αύται. Άπασαι όμως αι περιπτώσεις αύται τής χαλαρώσεως τών περί νηστείας Ιερών διατάξεων, είτε είναι γενικότεραι, είτε άτομικά, δέν όφουν τυγχάνουν τής ποιμαντικής μερίμνης εκ μέρους τής Εκκλησίας**», ως και «έχοντας δυσκολίαν εις τήν τήρησιν των Ιαχυσιών περί νηστείας διατάξεων είτε εκ λόγω άτομικών (άσθενεια, στρατεύσει, συνθηκάι εργασίας κ.λπ.) είτε γενικωτέρων (είδικαι συνθήκαι επικρατούσαι εκ τινας χώρας από πλεονίας κλίματος, καθώς και κοινωνικο-οικονομικά ιδιαίτεραί τινων χωρών λ.χ. άδυναμία εύρέσεως νησιωτικών τροφών) έπαφεται εις τήν διακρίσιν των κατὰ τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών να καθορίσουν τήν φιλόανθρωπον οικονομίαν και έπικείμεν, απαλύνουσαι, κατά τας ειδικάς ταύτας περιπτώσεις, τό τυχόν «στυφον» των Ιερών νηστειών.!»

Και έρχομαστε στό επίμαχο Κείμενο περί τού όποιου δέν θα ήταν υπερβολή να λεχθεί ότι άποτελεί τή σφραγίδα και τό γνωρίσμα αυτής τής Συνόδου, ή όποια λόγω τής προϊστορίας τής, όπως είδαμε, φέρε έν εαυτή τόν ίο τού Οικουμενισμού, τόν όποιο μεθοδεύει πώς, έτσι και σε μικρή ποσότητα, θα διαχειριστεί σε όλο τό σώμα των συμμετεσχόντων, αλλά και όσων εκ των ύστέρων τήν άναγνωρίσουν και τήν άποδεχθούν.

Άλλωστε και ο τίτλος τού κειμένου είναι χαρακτηριστικός γιά τούς ύπομαρνεύς και όσους παρακολούσαν τά τεκταινόμενα: **«Σχέσεις τής ορθοδόξου Εκκλησίας πρós τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»**.

Τό έν λόγω Επίμαχο Κείμενο ακροβατεί μεταξύ έλαχίστων προπτασεμάτων αυτονόητων περί τής Ορθοδόξου Εκκλησίας όρθων θέσεων και πλήθους εμφανών ή κεκαλυμμένων οικουμενιστικών διακηρύξεων. Ξεκινά στήν πρώτη κιόλας άράδα του μέ τήν θέση νησιδα «Η Ορθόδοξος Εκκλησία, όσση ή Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία» γιά να βυθισθεί στή συνέχεια σε ένα πέλαγος οικουμενιστικής αϊρεσιολογίας, όπως:

«Η ‘Ορθόδοξη Εκκλησία,.... μετέσχε τής Οικουμενικής Κινήσεως από τής εμφανίσεως αυτής και συνετέλεσεν εις τήν διαμόρφωσιν και περαιτέρω εξέλιξιν αυτής (...). Οι σύγχρονοι διμερείς θεολογικοί διάλογοι τής Ορθοδόξου Εκκλησίας, ως και ή συμμετοχή αυτής εις τήν Οικουμενικήν Κίνησιν ερείδονται επί τής συνειδήσεως ταύτης τής Ορθοδοξίας και τού οικουμενικού αυτής πνεύματος **επί τού τελει τής αναζήτησεως..... τής άπολοθεσίας ένότητος των Χριστιανών (...)**.

Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καθιστά έταίρον τής Ακαδημίας τής Κρήτης τόν Μακαριώτατον

Και ενώ πάλι όμολογεί ότι «Κατά τήν ντολογικήν φύσιν τής Εκκλησίας ή ένότης αυτής είναι άδύνατον να διαταραχθή.» στή συνέχεια ακυρώνει λέγοντας: «Η ‘Ορθόδοξη Εκκλησία άναγνωρίζει τήν ιστορικήν ύπαρξιν άλλων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών μη εύρισκόμενων έν κοινωνία μετ’ αυτής, αλλά και πιστεύει ότι αι πρós ταύτας σχέσεις αύτής πρέπει να στηρίζονται επί τής υπ’ αυτών όσον ένεσι ταχύτερας και άντικειμενικώτερας άποσαφήνευσις τού όλου εκκλησιολογικού θέματος και ιδιαίτερως τής γενικωτέρας παρ’ αύταίς διδασκαλίας περί μυστηρίων,

Μόνιμον πρόβλημα ή ο χαρακτηρισμός τών Δυτικών «Εκκλησιών»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θεση είναι μεταξύ 'Ελληνικού/Ρωμαϊκού και Φραγκικού/Λατινικού πνεύματος και πολιτισμού.

Μέσα από το πρίσμα της Ρωμαιοσύνης, με τὸν ὄρο «καθ' ἡμᾶς Ανατολή» ἐννοοῖται ἡ Ὁρθόδοξη/Ρωμιοσύνη, ὅπως διαμορφώθηκε με τὴν ἀπόσχιση ἀπὸ αὐτὴν τῆς ἐκφραζομένης Δυτικῆς Χριστιανοσύνης. Ταυτίζεται, ἔτσι, με τὴν γεωγραφικὴ ἔκταση τῆς ὀρθόδοξης αὐτοκρατορίας τῆς Νέας Ρώμης, μετὰ τὸ σχίσμα, καὶ με τὸ δικαιοδοσιακὸ χωρὸ τῶν τεσσάρων Ρωμαίων πατριαρχικῶν θρόνων, με πρῶτο ἐκεῖνο τῆς Νέας Ρώμης - Κωνσταντινουπόλεως.

2. Ρωμαϊκὴ καὶ ἀντιρωμαϊκὴ ὁρολογία

1. Μὲ τὴν ἵδρυσή τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους (±1830) καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Βαυαρῶν (1833) κατακλύζει τὸν ἑλλαδικὸ χωρὸ μία ἀνεπιτάχαια ρωμαντισμὸ, ποὺ δόλησεν στὴ γνωστὴ ἀρχαιοπληξία καὶ τὸν παγερὸ φορμαλιστικὸ νεοκλασσικισμὸ. Μία ἀπὸ τῆς φανερώσεως αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἦταν καὶ ὁ «ἐξελληνισμός» τῶν ὀνομάτων, δηλαδὴ ὁ ἐξαρχαϊσμός τους, μία ἀρρώστια, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἔμεινε ἀπαρτῆλθτος οὔτε ὁ ἐκκλησιαστικὸς χώρος, παρὼς τὴ ρωμαϊκὴ συνεχεῖα αὐτοῦ. Ὁ Κῶν. Οἰκονόμος λ.χ. σὲ γράμμα τοῦ στὸν πρέσβη τῆς Ρωσίας στὴν Πόλὴ Τιφφ., ἀπὸ 16.2.1850, παρατηρεῖ: «...Καὶ μῆπως ᾤφκηκαν (δὴλ. οἱ Βαυαροὶ καὶ οἱ συνεργάτες τους) ἀνεπείραστα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπαρχιῶν; Οἱ κοῦφους ἐξελληνισάντες τὰ πάντα ἐπὶ βλάβῃ καὶ αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Γεωγραφίας, καὶ αὐτὰ τὰ ἑλληνικώτατα ὀνόματα μετέβαλον, ὀνομασάντες τὰς ἐπαρχίας οὐχὶ κατὰ τὰς παλαιὰς τῶν πρωτεύουσων πόλεων ὀνομασίας (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἱερὰν καὶ ἀγίαν διάταξιν, ἥτις ἐυρίσκειται καὶ εἰς τὰ Πρακτικὰ καὶ τοὺς κανόνες τῶν θείων Συνόδων), ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐπαρχίας. Οὕτως ὁ Κορίνθου ὀνομάσθη Κορινθίας, ὁ Ἄργους Ἀργολικός καὶ ὕστερον Κορινθαργολικός, καὶ τὰ λοιπὰ οὐσιπτοσμαι...».

Ἡ λογισματοσύνη, ποὺ ἐπικράτησε στὴ Διοίκηση καὶ τὴν Παίδεια, παραγνώρισε τελείως τὴν ρωμαϊκὴ, ἐλληνορθόδοξή καὶ ὄχι ἀρχαιοελληνική, παράδοση στὴ χρῆσθ ὀρισμένων ὀρων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἔχουν κεφαλαιώδη σηµασία στὴ δὴλωση τῆς ὀρθόδοξης ταυτότητάς μας. Ἐνῶς ἀπὸ τῶς ὁρους αὐτοὺς εἶναι ἡ λέξη καθολικός. Ἦδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ β' αἰ. (Ἁγίος Ἰγνάτιος Αντιοχείας) ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται, γὰρ νὰ δηλώσῃ τὴν Ὁρθόδοξή Εκκλησία σ' ἀντίθεση με τὶς αἵρέσεις, ποὺ βρισκόνταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν «καθολικότητα», δηλαδή τὴν Ὁρθοδοξία, ὡς πληρώµατα Ἀληθείας. Καὶ εἶναι γνωστὸ, ὅτι μετὰ τὸ σχίσµα ὁ Πατισµὸς σφετερίσθηκε τὸν ὄρο «καθολικός» γιὰ τὸν ἐαυτοῦ τοῦ.

Οἱ ἀνατολικοὶ ὅμως καὶ γνήσιοι ἑλληνορθόδοξοι φρόντισαν νὰ ἐξαφανίσουν καθεὺς δυνατότητα συγχύσεως στὴ χρῆσθ τοῦ ὄρου. Ἐποῖ, ὅταν ἤθελαν νὰ χαρακτηρίσουν τὸν Πατισµὸ καὶ κυρίως τὴν Οὐνία, δὲν πρόφεραν τὸν ὄρο «καθολικός» μετὴν τὴν ἑλληνική προφορά του, ἀλλὰ «κατὸλικος», ἀποδίδοντας στὰ ἑλληνικά τὸ ἰταλικὸ catolico. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποφεύγονταν καθεὺ συγχύσῃ καὶ παρέµενε στὴ γλῶσσα τῆς Ρωµιοσύνης ὁ ὅρος «καθολικός», γιὰ νὰ χαρακτηρίζῃ τὴν Μία (καὶ Μόνη) Καθολικὴ Εκκλησία, τὴν Ὁρθόδοξία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων.

2. Ἡ πράξη αὐτὴ ἐπικρατεῖ σ' ὅλῃ τὴν δουλεῖα (μὲ ὁµόνη παραπονοδίες παραθέσεις µερικῶν Λογίων ἀρχαιοπληκτῶν) καὶ φθάνει µέχρι τὸν 19ο αἰώνα. Θὰ δώσωµε δύο χαρακτηριστικὰ παραδείγµατα, ποὺ µολοντὶ πρὸερχόνταν ἀπὸ τὸ χωρὶ τῆς λογιουσύνης, ἐκφράζοντ τὴ ρωµαϊκή-ὀρθόδοξή συνείδηση. Πρέτει ὅµως νὰ λεχθεῖ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὴν διαπιστωτική διανοήση, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὀρθόδοξή λογιουσύνη, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ πατερικὴ καὶ παραδοσιακή.

Στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. ὁ Κῶν. Εὐθυβούλης, φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Κῶν. Οἰκονόμου καὶ καθηγητὴ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς στὴν Πόλῃ, γράφει στὰ Προλεγόμενα τῆς β' ἐκδόσεως τῆς Εκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν (ἐν Κων/νῇ 1853, σ. κα'): «...τῆς σῶφρονος φιλοσοφίας, τῆς... διασεπταλούς ρητικῆς καὶ ἐκπερασμένης τὴν κατωλικότητα ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ...» Εἶναι µάλιστα χαρακτηριστικὸ, ὅτι μετὰ τὸ κατωλικότητα ἀποδίδει τὸν ὄρο catholicisme. Τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπτου γράφθηκε γιὰ µελέτη, ποὺ σῶθηκε χειρόγραφον, µὲ τὸν τίτλο: «Ζήτηµα περὶ χειροτονίας, ὅπερ συντέσεν ἐν Χαλκίῃ μετὰ τῶ Ρωµαίων καὶ Ρωµαιοκατολικῶν» (Ἀρχεῖο Τυπιδίων Ἰακωβῶτων τοῦ Ἀλξοῦρη τῆς Κεφαλληνίας, ἀριθμ. χειρῶν. 139). Ρωµαιοὶ εἶναι οἱ Ρωµιοὶ Ὁρθόδοξοι (καὶ µάλιστα ὄχι ἑλληνοδοκοὶ, ἀλλὰ τῆς Συρίας) καὶ Ρωµαιοκατὸλικοι οἱ Οὐνίτες-Πατικοί. Ἡ διάκριση δηλαδή τῶν ὀρων εἶναι σαφής καὶ ἐννοειδής.

3. Διὸ Ὁρθόδοξοι τοῦ 19ου αἰῶνα, δειγµατοληπτικὰ λαµβανόμενοι, ἕνας ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ ἕνας ἀπὸ τὴ Μ. Ανατολή, συμφωνοῦν — ὡς ρωµιοὶ — στὴ δὴκωση τοῦ καθολικός ἀπὸ τὸ κατὸλικος. Στὴν Ἑλλάδα ὅµως ἡ διαφωτισμένη λογιουσύνη καὶ οἱ δυτικίζουσες τάσεις µᾶς ὀδηγῶσαν στὴν ἀπόλυση τῆς συνειδησεῦς τῆς διαφορᾶς καὶ στὴν ἀντεξέλεγκτὴ χρῆσθ τοῦ καθολικός καὶ γιὰ τῆς δύο περιπτώσεων. Ἐποῖ, λέµε σήμερα, καθολικός καὶ ἐννοοῖµε Ἀτίνος ἢ παπικός. Ἀκόµη λέµε καὶ γράφουµε Ρωµαιοκαθολικός καὶ ἐννοοῖµε παπικός, διὰσφορύνοντας ἢ καὶ ἀγνωύντας, ὅτι τὸ καθολικός µόνον ὀρθόδοξος µπορεῖ νὰ σηµαίνει καὶ ἵποτε ἄλλο (πρβλ. Εἰς µίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Εκκλησίαν).

Ἀς ἀφήσωµε διὰ στήν κυριολεξία ρωµαιοκαθολικοὶ εἶναι µόνον οἱ ὀρθόδοξοι, ὡς Ρωµαιοὶ-Ρωµιοὶ, πολίτες τῆς Νέας Ρώμης/Κωνσταντινουπόλεως καὶ καθολικοὶ, δηλαδή ζώντες στὴν πληρότητα τῆς ἀληθείας (καθολικότητα). Για τοὺς Λατινοὺς µπορεῖ νὰ χρησιµοποιηθεῖ ὁ ὅρος ρωµαιοκατὸλικος, στὸν ὅποιον ὁµως τὸ α' συνθετικὸ (ρωµαϊκός) συνδέεται µὲ τὴν Παλαιὰ Ρώµη.

Ἡ ἀρχαιοπληξία ὅµως, ἀλλὰ καὶ ἄλλες διαθέσεις, ποὺ δὲν µποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐδῶ, δηµιουργήσαν αὐτὴ τὴ συγχύση, ποὺ µέσω τῆς σχολικῆς παιδείας ἐγίνε κτήµα τοῦ Ἔθνους καὶ ἀναπαράγεται σὲ καθε γενεά. Ἐποῖ, φθσάµε σε σηµεῖο, ὁ πολὺς λαὸς ἀκούοντας τοὺς ὁρους καθολικός, καθολικότητα, νὰ τοὺς συνδέει µὲ τὸν πατισµὸ καὶ τὴ Φραγκία, ἀγνοώντας καὶ ἐκφράζοντ τὴν ὀρθόδοξία καὶ τὴ Ρωμιοσύνη. Καὶ τὸ χειρότερο νὰ κινδυνεύει ὁ χρησιµοποισµὸς τῶν ὁρους νὰ χαρακτηριθεῖ ἀπὸ ἑλληνορθόδοξους µέν, ἀλλὰ θρεµµένους µέσα στὴν ὁποιοδήποτε συγχύση, ὡς µὴ ὀρθόδοξος καὶ δυτικοφρων, ἀφοῦ τολµὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ ὀρθόδοξα πράγµατα µε... δυτικούς ὁρους. Φαῦλος κύκλος, δηλαδή, τὸ ληγότερο.

4. Εἴς τὸν ἡ γλῶσσα εἶναι κάποι περισσότερο ἀπὸ µέσο συνεννοήσεως, γιατί ἐκφράζει ὅλῃ τὴ ζωὴ καὶ τὰ παράδοση ἐνὸς λαοῦ, ἡ γνῶσθ τῆς σηµασίας τῶν λέξεων καὶ ἡ ἀκριβὴς τους χρῆσθ δὲν εἶναι κάποι χωρὶς σηµασία... Οἱ λέξεις καὶ ὁ λόγος µας διασώζοντ τὸν (ὀρθόδοξο) πολιτισµὸ µας. Εἶναι ἀνάνη, συνεπώς, νὰ ζαναβροῦν οἱ ὄροι στὴ χρῆσθ τοῦ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ σηµασία. Καὶ ἂν αὐτὸ δὲν µπορεῖ νὰ γίνῃ στὴν ἐκδυτικισµένη σχεδὸν ἐξολοκλήρου παιδεία µας, ἂς γίνεταὶ τουλάχιστον στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ µας.

3. Ὀνόµατα καὶ χριστιανικὴ ταυτότητα

Πρόβλημα, ἐξ ἁλλου, µόνιµο εἶναι οἱ ἀποδοδόμενοι στὴ Δυτικὴ Χριστιανοσύνη χαρακτηρισμοί. Καθολικὴ - Ρωµαιοκαθολικὴ - Δυτικὴ - Λατινικὴ καὶ Πατικὴ.

Τὰ χρησιµοποιούμενα ἀπὸ ἐνα χωρὸ ὀνόµατα γιὰ τὸν ἀνταπροσδιορισµὸ τοῦ θὰ ἀποδοδόμενα σ' αὐτὸν ἔχουν τεράστια σηµασία στὴν Ἱστορία, διὸτι σχετίζονται µὲ τὴν προσπάθεια καθορισμοῦ τῆς ταυτότητάς του.

1. **Καθολικὴ Ἐκκλησία, Καθολικοὶ Χριστιανοί, Καθολικὴ Πίστις:** Οἱ Χριστιανοὶ ὀνοµάζονταν ἀρχικὰ «μθηταὶ» (τοὺ Ἰησοῦ Χριστοῦ), «Μαθητῶν σηµαίνει: καθιστὰ κάποιον μέλος τοῦ σώµατος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Εκκλησίας (πρβλ. Ματθ. 18,19). Τὸ ὄνοµα «χριστιανοί» δόθηκε στοὺς πιστοὺς στὸν Χριστὸ ἀργότερα (βλ. Πράξ. 11,26) καὶ µάλιστα σε ἐθνικὸ περιβάλλον (Αντιόχεια). Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1ου αἰῶνα-ἀρχὲς τοῦ 2ου ἑμφα-

νίζεται τὸ ὄνοµα «Καθολικὴ Ἐκκλησία» (ὁ ὅρος στὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου (+107). Ὁ ὅρος «καθολικὴ» (ἀριστοτελικὴ προέλευσης) σηµαίνει **ὅλῃ** τὴν ἐν Χριστῷ **Ἀλήθεια**, δεδομένου ὅτι οἱ αἰρέσεις τεµαχίζοντ τὴν Πίστη, δεχόμενες ἐνα μέρος τῆς, καὶ τελικὰ τὴν διαστρέφον (καταστρέφουν). Ὅταν ὅµως ἐμφανισθήκαν οἱ μεγάλες αἰρέσεις, ὅπως ὁ Ἀρειανισμός, ποὺ καὶ αὐτὲς χρησιµοποιοῦσαν τὸ ἐπίθετο «Καθολικὴ» γιὰ τὸν ἐαυτοῦ τοῦ, ἡ αὐθεντικὴ (ἀγιοπατερικὴ) Εκκλησία προσέθεσε καὶ τὸ ἐπίθετο «ὀρθόδοξος», γιὰ νὰ διακρίνεταὶ ἀπὸ τῆς αἱρέσεως. (Πρέτει νὰ λεχθεῖ, ὅτι ὁ ὁσιος π. Ἰουστίνος Πόποβιτς ὀνοµάζει τὸν «Πατισµὸ» «Νεοστορειανισµὸ»). Σηµαντικὴ μαρτυρία: Τὸν 5ο αἰῶνα ὁ γνωστὸς χριστιανὸς συγγραφέας καὶ ἱστορικός Θεοδωρίτος Κύρου ἔχει τὴν σπουδαία φράση: «τῆς κατὰ τὴν Κωνσταντινουπόλει τῶν **Ὁρθόδοξων** Καθολικῆς Εκκλησίας», «Αἰρετικῆς Κακοδοξῆς Ἑλέγχος» 4, 12). Γ' αὐτὸ µέχρι σήμερα ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χρησιµοποιόµε γιὰ τὴν Εκκλησία µας τὸν χαρακτηριστικὸς: Καθολικὴ Ὁρθόδοξή (ποὺ εἶναι ἱστορικὰ ὀρθότερος) ἢ **Ὁρθόδοξος Καθολικὴ** Εκκλησία. Μόνον ἡ Εκκλησία τῆς ἀποστολοπατερικῆς παραδόσεως µπορεῖ νὰ ὀνοµαζετὰ **Καθολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος**, διὸτι αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ Μία καὶ Μόνη Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

2. **Ρωµαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία:** Γιὰ τὸ β' συνθετικὸ εἴπαµε ἤδη. Μόνον ἡ Ὁρθόδοξή (ἀποστολοπατερικὴ) εἶναι καὶ Καθολικὴ Εκκλησία. Τὸ ρωµαιο/ρωµαϊκὸ δὲν συνδέεται µόνον µὲ τὴν Παλαιὰ Ρώµη, ποὺ καὶ αὐτὴ δηµιουργήµα τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε (θυγατέρα τοῦ Ὁδισσεὺς Ρώµη) (ἀλκή, δύναµη, ἰσχὺς), ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 330 (ἐγκαινία τῆς νέας Πρωτεύουσας, 11 Μαΐου) τὸ ἀρχαῖο Βυζάντιο εἶναι ἡ Νέα Ρώµη. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ τὴν ὄνοµα. Τὸ «Κωνσταντινουπόλις», πρὸς τιμὴν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἐδόθη ἀργότερα καὶ δὲν εἶναι συνεπὲς τὸ πρῶτο ὄνοµα τῆς. Γ' αὐτὸ ὁ Πολίτης τῆς Πρωτεύουσας τοῦ Ρωµαϊκοῦ Κράτους ὀνοµάζονταν **Ρωµαιοὶ** καὶ στὴν ἀπλουστερὴ μορφή: **Ρωµιοί**, ποὺ σηµαίνει πολίτες τῆς Νέας Ρώμης. (Ὁ Καποδίστριας κατὰ τὸν Νικ. Σπηλιδοῦ ἤθελε νὰ δηµιουργήσῃ: **Νεορωµαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν**, νὰ ἀναστήσῃ δηλαδή τὴν Αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης. Τὸ ὄνοµα Βυζάντιο γιὰ τὸ Κράτος χρησιµοποιεῖται ἀπὸ τὸ 1562 ἀπὸ τὸν φραγκοεὐτὸνα Ἰερώνυµο Βόλφ. (Νέο) Ρωµαῖος εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος πολίτης τῆς Νέας Ρώμης.

Γ' αὐτὸ Ρωµιὸς σηµαίνει: Ὁρθόδοξος (οὔτε µασώνος, οὔτε μαρσίτης κ.τ.ό.). Ρωµιοὶ ὀνοµάζονταν µόνον οἱ Ὁρθόδοξοι. Γ' αὐτὸ χρησιµοποιούνταν τὰ **ρωµαῖος ἢ ρωµάνος** γιὰ τὴν Π. Ρώµη καὶ τοὺς πολίτες τῆς καὶ τὰ: **(νεο)ρωµαῖος ἢ ρωµιοῦς** γιὰ τὴν Νέα Ρώµη καὶ τοὺς πολίτες τῆς. Ἐπίσης: διακρίνονται τὰ **ρωµαῖκός** καὶ **ρωµαῖκος**, ἀντίστοιχα γιὰ τὴ Δύση καὶ τὴν Ἀνατολή.

Ἄρα: Τὸ **Ρωµαϊκὴ «Εκκλησία»** εἶναι ὀρθότερο ἀπὸ τὸ Ρωµαιοκαθολικὴ, ἀφοῦ Καθολικός ΜΟΝΟ Ὁρθόδοξος µπορεῖ νὰ σηµαίνει.

3. **Δυτικὴ Ἐκκλησία:** Οἱ ὄροι Ἀνατολικὸς-Δυτικός εἶναι πρῶτα γεωγραφικοί. Ἀπέκτιταν ὅµως ἱστορικὰ, ἀπὸ παλῶν αἰώνων, μετὰ τὸ Σχίσµα τοῦ 1054, καὶ πνευματικὴ σηµασία. Ἀνατολικὴ εἶναι καὶ λέγεται ἡ Ὁρθόδοξη, κατὰ τὰ παραπάνω, Ἐκκλησία. Δυτικὴ εἶναι καὶ λέγεται ἡ Ρωµαϊκὴ Εκκλησία, γιὰ τοὺς Ρωµιοὺς-Ὁρθόδοξους Ἀγίους (π.χ. Φώτιος, Γρηγόριος Παλάσις, Μάρκος Εφεσίου, Κολυµβιδὸς κ.λπ.) αἰρετικὴ, νεοαρειανικὴ (λόγῳ, κυρίως, τοῦ Filioque). Μὲ τὴν πνευματικὴ-θεολογικὸ-ἐκκλησιολογικὴ σηµασία Λοιπὸν, µποροῦµε νὰ μιλοῦµε γιὰ Δυτικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Εκκλησία, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῆς γεωγραφικῆς συντεταγµένες.

4. **Λατινικὴ Ἐκκλησία:** Περί τὴν Β' Οἰκουµενικῇ Συνόδο (381) ἐπικράτηε τελικὰ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα στὴν Ἀνατολικὴ Ρωµαϊκὴ Αὐτοκρατορία καὶ ἡ Λατινικὴ στὴ Δυτικὴ. Στὴν ἐποχὴ, δηλαδή, καὶ πρὶ πρώτου (867) καὶ τοῦ μεγάλου σχίσµατος (1054) ἡ μὲν Δυτικὴ Χριστιανοσύνη ἔχει ταυτισθεῖ µὲ τὴν Λατινικὴ Γλῶσσα, ἡ δὲ Ἀνατολικὴ µὲ τὴν Ἑλληνική. Ὑπάρχει συνηθὺς Λατινικὴ Χριστιανοσύνη πρὸ τοῦ 1054, ποὺ εἶναι Ὁρθόδοξή, καὶ Λατινικὴ μετὰ τὸ σχίσµα, ποὺ δὲν εἶναι Ὁρθόδοξή. Οἱ Λατινοφώνοι Πατέρες πρὸ τοῦ Σχίσµατος, σ' ὅλῃ τὴν φιλογολικὴ παράδοσή τῆς Ανατολῆς, εἶναι Ὁρθόδοξοι, ἐνῶ αἰρετικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι μετὰ τὸ σχίσµα (Σχολαστικοὶ π.χ.).

5. **Πατικὴ Ἐκκλησία:** Στὴ Δύση, ποὺ σπουδαῖος καὶ ἐγῶ, συνεχῶς γίνεταὶ λόγος γιὰ Πατισµὸ καὶ Πατικὴ Εκκλησία. Καὶ αὐτὸ, πέρα ἀπὸ καθεὺ πολεμικὴ τάση, διὸτι δὲν ὑπάρχει «Δυτικὴ Ἐκκλησία» χωρὶς Πάπα (µὲ τὸ συγκεκριµένο περιεχόµενο τοῦ ὄρου: Πρωτεῖο, Ἀληθινο, βασιλικὴ ἰδιότητα). Ὅσο καὶ ἂν κάποιος, στὴν Ἀνατολή καὶ στὴ Δύση, χρησιµοποιοῦν τὸ ἐπίθετο «πατικὴ» µειωτικά, γιὰ τὴν Εκκλησία τῆς Ρώμης, τὸ ἐπίθετο αὐτὸ τῆς περιποιεῖ τιμὴ, ἀφοῦ χωρὶς «Πάπα» δὲν µπορεῖ νὰ υπεράσῃ.

Οἱ περὶ Πάπα δυτικὲς ἀντλήψεις δὲν ἔχουν στὸ ἐλάχιστο ἀλλάξει, ὅπως δειχνεῖ ἡ ἐπίσηµη (μετὰ τὴν Β' Βατικανή) «Ρωµαιοκαθολικὴ Κατήχησις», µὲ διεκτυνὸντὲς συντάξεις-συγγραφῆς τὸν πρ. Πάπα Βενεδίκτο ΙΖ΄. Γιατὶ, λοιπὸν, θεωροῦν οἱ «ρωµαιοκαθολικοὶ» προσβολὴ τὸν χαρακτηρισµὸ «Πατικὴ Εκκλησία», ἀφοῦ τὰ µεσαιωνικὰ δόγµατα περὶ «Πάπα» διαδοσκονται ἀπὸ αὐτοὺς µέχρι σήμερα καὶ ὁ Πάπας/Πατισµὸς εἶναι τὸ θεµελίο τῆς πίστεως τους. Μὴ ξεχνάµε, ὅτι ὁ πῖλος «Nicanus Christi» εἶναι ἀπαξιωτικὸ γιὰ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ, ποὺ δὲν ἔχει «ἀντιπροσώπωση» (ὁ ὅρος εἶναι αἰρετικός καὶ ἀντιχριστιανικός), ἀλλὰ, ὅπως δεχόµεθα ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, εἶναι ὁ Κύριος καὶ Βασιλεὺς τῆς Εκκλησίας ὡς σώµατος Του. Χέµερι συντελείας τῶν αἰώνων». Γιὰ µᾶς οἱ Πατριάρχες καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι µαζὶ µὲ τὸν Κλήρο ὁλόκληρο εἶναι δίκαιον καὶ δοῦλο τοῦ Χριστοῦ. Γ' αὐτὸ δὲν µπορεῖ νὰ εἶναι λόγος στὴν Ὁρθόδοξία γιὰ «πρωτεῖο» (καὶ µάλιστα ἐξουσία). Μήπως, λοιπὸν, ἀντὶ νὰ ἐρίζουµε γιὰ τοὺς χρησιµοποιουµένους ὄρους, καλὸν θὰ ἦτο ἡ «δυναµικὴ ἐπιτορησιή» στὴν Ἀλφειά τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Εκκλησίας; Ὅπως ἔλεγε ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «τὸ πρόβλημα δὲν ἔγκειται στὶς λέξεις, ἀλλὰ στὰ πράγµατα»!

6) Ὡς πρὸς τὸ ὄνοµα **Φράγκος, φραγκική** κ.λπ., τώρα. Ἡ «Δυτικὴ Ἐκκλησία» διαμορφώθηκε µὲ τὴν ἐπίδραση τοῦ φραγκικοῦ στοιχείου (Καρλοµάννος κ.ε.ε.). Αὐτὸ εἶναι ἱστορικὰ βεβαίωτατο καὶ δὲν χρειάζεται περαιτέρω ἀνάλυση. Τὸ φραγκικὸ καὶ τευτονικὸ (Deutsch) στοιχεῖο ἰσχύει στὴν χριστιανικὴ Δύση διὰ τῶν αἰώνων. Τὰ ὀνόµατα «γαλλικός» ἢ «γερμανικός», Γαλλία ἢ Γερμανία, εἶναι τὰ ἀρχαία. Ἡ Γαλλία ὀνοµαζεταί Φραγκία (Frangep) καὶ ὁ Γαλλὸς Φράγκος (Frangep). Οἱ δυτικίζοντες δικαί µας (στὴ δουλεία) ἐπέβαλαν τὰ «Γάλλος» - «Γαλλία», γιὰ νὰ χαθεῖ ἡ ἐννοία τοῦ Φράγκου, ἐνῶ οἱ πηλλῆες καὶ ποὺ 1204 δὲν ἔχουν κλεισθεῖ ἀκοµή. Τὸ ἴδιο ἰσχύει ὡς πρὸς τὸ Τεύτων ἢ Deutsch καὶ τὸ «Γερμανός». Στὴν ὀρθόδοξη-ρωµαϊκὴ Ἀνατολή ὀρθὰ χρησιµοποιήθηκαν καὶ χρησιµοποιουνται τὰ ὀνόµατα Φράγκος ἢ Τεύτωνας (ἀραιότερα) γιὰ τὸν χαρακτηρισµὸ συλλήβδην ὁλῶν τῶν Δυτικῶν καὶ τῆς Δύσεως. Σήμερα, µάλιστα, ποὺ ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ «Γερµανία» ἀπεκαλύφθη καὶ πάλι τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό της, δὲν µποροῦµε νὰ τρέφουµε ψευδοπάθειες. Δὲν µᾶς πταίουν, συνεπώς, τὰ ὀνόµατα, ἀλλὰ ἡ νοοτροπία, ποὺ δυστυχῶς καὶ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ δὲν ἀλλάζει...

Δυὸ οἰκουµενικὲς µας σύνοδοι, ἡ Ὀγδοή (789) καὶ ἡ Ἐνάτη (1351) ἡλεγξαν καὶ κατεδικάζοντ τὶς «δυτικές» πλῆνες ὡς (αἰρέσεις καὶ τὸν «Δυτικὸ Χριστιανισµὸ» ὡς Αἵρεση. Ἄν ἡ «Δυτικὴ Ἐκκλησία» ἐπανασυνθεθεῖ µὲ τὴν Ὁρθόδοξη-Καθολικὴ πρὸ τοῦ σχίσµατος καὶ ἐπανευρεῖ τὴν ὁδο τῶν ἀρχαίων Ὁρθόδοξων Πατέρων καὶ Ἁγίων τῆς, τότε θὰ ἐνωθεῖ µὲ τὴν συνεχεῖα τῆς Ἀποστολοπατερικῆς Εκκλησίας καὶ αὐτοχρόνα µὲ τὴν Ἀνατολικὴ - Ὁρθόδοξή Εκκλησία, ποὺ µὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ τὴν συνεχίζει, παρὰ τῆς ἀδυναµίας καὶ ἁμαρτίες ἡµῶν τῶν Ὁρθόδοξων. Ὁρθόδοξοι καὶ Καθολικοὶ (χωρὶς εἰσαγωγικὰ) εἶναι οἱ Ἅγιοι τῆς Ανατολῆς καὶ Δύσεως (οἱ πρὸ τοῦ σχίσµατος γιὰ τὴ Δύση), τοὺς ὁποῖους προσπαθοῦµε νὰ ἀκολουθοῦµε.

Ἀνοικτὴ ἐπιτολή τοῦ Σεβ. Παροναξίας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σε µὲ τὸ Θεό. Εἶναι καρπὸς ἀγάπης καὶ ὄχι προῖον φόβου.

Θὰ ἐπρεπε νὰ γνωρίζετε κ. Ὑπουργέ, ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῆς τοποθετήσεως, ὡς Ἑλληνας καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἡ προσευχὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν μαθημάτων στὰ σχολεῖα, ἔχει καθιερωθεῖ ἀπὸ ἱδρύσεως Ἑλληνικοῦ Κράτους ὅχι ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ διὸτὸ ἁλός µας, παρὸι αὐτὸ σήμερα ἐνοχλεῖ πολλοὺς, ἔχει ὠριωθεῖ μέσα στοὺς αἰῶνες µὲ τὴν Ὁρθόδοξή Πίστη καὶ ἔχοντας δηµιουργήσε, εἴτε τὸ θέλουν κάποιος εἴτε ὄχι, τὴν Ἑλληνορθόδοξή ἱδιοπροσωπία του, προσέλαβε αὐθόρμητα τὴν εὐλογηµένη συνήθεια, πρὶν ἀπὸ καθεὺ σηµαντικὴ δραστηριότητὴ ἡ καθηµερινὴ πράξθ του, νὰ ἐπικαλεῖται τὴν εὐλογία καὶ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Θεοῦ.

Ἀναφέρετε καὶ χρησιµοποιεῖτε ὡς ἐπιχείρηµα κ. Ὑπουργέ κάποιους οἱ ὅποιοι ἀντιδρῶν καὶ ἐγκνῶτε τὴν μεγάλῃ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ µας ποὺ κανένα ζήτηµα δὲν ἔχει θέσει γιὰ τὴν σχολικὴ προσευχή. Πλὴν ἐλαχίστων περιπτώσεων ποὺ ἐξυπηρετοῦν συγκεκριµένα συμφέροντα, οὐδέποτε ἐτέθη ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν πολιτῶν ζήτηµα γιὰ τὴν σχολικὴ προσευχή. Θὰ τὸ διαπιστώσετε ἐξ ἁλλοῦ ἀπὸ τῆς ἁµεσα πραγµατοποιηθείσεος δηµοσκοπήσεος ποὺ µὲ ποσοστὰ ἄνω τοῦ 70% διαφωνοῦν µὲ τὴν ἐπίµαχρή φράση σας. Τὸ γιατί τὸ θέτετε ἐξείς, εἶναι αὐτὸ ποὺ µὲς προβληµατίζει καὶ µᾶς λυπεῖ, διὸτι µὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπιθυµεῖτε νὰ στερήσετε ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἄλλα καὶ ἀπὸ πολλοὺς Ἑκπαιδευτικούς αὐτὴ τὴν εὐλογηµένη ευκαιρία, νὰ ψελλίσουν γιὰ δύο-τρία λεπτὰ (τόσο περίπου διαρκεῖ...) αὐτὰ τὰ λόγια τῆς σχολικῆς προσευχῆς. Αὐτὴ τὴν τόσο ὁµορφὴ στιγµή ποὺ ὅχι µόνον δὲν γίνετα «ἡ ώρα τοῦ παιδιοῦ», ὅπως

Δογματικὸς Διάλογος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ΡΥΣΣΕΙ ΑΙΡΕΣΙΝ, Συγκλονισμὸς τῶν ὁρθοδόξων συνειδήσεων». Εἰς δημοσιευμένην ὁμιλία του, ὁ Μητροπ. Κἀλλιστος (Γουέαρ) υἱοθέτησε τὴν διδασκαλία τοῦ κα-ταδικραθέντος ὡς αἱρετικοῦ Νεστορίου, Ἀρχιεπισκό-που Κωνσταντινουπόλεως (428-431), ὅτι ὁ Κύριος ἀνέλαβε τὴν πεπτωκυῖαν ἀνθρώπινην φύσιν. Εἰς μίαν σύνοτον, πλὴν ὅμως ἐπακριβῆ ἀνάλυσή του κειμέ-νου, ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου πολιοιοῖε τὰ σαφῆρα ἐπιχειρήματα τοῦ αἰρετίζοντος ἀνορθοδόξου ἐπισκό-που. Ὁρθὸς ὁ ἀρθρογράφος δεικνύει ὅτι ὁ Σεβ. Κἀλλι-στος ὁμολογῶντας “ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς σαρκώσεώς Του κατ’ ἀνάγκην ἐγένετο καὶ ὁ Χριστὸς ἀμαρτωλὸς καὶ ἁμαρτίας διάκονος” ἔθεσεν ἐαυτὸν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ ἐλλιπὸς σωτήριας.

Ἀλλὰ, τότε, δὲν πρόκειται περὶ νέας αἱρέσεως; Καὶ ὅμως, Ἡ θέσθι ποὺ ἐκλαμβάνει ὁ Σεβ. Κἀλλιστος δὲν εἶναι οἱ δὲν ἀποδέχεται τὴς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συν-όδων (καθ’ ὑπόστασιν ἑνώσις, Θε-οτόκος, ἀναμαρτία τοῦ Κ.Ἡ.Ι. Χριστοῦ). Ἡ διδασκαλία του εἶναι ὅτι πάλτι. Εἶναι ἀναμάρτητος ὁ Κύ-ριος ὅχι ἐπειδὴ ἡ ἀνθρώπινη φύσις ποὺ ἀνέλαβε ἦταν ἀναμάρτητη, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἂν καὶ ὑπόκειτο εἰς τὸ προπαιρηκό ἀμάρτημα ἀνιστάθη-κε εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ παρέ-μεινε ἀναμάρτητος. Ἀλλ’ ἐφ’ ὅσον ἡ φύσις αὐτῆς ἦταν θνήτη ἐπρέπε νὰ ἀποθάνει κατ’ ἀνάγκην. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ παράλογος καὶ βλασφημὸς διδασκαλία τοῦ π. Κἀλλιστου, ἀλλὰ δυσ-τυχῶς καὶ ἄλλων (ἀν)Ὁρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ θεο-λογοῦντων. “Ἐνας ἐκ τῶν ὁμοίως δοκοῦντων εἶναι καὶ ὁ Ἀρχ. Αὐστραλίας Στυλιανὸς.

“Ἐνας Χριστὸς ποὺ αἰσθάνεται μοναζία, ἀλλοτρίωσις, ἐσωτερικὴ σύγκρουσις καὶ πειθαῖν εἰς ἀνάγκη, ὁ ὁποῖ-ος τελικὰ δὲν μπόρει νὰ σώσῃ τὸν ἐαυτὸ Του, σίγουρα δὲν μπόρει νὰ σώσει κανένα. Δὲν εἶναι ὁ Σωτὴρας μας, ἐφ’ ὅσον ὁ ἴδιος χρεώζεται Σωτήρα. Νὰ σημειώσω ὅτι τὰ ἴδια πρέσβευε ὁ π. Κἀλλιστος τουλάχιστον ἀπὸ τὸ 1979 στὸ βιβλίον του Ὁ Ὁρθόδοξος Δρόμος. Κατ’ αὐτὸν, ὁ μεταπτωτισμὸς εἶναι θεολογούμενον (στὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν Ἀποκατάστασι τῶν Πάντων, τὸ Καὶ ἐκ τοῦ Γίου (Filioque), Θεοσπασισμὸ, Οἰκουμενισμὸ, Μεταπατερικὴ Θεολογία, Μεταθανάτι Μετάνοια, Ἀναλογία ὄντος, Ἀγαπητισμὸ, Μπαρθιολισμ, κτλ., κτλ.). Ἐρωτῶ, δὲν πρέπει νὰ καταδικασθῶν συν-οδικὰ ὅσον κηρύττουν αὐτὲς τὴς αἰρέσεις, νέες ἢ παλαι-ές; Δὲν οφείλει ἡ Ἐκκλησία νὰ προστάτῃσι τὸ ποῖόν τι ἀπὸ τῆς αἰρέσεως καὶ τοὺς αἱρετικῶς διδασκόντες— προπαντὸς ὅταν παρασύρουν τόσες ψυχὰς στὸν ὀλε-θρο;

Γιά νὰ μὴ μακρυνοῦν, ἡ αἱρετικὴ διδασκαλία τοῦ Με-ταπτωτισμοῦ ξεσκατίζεται σ’ ἓνα βιβλίο μου ποὺ ἐκδόθηκε εἰς τὴν Ἀγγλίκην, μέ τίτλο, Πεπτωκὸς ὁ Ἰησοῦς; Ἡ Ἀνθρώπινη Φύσις τοῦ Χριστοῦ Ἐξεταζομέ-νη ἐξ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Προοπτικῆς (Jesus: Fal-len? The Human Nature of Christ Examined from an Eastern Orthodox Perspective, Orthodox Witness 2013). Εὐχρῆς ἔργο θὰ ἦταν ἂν τὸ βιβλίον αὐτὸ μεταφρα-ζόταν στὰ Ἑλληνικά.

π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης

Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπάντησις:

Αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, δὲν εἶναι φροντιστήρια διὰ τὸν θεολογικὸν καταρτισμὸν τῶν ἀμώβων
Ἐυχαριστοῦ πολὺ τὸν π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη γιὰ τὴν ἐνασχόλησή του μετ’ ὁ ἄρθρο μου «**Ο ΣΥΓ-ΚΡΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΠΡΩΨΗΡΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΙΣΕΩΣ Ἡ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙ-ΩΣΕΩΣ ΤΟΥ**», καί, ἐπίσης, τὸν εὐχαριστοῦ δι’ ἡτὰ, γιὰ τὴν παρατήρησή του ποὺ δίδει τὴν ευκαιρία νὰ διευκρινή-σω τὴν φράση τοῦ κειμένου μου, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ κινή-τρο νὰ γράψῃ τὸ ἄρθρο τοῦ «**Περὶ ἐνὸς ἑως ὅσῃμα ἀδιαιτύπουτο δογματὸς τῆς Πίστειας**», καὶ ἔν συνεχεῖ νὰ συμψηφίσωμαζὶ τοὺ ὡς πρὸς τὸ δογματικὸ λάθος τοῦ π. Κἀλλιστου Γουέαρ, καὶ νὰ ἀναφερθῶ γιὰ μὴ ἀκό-μη φορὰ στὴ τῆς Ἀνθρώπινης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ μας.

Γράφει ὁ π. Ἐμμανουήλ: «**Ὁ τίπιος τοῦ ἄρθρου προ-έρχεται ἀπὸ μὴ ἐκφάραση τοῦ σεβαστοῦ πρωτοπε-ρβύτερου πατρὸς Βασιλείου Βολουδάκη. Εἰς ἄρθρο τοῦ δημοσιευθέν στὸν μαχητικὸ καὶ ὁρθοδοξότατο ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΟΥΤΥΠΟ τῆς 10-6-2016, γιὰ νὰ στρίψει τὸν ἱσχυρισμὸν τοῦ ὅτι ἡ ἐπιμελητὴ ὀνομασθεῖσα ἀπὸ πῶν ὀργανισμῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηριζέται Οἰκουμενικῇ, πολὺ ὀρθά γράφει ὅτι ὁ προσηορισμὸς αὐτὸς δὲν ἱσχύει, καθ’ ὅσον δὲν προβλέπεται ὅτι δὰ ἀσχοληθεῖ μετ’ δογματι-κά θέματα. Δὰ κἀνὺ μὴ παρατήρησις στὴ σημειωμέ-νη τοῦ ὁπ καθ’ ὅσον δὲν εἶναι ὁ δυνατόν νὰ υπάρξῃ κἀπ τέτοιο. Καὶ ὅμως, εἶναι δυνατόν, σεβαστὴ μου πατέ-ρ».**

Στὸ ἄρθρο μου, ὅμως, ἡ διατύπωσή μου εἶναι ἀντιθέτη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ μεταφέρει στοὺς ἀναγνώστες ὁ π. Ἐμμ-ανουήλ. Ἐγγραφα: «...ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηριζέται οὔτε Ἀγία, οὔτε Οἰκουμε-νικῇ, ἐφ’ ὅσον, ὅχι μόνον δὲν προβλέπει ἡ θεματολο-γία τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐνὸς ἑως ὅσῃμα ἀδιαι-τύπουτο δογματὸς τῆς Πίστειως (ἂν ἦταν δυνατόν νὰ υπάρξῃ κἀπ τέτοιο)...».

Γίνεται, νομίζω, πολὺ εὐκόλα ἀντιληπτὸ ὅτι οἱ δύο δι-ατύπώσεις εἶναι διαφορετικῆς. Ἄλλο εἶναι νὰ γράφῃς «**δὲν εἶναι ὁ δυνατόν νὰ υπάρξῃ κἀπ τέτοιο**», καὶ ἄλλο τοῦ νὰ γράφῃς «**ἂν ἦταν δυνατόν νὰ υπάρξῃ κἀπ τέτοιο**»...», ποὺ σημαίνει ὅτι φημιναίετι κάποιο —ἐστὺ μικρὸ— ἐνδεχό-μενον νὰ χρειασθῇ σὺν τῷ μέλῳ (ὅταν οἱ ἀνθρώπιοι ἀπομα-κρυνθῶν ἐνέλγως ἀπὸ τὰ δογματὰ τῆς Πίστειας), νὰ γίνῃ κάποια ἐπὶ πλεὸν καταγραφήρ συσκασιμένης δογματικῆς Ἀληθείας.

Ὡστόσο, αὐτὸ ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία εἶναι ὅτι ἡ

δογματικὴ κακοδοξία τοῦ π. Κἀλλιστου Γουέαρ, ποὺ θί-γει ὁ π. Ἐμμανουήλ, **ὀχι μόνον δὲν χρήζει Συνοδικῆς νέ-ας δογματικῆς διατυπώσεως, ἀλλὰ ἔχει καταδικασθῆ καὶ ἀπὸ τῆς Ἐπτῆ Οἰκουμενικῆς Συνόδου(ς)!**, καὶ γι’ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω ἐπ’ αὐτοῦ μέ τὸν σε-βαστὸν συμπερσεβύτερόν μου, δεδομένου ὅτι **σέ αὐτῆς τῆς Ἀγιεῖς Οἰκουμενικῆς Συνόδου(ς) ἔχουν τὰ πάντα δια-τυπωθεῖ ὡς πρὸς τὴν Θεσίαν καὶ τὴν Ἀνθρωπίνην Φύ-σιν τοῦ Σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ μας.**

Δυστυχῶς, αὐτὴ ἡ κακοδοξία ἔχει μακρὰ ἱστορία καὶ συμπεριλαμβάνει στοὺς “παπδοῦς” τῆς πλείστους ὁσους Ἐπισκοπείας, Κλήρικους, Καθηγητὰς Πανεπιστημί-ου κ.α., γι’ αὐτὸ, νομίζω ὅτι ἀδικεῖται ὁ π. Κἀλλιστος, ὅταν τοῦ καταλογίζονται κακοδοσίως ποὺ τῆς διαβάζει σὲ ἐπιτή-μα συγγράμματι Ὁρθοδόξων θεολό-γων! Ἐκείνος προέρχεται ἀπὸ τοὺς Προτεστάντες—μάλιστα, τὸ 1987 ἦταν σχετικὰ πρόσφατη ἡ προσχώρησή του στὴν Ὁρθοδοξί—καὶ θεωρεῖται ὅτι οἱ δικαὶ μὲς θεολογοὶ ἀκολουθοῦν πι-σά τοὺς ἁγίους Πατέρας μας καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθειαν τῆς Πίστειας μὲς. **Ὅταν, φέρ’ εἰπῇτε, ἑνας Μέγας Φαράντος, καθηγητῆς τῆς Δογμα-τικής, γράφει σὲ ἐπιστημονικὸ σύγ-γραμμά του ὅτι «ὁ Χριστὸς ἦν—ω χλεῖστο ὑπὸ τῶν παθῶν», ποιεῖς εὐθύνες νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν π.**

Κἀλλιστον;

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς κακοδοξίας ἀρχισε νὰ ἀντιμετωπι-ζεταί μετ’ ὁ δημοσιευμα τοῦ «**Ὁρθ. Ὑποῦ**» τὸ 1987, ποὺ ἀνέφερε ὁ π. Ἐμμανουήλ Χατζηδάκης, καὶ ἡ συζήτησι τοῦ θέματος διήρκεσε πλεὸν τῆς δεκαεῖς.

Στὴν συζήτησιν τῆς μέσῃ τοῦ «**Ὁρθ. Ὑποῦ**» εἶχε ἀνα-μνηθεῖ καὶ ἡ μετῆρα ἀδυναμία μετ’ ἄρθρο μου στὸ 10 Μαρ-τίου 1989, μέ τίτλο «**Διεκινδύνους ὁ Χριστὸς**», τὸ ὁποῖο ὁ μακαριστὸς π. Μάρκος Μανώλης εἶχε δημοσιεύ-σει ὡς ὁκτάστιχο πρωτοσελίδου. Τὸ ἄρθρο μου ἐκείνο ἐστρέφετο ἐναντίον τῆς κακοδοξίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανῶ, ὁ ὁποῖος κατ’ ἐκείνον τὸν και-ρὸν μετ’ κηρύγμα τοῦ εἶχε ἀναθερμάνει μετ’ περισσότερῃ ἐντασί τὴν κακοδοξία τοῦ π. Κἀλλιστου, καὶ —ὡ τοῦ πα-ραδόξου πράγματι!— ἀντὶ νὰ εὐρύνῃ τὰ γραφόμενά μου συνηγορία ἐκ μέρους τῶν παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων θεολόγων, εἶρον ἀντίλοπον τὸν πρὸν εὐσεβεῖ καὶ παρα-δοσιακὸ καθηγητῇ **Ἀνδρέαν Θεοδώρου!** Ἀκολουθεῖσε ἐπὶ τρίμηνον ἀνταλλαγὴ ἀντιρρητικῶν ἄρθρων μεταξὺ τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέα Θεοδώρου καὶ ἐμοῦ.

Ὁ εὐσεβεὺς ἀλλὰ δογματικὰ ἐλλιπὴς, Ἀνδρέας Θεο-δώρου, ἂν καὶ καθηγητῆς τῆς ἱστορίας τῶν Δογμάτων, γιὰ νὰ μετ’ ἀνικροῦται, ὑπεστήριξε πολὲς ἀνορθόδοξες καὶ καταδικασμένες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μὲς θέσεις, ὅπως ὅτι ἡ μὴ ἀναγκασιastic λειτουργία τῶν ἀδιδιβατῶν παθῶν στὸν Χριστὸ, συνιστᾷ Ἀφωροδότησιμο! Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω (αὐτὸ ποὺ ἔγραψα καὶ στὸν πρό-λογο τοῦ τευχιδίου, ποὺ ἐξέδωσα τὸ ἔτος 1990 , μετ’ ἄλα τὰ σχετικὰ ἄρθρα ποὺ μεταξὺ μὲς ἀντιρρητικὸν διαλό-γου, μέ τίτλο «**Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΙΔΥΡΑΖΩΝ ΕΠΕΚΕΙΝΑ**»), ὅτι χρησιμοποίησε «**σὸν ἀσφαλὴ πηγὴν πληροφο-ριῶν περὶ τοῦ Ἀφωροδότησιμοῦ ἀκόμη καὶ τὸ ἔργο «De Sectis»** (ποὺ συνεκδόθη μετ’ ἃ ἔργα Ἀεον-τίου τοῦ Βυζαντίου), ἀγνώστου συγγραφέως, ὁ ὁποῖος τελεῖ σὲ πλήρη θεολογικὴ σύγχυσι, ὅπως ἔχει ἀπο-δεχθεῖ σὲ εἰδικὴ θεολογικὴ μελέτῃ, τοῦ ἐκ Ρουμανίας συνεφημερίου μου, διδασκτοῦ π. Ἠλία Φρατσέα, ποὺ ἀσχοληθῆκε μετ’ ὁ ἔργο αὐτὸ καὶ τὸν συγγραφέα. Ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου «**De Sectis**» ἐπιπλεὸν ὑπερα-στίζει καὶ θαυμάζει τὸν πατέρα τοῦ νεστοριανισμοῦ Θεο-δώρου Μομφουσιέας, τὸν ὁποῖο κατεδικάσε ἡ Ἐ Ὀικου-μενικὴ Σύνοδος καὶ κατηγορεῖ τὸν αὐτόκράτορα Ἰουστι-νιανὸν γιὰ τὴν καταδική αὐτῇ, πράγμα ποὺ τὸν καθιστᾷ ἄκρις ἐπικίνδυνος!

Ὁ Χριστὸς μας συνεληθῆρ ἀσπάρως, καὶ γι’ αὐτὸ **χω-ρὶς τὸ προπαιρητικό ἀμάρτημα**, ἀφοῦ τὸ ἀμάρτημα αὐτὸ μεταδίδεται μόνον μέσω τοῦ σπέρματος. **Ἡ πρόσ-ληψη τῶν ἀδιδιβατῶν παθῶν μας, ἐγίνε ἐκούσιως ἀπὸ τὸν Χριστὸ, καὶ ἡ λειτουργία τοῦς ἐγίνετο μόνον ὅποτε καὶ ὁσο αὐτὸς ἤθελε καὶ ὀχι ὡς ἀναγκασιότη τῆς Ἀνθρωπίνης Φύσεως Του**, ἡ ὁποῖα, λόγω τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως τῆς μετ’ ὁ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ **Λόγου ἐξωδωθῆ ἐξ ἀκρας συλλήψεως. Αὐτὰ τονίζονται μετ’ κάθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὸν μεγάλον δογματολό-γον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄγιον Ἰωάννην τὸν Δαμα-σκηνόν, καὶ μετ’ μεγαλύτερη ἐμφασί στὸν Τόμον τοῦ Ἁγίου Λέοντος.**

Πολλὰ, βεβαίως, μπορεῖ νὰ προστεθοῦν, διότι γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἔχω γράψῃ ἀρκετὰ, πέραν τοῦ μνημονευθέν-τος βιβλίου μου, ἀλλὰ ὁ χρόρος τῆς ἐφημερίδος δὲν ἐπι-τρέπει περαιτέρω ἐπέκτασή μου. Ὅμως, μετ’ πολλῆς χαρὰς, ἐν αὐτὸ ἐνδιαφέρῃ τὸ π. Ἐμμανουήλ, προτίθε-μαι νὰ τὸν καταστήσω κοινωνόν, ἀποστέλλοντάς τοῦ τὰ σχετικὰ κείμενα.

Σὰν κατακεκδία, καί μετ’ ἡ ἀφορμὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ κρλὸς συμπερσεβύτερος, ἐπιθυμῶ νὰ προσθεῖω **τὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκαλῇ συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία μας Συνόδους ἐπειδὴ ὀρισμένοι μεγαλόδοχοι ἢ μικρό-δοχοι Κλήρικοι ἢ Θεολογοὶ ἔχουν ἀγνοία τῆς Δο-γματικῆς τῆς διδασκαλίας. Οἱ Τόποι, καί, πολὺ πε-ρισσότερα, οἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, δὲν εἶναι φροντιστήρια γιὰ τὸν θεολογικὸν καταρτισμὸ τῶν ἀμώβων ἀλλὰ πρέπει νὰ συγκαλοῦνται μόνον γιὰ τὴν ἀντιμετωπιζέτῃ δογματικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνδεχεται νὰ προκύωουν ἀπὸ τὴν παραγράφηρ συ-σκασιμένων καὶ μὴ λεπτομερῶς ἀναλελυμένων πτυχῶν τῆς Πίστειας μας**, στὰ ὁποῖα, βεβαίως, δὲν συμπεριλαμβάνονται οὔτε τὰ περὶ τῆς λειτουργίας τῆς Ἀνθρώπινης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ οὔτε καὶ καν-ένα, μετ’ **ἈΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑ**, αὐτὸ αὐτὸ ποὺ συζητῇ-θῃκαν στὴν πολυμελῆ Σύνοδο τῆς Κρήτης!

Βασίλειος Ε. Βολουδάκης
Πρωτοπρεσβύτερος

τῆς Θεας χάριτος, τῆς ἐνεργουμένης ἐν μόνῃ τῇ Μίᾳ, Καθολι-κῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὐδεμίαν Ἐκκλησίαν ἀποτειλούσιν οὔτε ὀρατὴν οὔτε ἀόρατον» (περὶ Ἐκκλη-σίας καὶ Παραδόσεως).

Ἡ οἰκουμενιστικὴ σκέμη καὶ πρακτικῇ, ποὺ δέχεται τὴ χρονικὴ σχετικότη τῆς Πατερικῆς δογματικῆς διδασκα-λίας, δὲν μπορεῖ νὰ δεχθεῖ ἀπλότεια τῆς κρυπταλίνης καὶ διαγνεῖς διδασκαλίας τῆς μόνῃς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξας.

Γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι δαχτυτὴ ἡ αἴσθησι, ὅτι στὴν μέλλουσα Πανορθόδοξο Σύνοδο δὰ γίνει προσπάθεια, ἀνθρώπινη βέβαια, ὥστε νὰ ὀδηγηθεῖ τὸ Ὁρθόδοξο πλήρημα στὴν ἀποδοχὴ τοῦ Πατισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσαντισμοῦ τῶς αὐθεντικῶν Χριστιανισμῶν - Ἐκκλησιῶν.

Μέσα στὸν κτιστὸ κόσμον καθὲ φαινόμενο ὑπακοῖται στὴ χρονικὴ σχετικὴ ἀντίληψι τῆς ὄντολογίας του, τῆς ὑπάρξεώς του. Ἰσχύει ὁ καθολικὸς νόμος τῆς χρονικα σχετικῆς ἀντίληψης τῶν φαινομένων. Γιὰ τὴν κατανοήσι τοὺς ἀπαίτεται πάντα καὶ ἡ ἐταπρὴ διάστασις τοῦ χρό-νου. Ἡ φύσις καὶ ἡ ἀλήθεια ὅμως τῆς Ὁρθοδόξῃς Ἐκκλη-σίας δὲν ὑπακοῖται στὸ νόμο τῆς μεταβολῆς, στὸ νόμο τῆς αἰώνιας ἀλλαγῆς, διότι δὲν εἶναι ἓνα σχετικὸ ἱστορικὸ φαινόμενο.

Πολὺ εὐστοχα ὁ Ατ. Πάπας παρατηρεῖ: «Ἰησοῦς Χριστὸς γνέε καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες» (Ἐβρ. 13,8).

Ὁ οἰκουμενισμὸς σήμερα εἶναι τὸ ἀρχικὸ νεφέλημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀργότερα δὰ προκύει ἡ ὑπερβηρσκειά.

Συνεργούμενος ὅμως τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὸν εὐχὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ποὺ εἶναι αἰμοδοτὲς τῆς πίστεως, τελικὰ ἡ Ὁρθοδοξία δὰ ξεπεράσει τὸν κίνδυνὸ τῆς καὶ θὰ νικῇ-σει τὴν πανίερση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (Αποκ. ΣΤ,2).

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ὁ ρόλος τῶν λαϊκῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λεωτὺ ἓνα φιλόδοξο καὶ ἂν θέλω νὰ χρίσω ἓνα τοιχίῸ δὰ συμβουλευτὸ ἓνα οἰκοδόμ... καὶ ἂν ἓνας οἰκοδόμος μοῦ πτεῖ φιλολογικὴ γνώμη, θὰ τοῦ πῶ “κόπια τὸ ντουβάρὶ ἐνν εἶναι στραβὸ!”

Ἐπίσης ἄλλο ἀπαράδεκτο ποὺ ἐμφανίζεται ἔντονα σήμερα —καὶ τὸ τόνιζε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ καθηγητῇ Δογματικῆς Π. Τρεμπέλας—εἶναι γνωμι-κὰ τοῦ τύπου «ὡ μιλῆσι ἡ Ἐκκλησία», «θὰ ἀποφασίσῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ θὰ μὰς ποῦν τί νὰ πράξουμε!» Τέτοιες θέσεις προσβάλλουν τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον. Ὅλα τὰ παραπάνω γνωμικά εἶναι ἀπαράδεκτα, γιὰτὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν τῆν ἀποτελοῦν οὔτε μόνον οἱ ἱερεῖς (ἐροκρατία), οὔτε πάλι μόνον οἱ λαϊκοὶ (λαοκρατία), ἀλλὰ ὀλοι μαζὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἓνα σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποὺ ἀναγνωρίζε ὡς κεφαλὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, γιὰτὶ καὶ «ἐμεῖς» ἔχομε πσιπέμει καὶ ἔχομε νῖωση ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ποῦ «ἦλθε στὸν κόσμον καὶ καλεῖται ἀμαρτωλούς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ πρῶτος εἰμαι ἐγὼ» (Α΄ Τιμ. Α΄ 15).

Ἀπαντοῦμε μετ’ ἡν σειρά μας στοὺς σύγχρονους «Ἰουδαίους», διὰ στόμα-τος Π. Τρεμπέλα ὅτι γιὰ τὴν ἀναζωπύτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἀπα-ραίτητὴ ἡ φοίτησι σὲ Θεολογικὰς σχολὰς καὶ ἀκαδημίες, «οὐδὲ ἡ κατοχήρ πτυ-χίου πινὸς ἀκαδημαϊκοῦ κατασφαλίζει τὴν ἀναζωπύτησιν ταύτην. Αὐτὴ συν-τελεῖται δι’ ἐπιμελοῦς, συνεχούς καὶ μεθ’ ὀλονόν αὐξάνοντος ὅζλου ἀκοράστου μελέτης τοῦ Θεοῦ νόμου κατὰ τὸν Θεσπινόμενον ψαλμῶδον λέγοντα: “ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός” [Ψαλ. 1,2]. Συντελεῖται διὰ τῆς προσλήψεως τῆς Πατερικῆς σοφίας, ἣν προσπορεῖ ἡ ἀκονεὺς ἐκφυγῆς εἰς τὰ συγγράμματα τοῦτων ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς, ἐν προσευχῇ, θερμῇ συνεχούς ἐκζή-τήσεως τοῦ Θεοῦ φωτισμοῦ, ὅπως καθοδηγῇ τὸν τὴν χειροτονίαν λαβόντα εἰς πᾶσαν μὲν ἀλήθειαν, εἰς ὀρθὴν δὲ κρίσιν καὶ ἐκτίμηση τῶν πραγμάτων ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀσφύρα καὶ θεοερλή διακυβέρνησιν αὐτῆς. Τοῦτο μὴ γινόμενον καὶ μὴ ἀναζωπύτην αὐτὸ, ὅπως τῇ αὐτῷ μὲν σβηνύ-μενον ἐν ἐαυτῷ ὀλοτελείς, ἐαυτὸν δὲ ἐκπνίπτονα τῆς ἀληθείας καὶ προδίδον-τα ταύτην» (Οἱ λαϊκοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Σωτήρ 1976).

Ὁ πρᾶυς νὰ γίνῃ μαχητῆς (1ωήλ 4, 11)

Τέλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἱ Χριστῷ ἀδελφούς, καταθέτω, ὡς ἐπί-μετρο, τὰ λόγια τοῦ αἰετισμοῦ Γερωντὸς μας, Αὐγουστίνου Καντιπύ: «Διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ θρηνησῶμεν μεγαλύνσεις συμφορᾶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶνε ἀνάγκη ἐπιείκους, ὅπως διακυβερνηθῇ ἐν τῷ πσιπῷ λαῷ ὡρῶν ἐνδιαφέ-ρων διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ἀπὸ βίβλων κατὰ κρίνημυν. Ἡ ἀπά-θεια, ἡ ἀδιοφορία τῶν πολλῶν πρέπει νὰ ἐκλείημυν. Ὁ αἰσθηρὸς, ὁ συστη-ματικὸς, δὲ μετ’ ἀνικεμεικά πρὸς παντὸς κριτήρα γινόμενος ἐλεγχος πρέπει νὰ συνεχηθεῖ σφοδρότερος καὶ νὰ εἰσιπὶ πύλας Βαβυλῶνως. Σπυστεῖται καὶ καταγγελλεῖ ἡ νίγη ταχτήσι τῆς ἐκκαθάρσις. Διὸ ὅσον παρέρχεται ὁ χρό-νος, τόσον ἡ Κῆλη πρὸς συσσωρεύεται καὶ Ἀλφειοὶ καὶ Ἀγελῶι δὲν δὰ δυνά-θουν νὰ ἐκπλύνουν τὰ ἀμάρτηματα. Φωνάζετε ΜΑΡΑΝ-ΘΙΑ («ἐκκαθαρίστε-ος»), σείσατε κάστρα ὀνομάς καὶ ἐκκαθαρίσατε τὴν ἐνορίαν καὶ τὴν ἐπισκο-πὴν σας ἐκ τῶν ἀνομίῶν ποιεῦμαν ἐπὶ τῇ βάσει, ὡς ἐποῖμεν, κανονικῶς ἀπο-δεῖξωμεν... Συγκληροθῆτε...» τὰς ἐνδεῖξεις εἰς ἀποδείξεις μεταβάλλει καὶ τότε βαδίσατε θαρραλεοὶ πρὸς τὴν καθάρσιν. Ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζὶ σας» (Ἐλεγ-χος, 1994, β΄ ἐκδόσι, σελ. 49).

Τὸ σύγχρονον κηρύγμα τοῦ ἀντιχριστοῦ: Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν δικαιόεται νὰ ἔχη λόγον, ἀλλὰ οφείλει τυφλῇν ὑπακοήν εἰς τὴν “Ἐκκλησίαν”»

Ὁ Κύριος, βυδικαεπῆς, ἄκουε, μωσιθεῖ νὰ σπουδασί καὶ ὑψηλὰ θεολο-γικὰ θέματα, ἀλλὰ καὶ ἐδῶν ἀπάντησεις. Καὶ τὸν ἀκούγαν μετ’ πολὺ προσοχήρ ὁ πρεσβύτερο Γερωντὸς καὶ Ἀρχιερεῖς τοῦ Ναοῦ! Ἀληθεῖα, ποῖος σήμερα εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀκούσις ἐνα πσιπὴ ὁ τὸ «μωρὸ» τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἂν σκεπτοῖσμε ὅτι οἱ λαϊκοὶ ἐπαίριαν μέρος στῆς Μεγάλης Συνόδους, δηλοθῇ στῆς Οἰκουμενι-κῆς, ἀληθινὰ πσιπὸς σήμερα πιστεύει ὅτι οἱ λαϊκοὶ, ὀχι μόνον μετὰ τὴν Σύνοδο ἀλλὰ καὶ πρὶν αὐτὴν πρέπει νὰ διαδραματίσουν καιρὸ ρόλο, εἰδικὰ στὴν ἐποχήρ μας μετ’ ἃ τόσα «σημεία τῶν καιρῶν»;

